

101. kapitola - Mistr, poslední plamínek světla na světě

Mo Ran dlouho neříkal nic a pak se zářivě usmál. „Pavilón sloužící jen jednomu mistru jako hezký příběh. Dobře řečeno.“

Bosýma nohama s vystupujícími modrými žilami přešel přes studenou kamennou podlahu a stanul před Song Qitong.

Mo Ran zvedl nohu, jejími prsty se dotkl čelisti Song Qitong a přinutil ji, aby se na něj podívala.

„Tak tohle jsi měla celou dobu na srdci, co?“

S úsměvem se zadíval na její vystrašenou tvář: „Císařovno Song, dobře víte, že na celou řadu věcí z vaší minulosti jsem se vás nikdy nezeptal. Když jste tedy dnes tak upřímná a mluvíte tak pěkně od srdce, co kdybychom si to dnes všechno vyříkali. No tak, pěkně si popovídáme.“

„Začněme s něčím nedávným. Jasně si vzpomínám, že když jsem se vydal do paláce Taxue, zamkl jsem Chu Wanninga tady v paláci. Vysvětli mi, jak to, že se objevil na hoře Kunlun? Kdo ho pustil ven a dovolil mu, aby mě hledal?“

Song Qitong se třásla celé tělo. „Já nevím!“ řekla. Byla tak vyděšená, že zapomněla na uctivý tón a místo „tato osoba“ jí vyklouzlo „já.“

Mo Ran se usmíval: „Dobrá, tohle ty nevíš. Tak něco jiného. Toho roku, kdy jsem z tebe udělal císařovnu, jsem ti také dal do správy horu Sisheng. Pak jsem musel odjet v nějaké naléhavé záležitosti na horu Yin. Chu Wanning byl tenkrát neposlušný a já ho nechal zavřít do vodního vězení, aby zpytoval svědomí...“

Když o tom začal, Song Qitong zbledl obličej a začaly se jí chvět rty.

„Prohlídka vězení byla jen výmluva, abys ho mohla vidět, jenže on s tebou pěkně zametl...“

„A-ano,“ odpověděla spěšně Song Qitong, „ale Vaše Veličenstvo... A Rane, už jsem ti o té věci vyprávěla tehdy, když se to stalo. Učený mistr Chu mi sdělil, abych ho nechala o samotě tak neuctivým způsobem, že nešlo pouze o urážku mé osoby, ale i o urážku Vašeho Veličenstva, podlehla jsem tehdy hněvu a...“

„Naší Výsosti je to známo,“ usmál se Mo Ran. „Neovládla jsi svůj hněv, jenže Chu Wanning tehdy spáchal závažné zločiny a jeho trest nebylo možné svévolně zpřísnit bez dovolení Naší Výsosti. Ty jsi mu tehdy uložila drobnější potrestání a nechala mu vytrhat deset nehtů a na jejich místo jsi mu do každého prstu nechala zarazit ostré trny.“

Song Qitong byla hrůzou bez sebe a namítla: „Vaše Veličenstvo mne po mém návratu pochválilo!“

Mo Ran se smál: „Ach?... Skutečně?“

„Ty... ty jsi řekl, že když má někdo takovou nevymáchanou hubu, nic jiného si ani nezaslouží, a ještě jsi mi řekl, že ten trest byl moc lehký a že kdyby mluvil hrubě i v budoucnu tak ... tak mu mám nechat zlámat prsty...“ Když uviděla děsivý úsměv na Mo Ranově tváři, zlomil se jí hlas a klesla na zem se slzami v očích. „A Rane...“

Mo Ran si povzdechl. Usmál se: „Qitong, je to už dávno. Naše Výsost si už nepamatuje, co tehdy řekla, nebo neřekla.“

Už uhádla, kam Mo Ran míří, a když slyšela, co řekl, celá se roztřásla.

„Naše Výsost nedávno měla ošklivé sny. Sny o tom, jak se vrátila z hory Yin, šla do vodního vězení a tam ho našla s hnisajícima rukama pokrytýma krví...“ Mo Ran mluvil pomalu, ale na konec se mu se sevřelo hrdlo a v očích mu blýsklo studené světlo. „Naší Výsost to nepotěšilo.“

Song Qitong bezmocně vydechla: „Vaše Veličenstvo, Vaše Veličenstvo... ne, A Rane, dovol mi to vysvětlit, prosím uklidni se a dovol mi to vysvětlit...“

„Naší Výsost to nepotěšilo.“

Mo Ran mluvil dál, jako by vůbec nic neslyšel, sklonil hlavu, jeho tvář neprozrazovala vůbec nic a jenom chladně sledoval ženu ležící na podlaze.

„Tobě na mě záleží, vid?“

Tvářil se studeně a když zazněla ta otázka pronesená povýšeným tónem, Song Qitong přešel mráz po zádech a vlasy jí začaly vstávat hrůzou, přestože už strávila ve společnosti toho krvežíznivého tygra už tolik let. Cítila blížící se bouři. Zvedla své tmavohnědé oči, zadívala se na něj se vsí ponížeností a pokorou a připlazila se mu k nohám.

„Samozřejmě, udělám cokoli si A Ran přeje. Čím mám A Rana potěšit? Já určitě, určitě...“

Mo Ran se sklonil a vzal ji za bradu, donutil ji, aby obrátila tvář vzhůru.

Nasadil rozkošný, nevinný úsměv.

Právě takový úsměv měl, když se s ní poprvé setkal v sektě Rufeng, na tváři mu vyskočila dvojice roztomilých dolíčků, zatahal jí za rukáv a řekl: „Jak se jmenuješ sestřičko? Ale, ale, neboj se, já ti neublížím. Povídej si se mnou, dobře?“

Zachvěla se.

Po tolika letech, se stejným úsměvem a stejným tónem řekl něco úplně jiného. Něžně a sladce řekl: Qiutong, Naše Výsost ví že bys udělala cokoli, abys Naši Výsost potěšila...“

Prstem jí přešel po sametových rtech. Vypadaly téměř úplně stejně jako Shi Meiový rty.

Mo Ranovy řasy se zachvěly, když si prohlížel ty rty, které vypadaly jako pár okvětních lístků. Nakonec řekl: „Počkáš na Naši Výsost na cestě do pekla.“

A pak měkce dodal: „Vid', že ano?“

Song Qiutong okamžitě vytryskly z očí slzy. Nebyly to slzy smutku, ale slzy strachu. Už pochopila, že když Mo Ran připomíná, jak kdysi trýznila Chu Wanninga, nedopadne to pro ni dobře. Ale představovala si, že to bude nanejvýš výprask anebo že jí vezme titul, ale nikdy si nedokázala ani představit, že Mo Ran by mohl...

Že by mohl, že by to udělal! Ten... ten...

Šílenec.

On zešílel... zešílel...

Mo Ran zaklonil hlavu a začal se tiše smát, jeho smích sílil a zněla z něj pýcha a zpustlost. Smál se, když rozkopř dveře tichého spícího paláce a vyšel ven.

On zešílel... on zešílel!!

Mo Weiyu zešílel!!!

Song Qiutong padla na kolena na ledově studenou podlahu z leštěného kamene a zlatých cihel. Popel z chvilky společné vášně ještě nevychladl, jenže teď začaly žhnout pekelné plameny. S otevřenými ústy a hlavou zvrácenou dozadu se s námahou zadívala na oblohu venku.

Přicházel úsvit a nebe mělo barvu krve.

I její oči zčervenaly.

Odněkud zdálky se nesl Mo Ranův hlas, klidný, jako by poroučel, co mu mají uvařit k obědu.

„Strážže, odvedte císařovnu.“

„Vaše Veličenstvo...!“ Slyší vyděšené hlasy zvenku. „Vaše Veličenstvo, to...“

„Hodte jí do kotle a usmažte jí zaživa.“

Song Qiutong už nic neslyší, jako by se ponořila hluboko pod mořskou hladinu, už nemůže nic slyšet.

„Usmažte jí zaživa. Usmažte jí zaživa, to bude zábava. Haha... hahahaha...!“

Odešel, ale jeho smích se dál vznášel nad horou Sisheng jako kroužící orel.

Vycházející slunce vrhlo na zem dlouhý stín za osamělou postavou. Kráčel pomalu, tak pomalu. Téměř viděl obrysy dvou mladíků, kteří krácejí vedle něj, viděl i vysokého muže v bílých šatech.

Dva obrysy zmizely a provázel ho jen záblesk bílého oděvu.

Kráčel dál a ve zlatých paprscích jitra zmizel i bíle oděný muž.

Vycházející slunce bylo tak čisté a neposkvřené, vzalo si k sobě ty, kteří byli také čisti a neposkvřeni, a nechalo ho tu samotného uprostřed pekla, v oceánu krve, ztraceného mezi démony a přízraky.

Nechalo ho tady samotného, jenom jeho, aby se cítil osaměleji a osaměleji, čím dál kráčel. A on šel, až měl pocit, že už je mrtvý, že už je mrtvý...

Čím déle kráčel, tím víc ztrácel rozum.

Mo Ran si vzpomněl, že v tom roce, kdy si vzal život, se někdy díval do zrcadla a nepoznával toho netvora, který mu pohled oplácel.

Vzpomněl si, že tu noc, předtím, než zemřel, seděl v bambusovém přístřešku u Pavilónu rudých lotosů a jediný, kdo ho doprovázel, byl starý sluha.

Líně se starce zeptal: „Eunuchu, jaká Naše Výsost bývala kdysi?“

Nečekal na odpověď a mluvil dál, prohlížel si svůj odraz na hladině rybníčku. „Naše Výsost zamlada nenosila takový účes, ani tu korunu s ověsy, že?“

Liugong povzdechl a odpověděl: „Jak Vaše Veličenstvo říká. Koruna i účes byly připraveny na přání císařovny Song po vašem nástupu na trůn.“

„Ach, vy myslíte Song Qiutong?“ vydechl Mo Ran a zaklonil se, protože si přihnul vína Hrušňový květ.

„To jsem jí pořád tak poslouchal?“

Snad proto, že se blížil konec a nebylo si třeba dívat pozor na to, aby císaři náhodou nešlápnul na kuří oko, a už neplatilo, že kdo si nedá pozor na jazyk, přijde o hlavu, stařec řekl čistou pravdu.

Se sklopenýma očima a rukama schovanýma v rukávech eunuch řekl: „Ano, když Vaše Veličenstvo nastoupilo na trůn, císařovnu Song protěžovalo. Bylo i takové období, že Vaše Veličenstvo dělalo všechno, co císařovna řekla, to... Vaše Veličenstvo všechno zapomnělo?“

„Zapomnělo?“ Mo Ran si odkašlal. „Nic jsem nezapomněl. Jak bych jen mohl zapomenout...“

Když si vzal Song Qiutong za manželku, někdo jí prozradil, že jí má tak v oblibě, protože je podobná zemřelému Shi Mingjingovi.

Byla velice chytrá a obratná, a tak jí nestálo moc námahy, aby napodobila Shie Meiův vzhled a chování. Jako manželka tak vystupovala každý den, až to vypadalo, jako by mrtvý obživil.

Jak by na to jen mohl zapomenout.

Mo Ran se nevesele usmál, pak si sundal korunu, hodil ji do rybníčku a ani se za ní nepodíval. Vystrašené rybky vyskakovaly z vody a odraz postavy na hladině se pokrřivil a rozpil.

Hleděl na pokrřivený obraz, rozvázal si uzel na hlavě a rozpustil černé vlasy. Naklonil se nad vodou a do tváře mu padlo stříbřité světlo, které odrážela hladina.

„To bychom měli. Koruna je pryč a vlasy mi visí. Starý, pomoz mi přece, co Naší Výsosti schází, aby vypadala, jako předtím, než usedla na trůn?“

„No...“

„Stuha ve vlasech, ne?“ Mo Ran se díval na svůj odraz. „Taková ta modrá stuha, jakou obvykle nosili žáci z hory Sisheng. Zůstaly v paláci ještě nějaké?“

„Ano. Vaše Veličenstvo tomuto starému otroku přikázalo, aby střežilo stejnokroj, který nosilo, než získalo trůn. Tento starý otrok jej donese, pokud si to Vaše Veličenstvo přeje.“

„Výborně. Jdi, a přines to všechno i se stuhou do vlasů.“

Liugong odešel a vrátil se s balíčkem starých šatů v rukou. Mo Ran vstal a když se jeho prsty dotkly tkaniny z bavlny a konopí, vzpomínky se na něj snesly jako padající listí a zasypaly jeho děravé srdce. Celý nadšený vzal svrchní šaty a začal se do nich soukat. Jenže oděv jeho mládí mu byl příliš malý a nepadl mu, i když hodně snažil.

Rozhněval se.

„Jak to, že mi to není! Proč se nemůžu vrátit?“

Chodil sem a tam, jako zvíře v kleci, v tváři šílenství, oči mu nebezpečně plály.

„Toto že je oděv Naší Výsosti! Jsou to opravdu šaty Naší Výsosti?! Nesebral jsi někde špatné šaty? Když jsou to šaty Naší Výsosti, jak to, že mi nejsou? Jak to, že mi nepadnou!!!“

Starý sluha byl zvyklý na pánovy záchvaty hněvu a šílenství. Obvykle si říkal, že z Mo Rana jde hrůza. Ale dnes mu ho bylo nějak líto. On nehledá šaty – on hledá sám sebe, své staré já, které se už nikdy nevrátí.

„Vaše Veličenstvo,“ vzdychl stařec, „je to marné, vy už nejste ten mladík, kterým jste býval.“

Mo Ran zuřil a když uslyšel ta slova, prudce otočil hlavu a ostře se zadíval do starcovy vráscité tváře. Pak jako by se dusil, nedokázal ze sebe vypravit ani jediné slovo, jen lapal po dechu se zarudlýma očima.

Za dlouhou dobu nakonec řekl: „Nejsem...?“

„Nejste.“

„... Já se nemůžu vrátit?“

„Nemůžete.“

Poprvé se v tváři dvaatřicetiletého muže objevila dětská bezmoc. Zavřel oči, jen v hrdle mu poskakoval ohryzek. Starý sluha stál vedle něj se svěšenou hlavou a říkal si, že až otevře oči, tak určitě vycení své ostré tesáky a rozsápe na kusy všechno ve svém dosahu.

Ale když Mo Ran znovu otevřel oči, byly vlhké. Snad ty slzy uhasily pekelné plameny v jeho srdci.

Mo Ran otevřel ústa a chraptivým, unaveným hlasem pronesl: „Já vím... já vím... nemůžu se vrátit... nemůžu se vrátit...“

Unaveně si obléknul šaty, posadil se ke kamennému stolu a schoval si obličej do dlaní.

Po chvíli řekl: „Tak mi alespoň svaž vlasy.“

„... Vaše Veličenstvo, proč to všechno...“

„Život Naší Výsosti brzy skončí a nechce být sama, až ten čas přijde.“

Když mluvil, zakrýval si tvář a jeho výraz se nedal zahlédnout. „Chci se jen převléci a mít pocit, že mi nějakí staří přátelé pořád dělají společnost.“

Eunuch znovu vzdechl: „To je přece jenom sen.“

„Sny jsou dobré,“ řekl Mo Ran.

„Sny jsou lepší než nic.“

Shrnu si své dlouhé vlasy dozadu a nadvakrát je svázal vyblednou stuhou, pak sebral z hromádky starých šatů ozdobnou jehlici do vlasů a chtěl si ji ve tknout do vlasů, jako když byl mladý, ale zadíval se na svůj odraz na vodní hladině a zaváhal.

Na kterou stranu ji nosil, nalevo nebo napravo?

Nenosil tu jehlici tak dlouho, že už si nepamatoval. Mo Ran zavřel oči a zeptal se: „Eunuchu, víš, jak jsem si kdysi česal vlasy?“

„Vaše Veličenstvo, tento starý otrok přišel do vašeho paláce až dva roky poté, co jste nastoupil na trůn. Tento starý otrok neví.“

„Ale kde najdu někoho, kdo to ví?“ zamumlal Mo Ran. „Kdo mi řekne, jak jsem kdysi vypadal?“

Starý eunuch si dlouze povzdechl, ale nevzpomněl si ani na jediné jméno. Po pravdě, Mo Ran už v srdci věděl, že starý muž pro něj nebude mít žádnou odpověď, a tak vetknul jehlici nejprve nalevo, potom napravo, pak znovu nalevo a upevnil ji tam.

„Takhle to vypadá dobře,“ Řekl Mo Ran. „Dojdu se zeptat jeho.“

Šel dovnitř, do pavilónu, dál k lotosovému rybníčku, kde ležel Chu Wanning a vypadal, jako když jen spí.

Mo Ran se posadil na zem, opřel si hlavu o dlaň a řekl: „Mistře.“

Vánek unášel jemnou vůni lotosových květů. Zadíval se na toho muže uprostřed zářivé červeně v rybníčku a najednou měl pocit, že mu toho musí tolik vyprávět, ale zároveň neví, co má říci.

Vždy, když se ocitl tváří v tvář Chu Wanningovi, zaplavilo ho množství pocitů, které však byly tak pomíchané, tak zmatené, jako když jedno jídlo chutná zároveň sladce i kyselě, je hořké a zároveň pálí, takže nevěděl, zda to, co k tomu člověku cítí je nenávist nebo ještě něco úplně jiného.

Kdysi si říkal, že důvod, proč drží Chu Wanninga po svém boku je, aby mohl dát průchod své zášti a ukájet svůj chtíč. Ale Chu Wanning zemřel a on si ponechal jeho tělo, i když mu už k ničemu nebylo, i když byl připravený hrob, nemohl se odhodlat k tomu, aby ho pohřbil.

K čemu bylo nechávat si studené, nehybné, mrtvé tělo, které nemohlo ani promluvit? Sám nevěděl.

Zažili toho spolu příliš mnoho, a ta malá čistá věc, která mezi nimi na počátku byla, zmizela někde hluboko pod hladinou.

Když Chu Wanning ještě žil, sotva společně strávili alespoň jeden příjemný, poklidný den.

Ale teď byl Chu Wanning mrtvý a mezi mrtvým a živým vzniklo podivné pouto kruté něžnosti. Mo Ran za ním často chodil, nosil džbánky bílého vína Hrušňový květ, a jen se na něj mlčky díval.

Teď byl obklíčený ze všech stran a věděl, že jeho život se chýlí ke konci. Chu Wanningovo tělo byla jediná věc, která na hoře Sisheng zbyla z jeho minulosti, jediná, která vypadala pořád stejně, on jediný ze všech s ním zůstal celou dobu.

Mo Ran měl najednou chuť si s tím studeným mrtvým tělem pěkně od srdce promluvit. Chu Wanning je už stejně mrtvý, takže nemůže nic namítat, natož mu nadávat. Ať řekne cokoli, může jen ležet a poslouchat.

Ale když otevřel rty, hrdlo se mu stáhlo.

Nakonec se mu podařilo říci jen jedinou věc.

„Mistře, proč si mně nevšímáte?“

102. kapitola - Mistrův mistr

Mistře, proč si mě nevšímate?

To bylo ta první věta, kterou Mo Ran řekl, když se poprvé setkali pod Nebeskou věží. Chu Wanning měl tehdy zavřené oči. Mo Ran na něj zavolal, řasy se zatřepaly a oči otevřely.

To byla také ta poslední věc, kterou mu Mo Ran řekl, když se s ním rozloučil v Pavilónu rudých lotosů. Mo Ran na něj volal, ale on nezvedl hlavu a nevzhlednul.

Ta jediná věta se nesla celým životem, od Nebeské věže až na břeh rybníčku zarostlého lotosy, a nakonec zapadla do prachu.

Všechny ty roky lásky a nenávisti vychladly a rozpadly se.

Mo Ran dopil poslední džbán Hrušňového květu a vydal se dolů po jižním svahu hory Sisheng vstříc předvečer svého posledního dne. Nazítrí povstalecké vojsko vtrhlo do paláce Wushan, aby našlo Taxian Juna, to neštěstí, které po deset let soužilo svět a on si ve věku třiceti dvou let vzal život.

Teď uplynuly dva životy.

Mo Ran otevřel oči.

Celou noc spal pod kvetoucím stromem před Nebeskou věží a probudil se zmatený a ztracený, nevěděl, v jakém čase se to ocitnul.

Jen nepřítomně zamumlal: „Mistře..., proč si mě nevšímate...“

Teprve potom si vzpomněl, že v tomto životě už Chu Wanning také odešel.

V minulém životě si zvykl, že každý den přináší jen krutý boj a Chu Wanning s ním tím vším prošel až do úplného konce; v tomto životě už nechtěl být znovu takovým zlým člověkem, ale Chu Wanning tu už nebude, aby to viděl.

Snad to nebesa nechtěla dovolit, snad to je přece jen osud. Chu Wanningovi se v minulém životě zhnusil nad všechno pomyšlení a v tomto životě odešel jako první.

Mo Ran si položil ruku přes oči, hrdlo se mu sevřelo.

Zaslechl, jak Xue Zhengyong někde v dálce zoufale křičí: „Ran Ere! Ran Ere, kde jsi? Ran Ere!“

I Shi Mei ho volal: „A Rane, kde jsi... pojd' sem...“

„Ran Ere, vrať se a dělej Yuhengovi společnost! Ne, že uděláš nějakou hloupost, Ran Ere!“

Dělej Yuhengovi společnost...

Dělej mu společnost...

Mo Ran se vyškrábal na nohy a klopýtal směrem odkud se nesly hlasy. Nemůže se zhroutit, nemůže – má toho tolik na práci. Ještě se nezjistilo, kdo je člověk v pozadí příšerných událostí, ani nemluvě o tom, že Nebeská puklina se může kdykoli znovu otevřít. Hora Sisheng během toho neštěstí utrpěla těžké ztráty a je tu tolik věcí, o které se někdo musí postarat ... Xue Meng má srdce zlomené žalem, cítí tolik bolesti, že ani nemůže vylézt z postele. Nemůže se zhroutit.

A tak zařal zuby a šel.

Nebolí to, nebolí to, říkal si pořád dokola.

Není to poprvé, kdy prožívá Chu Wanningovu smrt. Nebolí to.

Nebolí to...

Jak by to mohlo nebolet!

Tři tisíce schodů, po kterých se plazil nahoru s ním na zádech, jak by to mohlo nebolet...

Vyčerpat duchovní sílu do poslední kapky... dát všechnu jemu, jak by to mohlo nebolet...

Utržil stejné zranění, ale aby nezatěžoval svého žáka, nasadil necitelný výraz a sám odešel... jak by to mohlo nebolet...

A v minulém životě Chu Wanning utrpěl stejné zranění jako Shi Mei, jen nic neřekl. Nic neřekl a Mo Ran nic nevěděl. Vztekla na Chu Wanning řval, vybíjel si na něm bezbřehou nenávist, smetl na zem plněné knedlíčky, které mu Chu Wanning, který se sám ještě neuzdravil ze svého zranění, s námahou připravil.

Chu Wanning se před ním sklonil, sehnul hlavu a pak jeden po druhém ty knedlíčky posbíral a vyhodil.

Jak... by... to mohlo... nebolet...

Jak by to mohlo nebolet!!

Vyrval Chu Wanningovo srdce! Jak by to mohlo nebolet!!! Jak by to mohlo...

Mo Ran už nemohl jít. Zůstal stát na místě, snažil se to všechno potlačit, snažil se uklidnit a celé tělo se mu třásl.

Schoval si tvář do dlaní, kousal se do rtu, polykal své slzy, hleny i krev.

Uběhla dlouhá, velice dlouhá doba, než se trochu vzpamatoval.

Zvedl hlavu, oči měl zrudlé a zhluboka se nadechl. Potom pomalu sestupoval po schodišti. Nemůže se zhroutit.

„Strýčku.“

„Ran Ere, kde jsi byl? Málem jsi mě vyděsil k smrti! Jak bych mohl v zásvětí předstoupit před Yuhenga, kdyby se ti něco stalo?“

„Je to moje vina,“ řekl Mo Ran. „Jsem v pořádku, je mi líto, že si strýček kvůli mně dělal starosti.“

Xue Zhengyong potřásl hlavou, nebyl si jistý, co říct, a tak jen poklepal Mo Ranovi na rameno. Po nějaké chvíli pronesl: „Není to tvoje vina, není, jsi mnohem silnější než Meng Er, ach...“

Mo Ran se ochraptěle zeptal: „Kde je Xue Meng?“

„Je nemocný. Dostal silnou horečku, vzal si svůj lék a šel spát. Když je vzhůru, je k neutišení, celý den propláče ... dobře, že usnul.“ Xue Zhengyong vypadal vyčerpaně. „Nebeská puklina do Nekonečných pekel způsobila ve světě kultivace pozdvižení. Dokonce i z horní kultivační oblasti sem posílají lidi, aby o tom něco zjistili. Ale ten člověk za tím vším velice dobře zahladil své stopy. Motýlí město bylo během krvavého boje skoro srovnáno se zemí, na nic se nepřišlo.“

Mo Rana to nijak zvlášť nepřekvapilo. Schopnosti té osoby zdaleka předčily každého, koho znal, včetně něj samotného.

Někdo, kdo dokázal Chu Wanninga připravit o život, zjevně nebyl tak lehkomyšlný, aby po sobě zanechal nějaké stopy.

„Co chce horní kultivační oblast dělat?“

„Svolali poradu na horu Lingshan, aby věc projednali se zástupci všech sekt. Já tam odjízdim zítra... ale mám strach se tam vydat, když je na tom Meng Er takhle...“

Měl pravdu – vzhledem k tomu, že největší učený mistr na celém světě Chu Wanning ztratil život během událostí v Motýlím městě, horní kultivační oblast nemohla jenom nečinně přihlížet, ať byli sebe lhostejnější.

„Kdo vytvořil kouzla k otevření bariéry?“

„O co mu jde?“

„Jaký bude jeho další krok?“

Takové otázky kroužily jako supi snad v každé hlavě. Každý chtěl znát odpovědi, ale rozsáhlé vyšetřování nic neodhalilo, takže nezbylo než spolupracovat.

„Strýčku, nebojte se, když budete pryč, pomůžu tetě s věcmi kolem sekty,“ řekl Mo Ran.
„To je dobře, to je dobře... jo... je mi moc líto, že tě s tím musím zatěžovat.“

Xue Zhengyong odjel a Xue Meng byl celý den úplně mimo, takže všechno papírování i další věci zůstaly jen na Mo Ranovi.

Mo Ran se pustil do práce, nedovolil si polevit ani na chvíli, protože když neodpočíval, nemusel přemýšlet, jinak ho lítost a úzkost znovu strhly do temné propasti, a mučily jeho rozervanou duši. Přál si, aby mohl zahrabat hlavu do papírů na celé dny i noci a nemusel se zabývat nekonečným soužením a vinou, které nosil ve svém srdci.

Když se otevřela Nekonečná pekla, zaplavila říši smrtelníků jinová energie a všechny možné druhy démonů, které byly do té doby spoutány, se chopily příležitosti, unikly a po celé zemi působily strašné pohromy. Dopisy, ve kterých se žádalo o pomoc hory Sisheng, se navršily na pořádnou hromadu. Mo Ran se rozhodl, že je všechny vyřídí, a tak zapomínal chodit včas do postele, vynechával obědy a večeře, často mířil do Síně Věrnosti už za kuropění, zůstával tam do hluboké noci a chodil spát velmi pozdě.

Ale i když se ponořil do takového papírování, stejně ho pořád podvědomě pronásledovaly výčitky svědomí a útržky vzpomínek na Chu Wanninga.

„... Oblast Qingjiangu se dostala do potíží později, a většinu z dvaosmdesáti rodin ve vesnici Fengling tvoří staří a nemocní lidé, kteří nemají žádné prostředky k obraně. Jsme velice šťastní, že máme mechanického Nočního strážce, kterého sestavil ctěný starší Vaší sekty a který po celou dobu odhání demony, to však není dlouhodobé řešení, a proto si Vás dovoluujeme požádat...“

Po svíčke pomalu stekla kapka vosku a knot zaprskal.

Mo Ran začal číst znovu od začátku, na dlouho totiž zabloudil v myšlenkách, když došel ke slovům „Noční strážce“. Hladil prstem ty znaky pořád a pořád dokola a v mysli mu vytanul obraz Chu Wanninga v Pavilónu rudých lotosů, jak s vlasy vyčesanými nahoru a svázanými do ohonu, drží v zubech štětec a se soustředěním pečlivě olejuje robota.

Mo Ran zhluboka vydechl a přejel si prsty po čele. V tom uslyšel zaklepání.

„Shi Meii?“

Vešel krásný mladík oblečený v bílých šatech s tácem v rukou a posadil se vedle Mo Ranovy hory papírů, pak si vyhrnul rukávy, upravil knot svíčky, takže se znovu jasně rozhořela a jemným hlasem pronesl: „A Rane, pracoval jsi celý den, sněz něco.“

„... Tak dobře.“

Mo Ran se nuceně usmál, odložil dopis a třel si rozbolavělé čelo.

„Uvařil jsem misku slepičí polévky se zázvorem a pár smažených jídel.“ Shi Mei nandával jídlo a miska ho páčila do dlaní. „Ach nebesa, je pořád pěkně horká.“

Když jedli, všiml si Shi Mei, že před tou pohlednou, ale unavenou tváří se pohupuje pramínek vlasů. Natáhl ruku a zastrčil mu je za ucho.

„A Rane?“

„Hm?“

„Tenkrát... cos mi to chtěl říct?“

Mo Ran měl v hlavě šílený zmatek a nechápal oč jde. Zadíval se na něj a zeptal se: „Kdy?“ Shi Mei sevřel rty a sklopil oči.

„Ten den, kdy se otevřela Nebeská puklina.“

„Řekl jsi, že půjdeš pomoci... pomoci mistrovi zacelit Nebeskou puklinu a něco jsi mi chtěl říct, až se vrátíš, tak...“ Sklonil hlavu a jeho hlas umlkl.

Ve světle svíčky se zdálo, že se Shi Meiova jemná, sněhobílá ouška vybarvují do červena.

Mo Ran hezkou chvíli zíral, ale nedokázal ze sebe vypravit ani jediné slovo.

Bez sebemenších pochyb věděl, že Shi Meie hluboce miluje. Ale právě teď, v této chvíli, na to neměl, ani v nejmenším, vůbec náladu.

Jednal bez zábran i studu a neměl sebemenší ponětí o dobrých způsobech, nestaral se, co o něm říkají jiní a nevěděl nic o nějaké morálce nebo etiketě.

Ale to neznamenal, že je bez srdce.

Uběhla dlouhá doba, než Mo Ran konečně tiše promluvil: „Promiň, ale cítím se mizerně a ... nemyslím, že se teď hodí o tom mluvit, já ti to řeknu někdy jindy, jo?“

Shi Mei zvedl hlavu a jeho krásné oči vypadaly znepokojeně.

Mo Ran si odkašlal, zvedl ruku, zaváhal a pak pohládl Shi Meie po hlavě.

„Jsem trochu hlupák, a v poslední době jsem se musel postarat o tolik věcí, já... já nevím, kdy budu mít čas, srovnat si všechno v hlavě. Bojím se, že jsem to trochu uspěchal.“

Ani žluté, teplé světlo svíčky nedokázalo přebarvit bledost Shi Meiovi tváře.

„Uspěchal?“

Zarazil se a pak se usmál.

„A Rane, tehdy šlo o život, a já myslím, že jsi mi chtěl povědět něco, co sis dobře rozmyslel.“

„Chtěl,“ zamračil se Mo Ran. „Dlouho jsem o tom přemýšlel, a nic se nezměnilo, ale...“

„Ale?“

„... Ale teď ne.“

Mo Ran ruce ukryté v rukávech zaťal v pěsti.

„Teď ne, Shi Meii. Ty to nevíš, ale je to moc důležité, a já na to nechci tlačit a přijít s tím v takovou nešťastnou dobu, já...“

„Mladý pane!“

Do síně bez varování vpadl jeden z mladších žáků, a když zjistil, že o záležitosti sekty se v Síni věrnosti stará Mo Ran, spěšně se uklonil a řekl: „Ach, mladý pane Mo.“

Ruměncem na Shi Meiovi tváři po tom vyrušení zmizel, mávl rukávy, posadil se nazpět a nasadil klidný, skromný výraz.

Mo Ran, který si žádné změny jeho chování nevšiml, vzhlédnul.

„Co je?“

„H-hlásím, že u brány čeká důležitý host.“

„Důležitý host?“ zopakoval Mo Ran. „Každý, kdo v deseti velkých sektách něco znamená, je teď na hoře Lingshan. Odkud ten důležitý host je?“

Zdálo se, že žák je vystrašený a rozradostněný zároveň, tvář mu jen hořela a chvíli nesrozumitelně koktal, než se mu podařilo říci: „J-je to mistr Huaizui z chrámu Wubei!!“

„Cože?!“

Ani bývalý císař Taxian Jun, Mo Ran se neubráníl tomu, aby hned nevyskočil na nohy. I Shi Mei byl překvapený.

„Mistr Huaizui?“

Mo Ran nebyl vyvedený z míry jen tak pro nic za nic – tento mistr Huaizui byl skutečnou legendou kultivačního světa.

Ten člověk už před dlouhými lety dosáhl osvícení a nesmrtelnosti. Ale když se mu otevřela brána Nebes, sepal ruce a prohlásil, že nemůže opustit tento prašný svět, nemůže opustit věci na kterých lpí a nemůže smýt své minulé špatné skutky. Nebeské světlo zmizelo, lotosový květ uvadl a mistr Huaizui se vrátil nazpět z říše nesmrtelných ve svém obnošeném mnišském rouchu a při chůzi tůkal holí o zem.

Poté, co odmítl nesmrtelnost odešel do ústraní a meditoval v chrámu Wubei. Sto let uplynulo rychle, jako mrknutí oka. Po stu letech si svět kultivace pamatoval už jen jeho

jméno, ale ne jeho podobu a starší, kteří se s ním kdysi osobně setkali se dali spočítat na prstech jedné ruky.

Mo Ran ve svém minulém životě obrátil svět vzhůru nohama, a přesto nedokázal mistra Huaizuie najít. Mistr Huaizui byl daleko, daleko starší a zemřel jednoho deštivého jarního dne o rok předtím, než Mo Ran vystoupil na samotný vrchol říše smrtelníků; nikdo nevěděl, kolik mu bylo let, když zemřel.

V tomto životě se mistr Huaizui neočekávaně objevil sám uprostřed noci. Hlava se mu začala točit v divokém víru myšlenek – i když Mo Ran nevěděl, proč sem vlastně přišel, hned si vzpomněl na všechny ty zkazky o mistru Huaizuiovi.

Huaizui... Huaizui!

Jak jen mohl zapomenout na mistra Huaizuie!

Když v minulém životě zemřel Shi Mei, díky své nevědomosti neměl ani tušení, že ve světě kultivace je takový moudrý starší. Až později, když se stal císařem, zjistil z hlášení a zpráv, které mu podávali jeho služebníci, že na tomto světě skutečně existuje osoba, která ovládá techniku znovuzrození, která patří mezi tři zapovězené techniky.

Tou osobou byl Huaizui.

Spěšně vyslal své lidi do chrámu Wubei. Přál si, aby přivolal nazpět Shi Meiovu duši. Ale poslové se vrátili zpět se zprávou, že mistr již zemřel a že promeškal poslední příležitost přivést Shi Meie zpět.

Ale teď je ta postava z pověstí stále naživu! Pořád žije!!

Jak na něj mohl zapomenout? Jak jenom mohl zapomenout?

Mo Ranovi se sevřelo srdce a celý se rozechvěl. Vyskočil, v očích se mu rozhořel plamínek a řekl: „Tak si pospěš a pozvi mistra dovnitř!“

Než mohl žák vůbec odpovědět, Mo Ran si to rozmyslel.

„Raději ho přivítám sám.“

Ale neudělal ani dva kroky, když sem zvenčí problesklo oranžové světlo.

Plamínek svíčky se ani nepohnul.

Ani větříček nezafoukal.

Nikdo nepostřehl, jak se dostal dovnitř, ani Mo Ranův ostrý zrak nespatriil nic než mnicha s bambusovým kloboukem na hlavě, oblečeného do obnošeného roucha, který stál uprostřed Síně věrnosti.

Pohyboval se rychle jako blesk a zastavil se před Mo Ranem, až nepříjemně blízko.

„Tato osoba si dovolila obtěžovat v pozdní hodinu. Tato osoba doufá, že dobrodince Mo nevyrušila.“

Hluboký, zvučný hlas, který vyšel zpod bambusového klobouku Mo Rana i Shi Meie překvapil.

To má být hlas stoletého muže?

Ale než mohl dál přemýšlet, mnich si sundal bambusový klobouk. V síni ozářeném svícemi vypadal na třicet let, měl příjemný vzhled a zdvořilé vystupování. Jeho oči byly jasné a ostré, avšak spíše než hrozivé, byly průzračné a klidné, jako odlesk světla na vodní hladině.

„... Vy jste...“

Mnich sepsal ruce a hluboce se uklonil.

„Amithábha. Tento prostý mnich se jmenuje Huaizui.“

Nikdo nečekal, že mistr Huaizui, kterému bylo nejméně sto let, bude vypadat, že je mladší než Xue Zhengyong. Na chvíli zavládlo ohromené ticho.

Mo Ran však přece jen o kultivaci něco věděl. Huaizui, to byl někdo, kdo odmítl vstoupit do nebeské říše mezi nesmrtelné a místo toho se rozhodl zůstat v říši lidí. Od nesmrtelného se odlišoval jen tím, že neodložil své smrtelné tělo a nepodstoupil nebeskou zkoušku.

Když o tom popřemýšlel, trochu se uklidnil, ale přesto z Huaizuie nemohl přestat pozorovat.

Huaizui nechtěl obtěžovat další lidi, a tak v Síni věrnosti zůstali sedět jen oni tři. Mo Ran mistru nabídl čaj. Huaizui přijal a poděkoval, ale nenapil se, odložil šálek s čajem na stolek ze santalového dřeva a pomalu zvedl hlavu.

Jednal zdvořile, ale šel bez oklik rovnou k věci.

„Dobrodinče Mo, odpusťte tomuto skromnému mnichu jeho smělost, ale důvodem, proč jsem k vám dnes přišel, je jistá osoba.“

Mo Ranovi se okamžitě rozbušilo srdce; zrak se mu zamžil a sevřel desku stolku takovou silou, že ji málem rozlámal. Soustředěně se zadíval do tváře mistra Huaizuie a jako třepotající se sněhové vločky se mu hlavou nesly vzpomínky na slova, která zazněla v jeho minulém životě.

„Říká se, že někdo úspěšně použil techniku znovuzrození, která patří mezi tři zapovězené techniky. Ale jsou to jen povídačky a není možné zjistit, zda se zakládají na pravdě...“

„Kde žije ten mistr Huaizui? Dám cokoli za to, aby se Shi Mei vrátil!“

„Vaše Veličenstvo, musím vám oznámit, že ten Huaizui... už zemřel před mnoha lety. Za celý život nic nenapsal a o znovuzrození řekl prý jenom, že snaha změnit osud je vzpourou proti vůli nebes a jeho nebezpečí jsou nezměrná. Nic jiného není známo...“

V uších mu hučela ta slova.

„Mistr Huaizui má neobyčejně hluboký vhled do věcí smrti a znovuzrození.“

„Říká se, že udržoval styky s říší duchů a démonů. Pokud by stále žil, snad se bratr Mingjing mohl vrátit ze záhrobí, ale naneštěstí, ach...“

„Mistr Huaizui byl jako duch, který chodí ve slunečním světle. Všechno, jin i jang, úplně všechno měl ve svých rukách.“

Mo Ran se zhluboka nadechl a ke svému překvapení zjistil, že se mu chvěje hlas. Zašeptal: „Jistá osoba... jistá osoba...“

Zadíval se do jasných očí mistra Huaizuie.

Záda mu poléval pot. Mo Ran se sotva slyšitelným hlasem zeptal: „Kdo je ta jistá osoba?“

Mnich se pomalu zvedl; ve slabém světle svíček se zdálo, že pod nohama nemá žádný stín. Rukávy jeho prostého tenkého žlutého roucha klesly dolů. Roucho bylo dost obnošené, ale nebylo nikde pomačkané, a ve slabém vánku lehce pvlávalo, jako šaty ducha. Mistr sám byl nezbadatelný.

Mo Ran slyšel údery vlastního srdce. Bezmyšlenkovitě vstal současně s Huaizuem a oba na sebe hleděli.

„Mistře.“

Kdyby před ním teď stálo zrcadlo, uviděl by jak se jeho tvář bezděčně rozzářila nadějí a s nadějí se také zeptal: „Kdo... je ta jistá osoba...“

Je to on?

Je to on?

Huaizui sklopil oči, vzdychl a sepjal ruce.

„Můj žák Chu Wanning před několika dny zahynul. Dnešní noci se jeho duše vrátí. Tento nešťastný mnich se nedokáže smířit s tím, že by se měl rozloučit s někým tak mladým, a proto přišel na horu Sisheng požádat dobrodince Mo, aby tomuto starému mnichu byl jeho žák navrácen.“

103. kapitola - Mistře, budu vás hledat

Tak to... tedy...

Jeho žák...

Mo Rana by nikdy ani nenapadlo, že ten vznešený mnich, na kterém se nedalo poznat, zda je to živý člověk nebo duch, je ve skutečnosti Chu Wanningovým učitelem a nebyl schopný pronést ani slovo.

Jako první se posléze vzpamatoval Shi Mei, uctivě se poklonil a zdvořile pronesl: „Nevěděl jsem, že ctěný mistr má takový vztah k našemu mistru. Tato prostá osoba skládá staršímu mistru Huaizuiovi upřímnou poklonu.“

Mistr Huaizui však odpověděl: „Není žádný důvod, abyste mne oslovoval jako staršího mistra, neboť tento prostý mnich sám Chu Wanninga vyhnal z naší sekty před mnoha lety.“

„Ach!“ Shi Mei překvapením rozevřel oči. „Chápu...“ Shi Mei byl taktní, postřehl v Huaizuově výrazu náznak lítosti a pochopil, že to tom nechce mluvit. Proto se i přes svou zvědavost neptal.

Mo Ran byl myšlenkami jinde a tisknul si ruku na hrud', protože měl pocit, že mu uvařili srdce zaživa.

„Mistře, vy jste řekl, že jste přišel kvůli našemu učiteli, vy... vy... dokážete vrátit našemu mistru duši?“

„A Rane...“

„Vy víte, jak mu vrátit život! Řekněte mi pravdu! Vy... vy... víte jak...“

Srdce mu splašeně bilo, v minulých dnech se přepínal a byl přepracovaný. Zatočila se mu hlava a zrak se zamžil. Zbytek věty mu uvízl v hrdle, nemohl jej ze sebe vypravit a zdudly mu oči.

Mistr Huaizui si povzdechl: „Dobrodinče Mo, jen pomalu. Ale ano, to je vskutku důvod, proč je tento starý mnich zde.“

Mo Ranovu tvář, která byla předtím bílá jako papír, při těch slovech zalila červeň. Upřeně zíral na mistra Huaizue, bledé rty se mu třásly a teprve po chvíli se mu podařilo vykoktat: „V- Vy... můžete... opravdu...“

„Tento starý mnich sem nepřišel uprostřed noci jen proto, aby si ze dvou mladých dobrodinců dělal blázný.“

Mo Ran chtěl ještě něco říci; poskočil mu ohryzek, ale vyšlo z něj jen dušené vzlyknutí. Uplynulo hodně času, než mistr Huaizui řekl: „Technika znovuzrození mění daný osud proti vůli nebes, a to není jednoduchá věc. Tento starý mnich učenému mistru Chu Wanningovi toho dluží až příliš, a proto se uchýlil k takovému kroku. K návštěvě hory Sisheng jsem se odhodlal až po mnoha dnech zvažování.“

„Mění daný osud proti vůli nebes...?“ mumlal Mo Ran, a obracel ta slova na jazyku. Pak nešťastně zašeptal: „Mění daný osud proti vůli nebes... když i takový zlý člověk, jako já mohl změnit svůj daný osud proti vůli nebes, proč by dobrému člověku nemělo být dovoleno totéž?“

V té chvíli si neuvědomoval, co dělá, takže mu z úst skutečně vyklouzla nahlas slova o tom, že sám změnil svůj daný osud proti vůli nebes. Naštěstí jen nezřetelně huhlal, takže z jeho řeči nikdo nepochopil, že i on se znovuzrodil.

Shi Mei řekl: „Starší mistře, když má tedy dojít ke změně daného osudu proti vůli nebes a technika znovuzrození patří mezi zapovězené techniky, hádám, že musí být velice obtížné ji provést a... nemusí být vždy úspěšná, že?“

„Správně,“ odpověděl Huaizui. „Tato technika vyžaduje nejen přítomnost operátora a zesnulého, ale je nutné obstarat ještě třetí osobu, která bude hledat a naleznou celou duši zemřelého. Cesta k znovuzrození je plná nebezpečí a sebemenší chyba může vést ke zničení a úplnému rozptýlení duše. Z tohoto důvodu nemůže tento starý mnich obtěžovat nikoho jiného, a tak se přišel zeptat tří žáků učeného mistra, zda by byli ochotni kvůli němu projít ohněm i vodou a podstoupit mnohá, nepojmenovatelná nebezpečí. Pokud ne, Chu Wanning se nedokáže vrátit, přestože tento starý mnich otevře bránu znovuzrození.“

Ještě, než Huaizui věc vysvětlil, Mo Ran uhodl většinu z toho, co potom řekl. Důvodem, proč byly tři zapovězené techniky zapovězené, bylo, že oproti běžným technikám vyžadovaly jisté oběti a byly spojené s velkým nebezpečím.

V minulém životě chtěl dát svůj život za život Shi Meie; v tomto životě se bez váhání rozhodl, že stejným způsobem splatí svůj dluh vůči Chu Wanningovi. Mo Ran nebyl bez srdce. Jenže v minulém životě nechtěl své srdce dělit a nechtěl z něj dát Chu Wanningovi ani kousek.

V matném světle svíček se pevně zadíval na mistra Huaizuie a řekl: „Starší mistře, nemusíte se ptát Xue Menga. Mistr zemřel kvůli mně. Není třeba do toho zatahovat někoho dalšího, já, Mo Ran chci podstoupit jakékoli nebezpečí, se kterým je tato technika spojena.“

„A Rane...“ zašeptal Shi Mei a pak se otočil k Huaizuiovi: „Slova staršího mistra zněla tak vážně, jak to vlastně bude probíhat?“

„I když je dobrodinec Mo ochoten podstoupit nebezpečí sám,“ řekl Huaizui, „pro první krok této techniky je lepší, když se jej zúčastní více osob. Čím víc jich je, tím pravděpodobnější je úspěch. Počkejme tedy na dobrodince Xue a potom to tento starý mnich vysvětlí vám všem. Tento starý mnich už požádal, aby ho sem zavolali.“

Odmlčel se a pak se na Shi Meie usmál.

„Ještě jednou to zopakuj. Neoslovujte prosím tohoto starého mnicha jako staršího mistra. Jak už jsem řekl, tento starý mnich se nemůže označovat za Chu Wanningova učitele.“

Mo Ran, nyní už klidnější, se ho zeptal: „Proč starší mistr... vyhnal našeho mistra ze sekty?“

Shi Mei strnul: „A Rane...“

„To nevádí, není to něco, o čem by se nemohlo mluvit,“ povzdechl si Huaizui. „Když byl tento prostý mnich mladý, pečoval o něj jeden dobrodinec. Ale ten dobrodinec měl zlý osud, a přišel o život, když chránil jiné před neštěstím. Už je tomu sto let, a přesto tento prostý mnich stále pociťuje neklid, když si na to vzpomene. Hlavním pravidlem naší sekty bylo, že všichni žáci se musí věnovat pouze kultivaci. A dokud nedosáhnou osvícení, nesmí se vydat do světa, zasahovat do světských záležitostí, a ohrožovat svůj život.“

Mo Ran chvíli přemýšlel a pak řekl: „To mistr nemohl nedělat.“

„Správně,“ usmál se Huaizui. „Můj malý žák měl stejnou povahu jako můj dobrodinec. Vyrostl v chrámu, měl málo zkušeností, ale mnoho nadání a schopností. Podle všeho měl být schopen kultivovat bez potíží až k dosažení osvícení. Ale v roce, kdy dosáhl plnoletosti, sestoupil z hory sbírat rudy a minerály, a stalo se, že tam narazil na skupinu uprchlíků...“

Shi Mei si povzdechl: „V tom případě mistr nemohl jen nečinně přihlížet...“

Huaizui přikývnul: „Nejenže přihlížel, ale také našel uprchlíkům útočiště, a bez dovolení odešel z hory, aby zjistil, co se odehrává v dolní kultivační oblasti.“

Tehdy byla právě založena sekta na hoře Sisheng a situace v dolní kultivační oblasti byla ještě nepřehlednější a zmatenější, než je dnes. Nebylo ani třeba, aby to Chu Wanning chodil zjišťovat. A když se vrátil, řekl mi, že chce přerušit svá kultivační cvičení, aby mohl jít do světa pomáhat zraněným a nemocným a zachraňovat životy.“

„Souhlasil jste?“ zeptal se Shi Mei.

„Bylo mu teprve patnáct let, byl nevinný, důvěřivý a měl vznětlivou povahu. Někdo ho mohl snadno oklamat. Jak bych mu mohl dovolit, aby odešel samotný? Navíc dosáhl vysoké úrovně kultivace, ale měl křehké zdraví a svět byl a je plný nebezpečí a zlých lidí. Jeho mistr, tento prostý mnich, nemohl než si o něj dělat starosti.“

„Ale on vás stejně neposlechl,“ řekl Mo Ran.

„Ne, neposlechl. Strašně jsme se kvůli tomu pohádali. Řekl mi tehdy, jak jen mistr může sedět celý den se zavřenýma očima a snažit se vystoupit na nebesa, zatímco prostí lidé přímo před ním trpí.“

„Ó!“ vykřikl udiveně Shi Mei.

Kdyby taková slova řekl Huaizuiovi kdokoli jiný, bylo by to nezdvořilé, ale když mu je řekl jeho vlastní žák, Chu Wanning, byla to otřesná drzost.

Huaizui se tvářil netečně, ale v jeho hlase zazníval smutek: „Tento prostý mnich v té době ještě neovládal své pocity a v návalu hněvu svému žáku řekl: ty nedokážeš chránit ani sám sebe, tak jak chceš zachraňovat jiné?“

„A co řekl náš mistr?“ zeptal se Shi Mei.

„Když nevíte, jak zachránit jiné, jak zachráníte sebe?“

Síň ztichla.

Protože ta slova nevyslovil Huaizui, ale zašeptal je Mo Ran. Když mistr Huaizui znovu slyšel to, co mu Chu Wanning kdysi řekl, zadíval se mlčky na mladíka před sebou a oči se mu při tom zaleskly. Uplynula dost dlouhá doba, než zhluboka vydechl.

„Tak to vás učí? On... ano, on... opravdu se vůbec nezměnil. Stále je neochvějně oddaný své cestě.“

Huaizuiovy myšlenky vzrušeně vířily a Mo Ran nebyl o nic klidnější. Pokaždé se Chu Wannigovi jenom vysmíval a myslel si, že to je pokrytecká spravedlnost a prázdná slova. Ale když je teď vyslovil, cítil trýzeň, jako by mu srdce zapálil palčivý plamen.

Uplynul další čas, než se Síň věrnost opět rozezněl Huaizuiův dutý hlas.

„Cítím nad sebou hanbu, když to vyprávím, ale toho dne jsem ztratil trpělivost, a řekl mu, že pokud hodlá být i nadále tvrdohlavý a vyjde třeba na jediný krok ven z bran chrámu, pak už nebudu jeho mistrem a on mým žákem a pouta mezi námi budou zrušena.“

Zarazil se, jako by ho vzpomínky na minulost dusily a chtěl jim všechno povědět a zároveň nechtěl. Po několika okamžicích váhání potřásl hlavou.

„Jsem si jistý, že jste uhodli, že Chu Wanning se rozhodl ta pouta přetřhnout a odejít. Je to už mnoho let. On chtěl něco jiného než já. Tak se stalo, že i když jsme oba žili mezi smrtelníky, naše cesty se už víckrát nesetkaly.“

„To není mi... chyba staršího mistra,“ řekl Shi Mei.

Huaizui odpověděl: „Není snadné pochopit, co je správné a co je špatné, co je pravdivé a co je falešné. Ale Chu Wanning byl kdysi mým žákem a tento prostý mnich od doby, kdy slyšel o jeho smrti v té krvavé bitvě, nemůže najít pokoj. Proto jsem se rozhodl přijít sem a udělat, co je v mých silách, zkusit své štěstí, abych přivedl učeného mistra Chu zpět...“

Klang.

Vyřezávané natřené rumělkovým lakem se prudce rozletěly.

Venku stál Xue Meng. Nikdo neměl tušení, kdy přišel, ale zjevně slyšel nejdůležitější část jejich rozhovoru. Řekli mu jen, že je tady mistr Huaizui, ale on neměl žádnou představu, proč sem starý mnich přišel, a tak se sem pomaličku coudal, a ještě cestou usrkával z misky léčivý bylinný lektvar.

Teď, když uslyšel, co Huaizui řekl, se miska s třesknutím rozbila o podlahu a on se celý polil horkým lektvarem. Zdálo se však, že syn fénixe opařeniny necítí, protože vykřikl: „Přivést zpět? Mistr se může – může vrátit?!“

Vpadl do síně a velmi nezdvořile Huaizuie popadl. Zakřičel: „Ty vypelichanej osle, cos to řekl? Střílíš si z nás?“

Shi Mei spěšně zasáhl: „Mladý pane, to je...“

„Ne... já se chovám nevhodně.“

I když Xue Meng nevěděl, že ta osoba před ním je Chu Wanningův mistr, chápal, že je tady, aby zachránil Chu Wanningův život a rychle ho pustil.

„Starší mistře, pokud dokážete zachránit mistrův život, pokud budete v budoucnu cokoli potřebovat, Xue Meng pro vás půjde do horoucího pekla, nebo se potopí na dno moře, dá vám své tělo i svůj život. Jen prosím povězte, že to není žert.“

Huaizui řekl: „Dobrodinče Xue, to není třeba. Tento starý mnich sem přišel uprostřed noci jen kvůli vašemu mistrovi.“

Otočil se k oknu, za kterým byla vidět noční obloha. „Už je skoro čas. Protože jsou tu už všichni tři mladí dobrodinci, dovolte tomuto prostému mnichu, aby vysvětlil podrobnosti a úskalí techniky znovuzrození.“

„Prosím, starší mistře,“ odpověděl Shi Mei.

Ale Xue Meng netrpělivě naléhal: „Co ještě chcete vykládat! Napřed ho zachraňte! Dělejte a zachraňte ho!“

Huaizui opáčil: „Je pochopitelné, že dobrodinec Xue prožívá úzkost, ale prosím, uvědomte si, že jakákoli chyba nejenže bude stát dobrodincův život, ale může také zničit Chu Wanningovu duši. Kdyby se to stalo, už by se nikdy nemohl navrátit do koloběhu znovuzrození. To byste dopustil?“

„Já...“ Xue Mengův obličej zrudnul a jeho ruce pevně sevřely obruby rukávů a teprve za hodnou chvíli je pustily. „Dobrá, vyslechnu si vysvětlení staršího mistra...“

Huaizui vytáhl z cestovního vaku tři lampióny z bílého hedvábí. Do bílého hedvábí lampiónů byly umně vetkány tenké zlaté nitky a v jejich středech byly hedvábnými nitěmi třinácti barev vyšity magické pečeti; nitky se táhly a proplétaly, takže tvořily složitou pavučinu, která měla polapit unikající duše.

Mistr Huaizui jim lampióny rozdál: „To jsou lampióny pro přivolávání duší. Vezměte si je a pozorně poslouvejte, co vám teď tento prostý mnich bude říkat.“

Mo Ran si vzal lampión a opatrně ho držel v ruce.

„Každý člověk má tři éterické duše a sedm tělesných duchů. Tři éterické duše jsou zemská duše, rozumová duše a lidská duše. Po smrti tři duše opustí tělo a každá se vydá vlastní cestou. To všechno už jistě víte, ale dovoluji si hádat, že nevíte, kam která z duší po smrti směřuje.“

„Prosíme staršího mistra, aby nám to osvětlil,“ řekl Shi Mei.

„Zemská duše a lidská duše sestupují do podsvětí, zatímco rozumová duše setrvává v těle. Říká se, že sedmého dne se duše vrací, ale to se jen lidská duše vrací do světa živých, aby se znovu setkala s rozumovou duší. Lidská duše se obvykle vrací, kvůli nějakému nesplněnému přání; když se přání vyplní, spojí se s rozumovou duší a spojená duše se vrací do podsvětí, aby se zcela sjednotila a podstoupila nové vtělení. Mnozí se pokusili o znovuzrození bez plné znalosti jeho složitosti a přivolali jen neúplnou duši, která se zakrátko zcela přirozeně rozplynula.“

Po Shi Meiově smrti v minulém životě se Mo Ran také pokoušel přivolat jeho duši. Ale dopadlo to tak, jak řekl Huaizui; v bledém měsíčním světle se objevil jen šedavý stín lidské bytosti, který se rozpadl na zářivé jiskry.

„Rozumím,“ šeptal si Mo Ran.

Huaizui pokračoval: „Chu Wanningova rozumová duše ještě stále setrvává v jeho těle, o tu se nemusíte starat. Důležitější je najít jeho lidskou duši a jeho zemskou duši.“

„Jak najít?“ zeptal se netrpělivě Xue Meng.

„Použitím lampiónu pro přivolávání duší. Lampión lze rozsvítit jenom s použitím duchovní síly, musíte jej tedy nepřetržitě zásobovat proudem své duchovní energie a chodit s ním po hoře Sisheng. Pokud Chu Wanning tři dobrodince neodmítne, potom světlo z lampiónu přivolávajícího duše bude moci osvítit jeho lidskou duši.“

Mo Ranovo srdce při těch slovech ztěžklo: „A co když nás mistr nebude chtít vidět?“

„To je první obtíž a důvod, proč šance na úspěch stoupá s tím, čím více osob bude ochotných ho hledat. Je třeba zdůraznit, že pokud nemá žádná pouta k tomuto světu a již se rozhodl jej opustit, lampión pro přivolávání duší ho nebude moci ozářit. Jak jistě chápete, aby mohla technika znovuzrození skutečně fungovat, musí být vše příhodné a propojené – místo, čas i lidé. Pokud zemřelý nemá žádné pouto k nikomu, kdo ho hledá, a není ochotný se vkročit znovu do světa živých, nikdo ho nemůže přinutit, aby se vrátil.“

Mo Ranovy ruce bezděčně sevřely lampión.

Xue Meng mu skočil do řeči: „Mistr měl o nás takovou starost, jakpak by se nevrátil? Starší mistře, a co budeme dělat až s lampióny mistrovu lidskou duši najdeme?“

„Jakmile najdete lidskou duši, musíte jít na určité místo.“

„Kam?“ zeptal se Xue Meng.

„Do podsvětí,“ odpověděl Huaizui.

Všichni tři byli dost zaražení. Nečekali, že účast vyžaduje i sestup do podsvětí.

Shi Mei lehounce zavzdychal, sklopil své krásné oči a tichým hlasem se zeptal: „Ehm... a jak se živý člověk dostane do pekla?“

„Dobrodinec se nemusí obávat, znám jisté způsoby.“

Huaizui se na něj pronikavě zadíval a pokračoval: „Vy tři však, ať už z vás Chu Wanningovu lidskou duši najde kdokoli, si musíte z celého srdce přát, aby se vrátil mezi živé a musíte být neochvějně rozhodnutí vydat se kvůli němu do nebes i do pekla. Pokud nebudete dostatečně odhodláni, potom se Chu Wanningova duše v půli cesty rozpadne a už ji nebude možné nikdy zcelit.“

„Um...“ vydechl Shi Mei.

„Hloubka oddanosti, kterou k mistrovi chovám, je nezměrná,“ prohlásil Xue Meng. „I kdybych ho měl jít hledat do Nekonečných pekel, nic bych nenamítal.“

„... Mistr zemřel kvůli mně. Mo Ran zvedl oči a kývl: „Dlužím mu toho až příliš a také nic nenamítám.“

„Dobrá,“ řekl Huaizui. „Pak pozorně poslouchejte: jakmile někdo z vás najde Chu Wanningovu lidskou duši, ostatní ho už nebudou moci vnímat. Ten pak bude muset udržovat lampión rozsvícený až do rozbřesku a držet jeho duši ve světle.“

„To nebude těžké,“ prohlásil Xue Meng.

„Je to těžké,“ řekl Huaizui. „Jakmile se tři duše rozdělí, každé z nich něco chybí. Může to být sluch, myšlení nebo paměť... jednoduše řečeno, pokud nebudete mít dost štěstí, je možné, že mistr, se kterým se setkáte, vás nebude chtít poslouchat a vy budete muset vymyslet způsob, jak ho přemluvit.“

Mo Ranovi se sevřelo srdce úzkostí: „... Přemluvit ho? Ale co když... co když řekneme něco špatně? Bylo to s ním těžké, když ještě žil, ale teď když je z něj duch...“

Měl z toho opravdový strach, ale mezi ním a Xue Mengem bylo dlouho takové napětí a neporozumění, že si Xue Meng teď myslel, že Chu Wanninga zesměšňuje, a tak se něj rozhněvaně osopil: „Co je tak těžkého na tom někoho přemluvit, jen myslí na to, že mistr nesmí odejít ze světla lampiónu.“

„A co se stane po rozednění?“ chtěl vědět Shi Mei.

„Po rozednění Chu Wanningova lidská duše vejde do lampiónu pro přivolávání duší. Tento prostý mnich bude tou dobou čekat u mostu na bambusovém voru. V místě se nachází brána do říše duchů a vody pod mostem Naihe proudí přímo ze Žlutých pramenů. Vor donese toho, kdo najde část duše přímo do říše duchů.“

„To pojedeme do říše duchů na voru z bambusu?“ divil se Xue Meng.

„To může jet jen jeden? Ostatní mu nemohou pomáhat?“ zeptal se Shi Mei.

„Nemohou. Ať už najde Chu Wanningovu lidskou duši kdokoli, bude se muset vydat sám do říše duchů, aby našel i jeho zemskou duši. Pokud to dotyčný v polovině cesty vzdá, nebo bude mít postranní úmysly, potom Chu Wanningovu lidskou duši pohltí lampión pro přivolávání duší a už se nikdy znovu nenarodí.“

Xue Meng sebou trhnul a otočil hlavu na Mo Rana: „Ty ale nepůjdeš, nevěřím ti!“

Mo Ran mlčel, utápěl se v pochybách a neměl chuť se hádat.

Shi Mei chtěl situaci uklidnit, a tak řekl: „Mladý pane, A Ran přece není někdo, kdo by jen tak z něčeho vycouval, tak...“

„A co když je?!“ syčel Xue Meng. „On už jednou mistra zabil, proč si nemám myslet, že to klidně neudělá i podruhé? Je to darebák!“

„Je tu starší mistr, neměl bys před ním říkat takové věci!“

„A proč bych to neměl říkat? Nemám snad pravdu? Kolikrát byl mistr kvůli němu zraněný! Jsou s ním jen potíže.“ Xue Mengovi zrudly oči a začaly se mu chvět rty. Pak se začal třást celý, a sáhnul po lampiónu pro přivolávání duší, který Mo Ran držel v rukou.

„Dej mi ten lampión, ať mistrovi nepřineseš další neštěstí.“

„Dej mi to!“

Xue Meng na něj zarytě dotíral. Mo Ran na svou obranu neřekl nic. Poprvé v životě měl dojem, že Xue Meng má pravdu.

Nezranil se snad Chu Wanning pokaždé kvůli němu, ať už to šlo o tu věc s mistryní obřadů duchů nebo události na dně jezera JIncheng? Kolik jizev Chu Wanning měl jen kvůli němu?

Darebák.

Ach...

Ano, je to pravda.

Ale i tak, i když věděl, že k mistrovi choval strašně, i když věděl, že on je jen těžko někým, kdo může mistra prosit, aby se vrátil z podsvětí, přesto nechtěl dát lampión pro přivolávání duchů ze svých rukou. A tak jej tvrdošjně svíral, i když ho Xue Meng proklínal a tahal se s ním, se svěšenou hlavou jej stále pevně držel, přestože na hřbetech rukou se mu objevily krvavé škrábance.

Nakonec ho udýchaný Xue Meng pustil a s červenýma, slzavýma očima řekl: „Mo Weiyu, jak dlouho mu ještě chceš ubližovat...“

Mo Ran se na něj nepodíval. Měl stále skloněnou hlavu a mlčky se díval na prázdný lampión. Mlčel tak dlouho, až si všichni mysleli, že už neodpoví, ale nakonec tiše řekl: „Chci ho přivést zpátky domů.“

Hlas měl tak tichý.

Dusila ho tíha hanby a viny.

Tak tichý, že mu Xue Meng napřed vůbec nerozuměl, a až po chvílce pochopil, co to Mo Ran říká. Jízlivě se zasmál.

„Ty že ho přivedeš domů?“

Mo Ran zavřel oči.

Xue Meng na něj prskal, každou slabiku drtil mezi zuby: „To se vůbec nestydíš?“

„Mladý pane...“

„Nech mě. Nech mě!“

Xue Meng vytrhnul Shi Meiovi rukáv, za který ho držel, upřeně se díval na Mo Rana a v očích mu planuly žal a trpkost. Chraptivým hlasem pronesl: „Jaké ty na to máš právo?“

Zdálo se, že Mo Ranovy ruce sebou lehce trhly a oči sklopil ještě víc. Na chvíli se ocitl ve snové vidině, že je Chu Wanning stále naživu a že každou chvíli řekne: „Xue Mengu, chovej se slušně.“

Nakonec se ukázalo, že to on ho pořád ochraňoval. Sám to měl za samozřejmost.

Mo Ran nevěděl jako dlouho držel lampión, křečovitě, jako tonoucí, která se chytá stébla. Se svěšenou hlavou zopakoval: „Chci ho přivést zpátky domů.“

„To je všechno, co dokážeš říct! Ty...“

„To stačí, dobrodinče Xue.“

Mistr Huaizui už se na to nemohl dívat. Povzdechl si a řekl: „Když dobrodinec Mo hodlá jít, nechte ho. Když se něco pokazí, přizpůsobíme se, ale teď je všechno nejisté a není třeba, aby dobrodinec Xue byl tak útočný.“

Xue Meng se tvářil pochmurně, chtěl něco říci, ale pohlédl na Huaizuie a zmlkl.

Ale přestal se hned zase ovládat a zavrčel: „Jestli se mistrovi něco stane, zabiju tě jako oběť pro něj.“

Huaizui znovu povzdechl: „Prosím, dejte průchod svému zármutku někdy jindy. Už nezbývá moc času. Teď je nejdůležitější najít jeho lidskou duši.“

„Prosím, starší mistře, začněme zaklínat,“ řekl Mo Ran.

„Lampióny pro přivolávání duší jsou už očarované,“ Huaizui, když viděl, že se Mo Ran chystá lampión pomocí své duchovní síly rozsvítit, zvedl ruku, aby ho zastavil. „Ještě chvíličku, dobrodinče.“

„Co ještě?“ naléhal netrpělivě Xue Meng.

„Tento prostý mnich by rád zopakoval, že pokud někdo najde Chu Wanningovu lidskou duši, nebude se moci vyhnout cestě do podsvětí. Tento prostý mnich tu osobu vybaví ochranným kouzlem, ale pro živého člověka bude přesto výprava do říše mrtvých nesmírně nebezpečná. Stačí jediný neopatrný krok, a už se nikdy živí nevrátíte.“

Mistr Huaizui věnoval každému z nich významný pohled.

„Nebezpečí, o kterých mluvím, to není jen nějaká planá hrozba. Nalézt v podsvětí Chu Wanningovu zemskou duši nemusí být těžké, ale obtížné je vydat se do pekla a čelit neznámému. Pokud budete mít štěstí, pak zemskou duši najdete brzy, ale pokud štěstí mít nebudete a potkají vás nějaké nehody, pak...“

„Zemřeme?“ zeptal se Shi Mei.

„Smrt by byla ještě to nejmenší. Bojím se, že kdyby se něco takového stalo, potom oba, Chu Wanning i dobrodinec, navždy opustí koloběh znovuzrození.“

Huaizui pokračoval: „Proto, pokud budete mít sebemenší pochybnost, bude nejlépe, když mi lampión vrátíte. Nikdo na tomto světě nemusí zacházet tak daleko, aby pro někoho jiného zemřel, není žádná hanba cenit si vlastního života. Pokud si nejste jistí, ještě není pozdě na návrat.“

„Jsem si jistý.“ Xue Meng z nich byl nejhrolivější a nejhorkokrevnější, a tak se okamžitě ozval, ochotný ihned vyrazit. „Ten, kdo to vzdá je pukavec,“ řekl a zlomyslně se zadíval na Mo Rana. Jenže Mo Ranovi vůbec nerozuměl. Jeho bratranec nebyl vůbec stejný jako on. Snad to bylo kvůli ponižování, kterým si prošel v dětství, ale Mo Ranova láska i nenávisť byly trvalé. Když mu někdo ublížil, nakonec ho uštval a vyrval mu vnitřnosti z těla, ale když mu někdo prokázal sebemenší laskavost, nikdy na to nezapomněl.

Mo Ran vrhnul na Xue Menga kosý pohled a pak se obrátil zpět k Huaizuiovi: „I já jsem si jistý.“

Huaizui kývl a řekl: „Výborně. Když dorazíte do říše duchů, měli byste najít jeho duši tak rychle, jak jen to bude možné. Až lidská duše splyne v lampiónu se zemskou duší, bude vám svítit na zpáteční cestu do světa živých. Potom se tento starý mnich postará o to ostatní.“

Ještě, než rozsvítili lampióny pro přivolávání duší, Huaizui se je naposledy vážným tichým hlasem zeptal: „Jakmile se lampióny rozsvítí, už není cesty zpět. Není to žádný žert, a tak prosím dovolte, aby se vás tento prostý mnich naposled zeptal: jste si naprosto jistí? Jakmile se do toho pustíte, už ani nebudete mít čas něčeho litovat.“

Všichni tři odpověděli jedním hlasem: „Nebudu litovat.“

„Dobře... dobře...“ Na Huaizuově tváři se objevil lehký úsměv, zpola trochu hořký a zpola spokojený. „Chu Wanningu, zdá se, že jsi byl lepší mistr než já...“

Pomalou odříkal zaklínadlo, lampióny dvakrát blikly a pak se rozsvítily. Téměř současně se v lampiónech, které drželi Xue Meng a Mo Ran rozžehly šarlatové plamínky, které obarvily bílé hedvábí na červeno. Jen o chvíli později se rozsvítil světlemodrým světlem i Shi Meiův lampión, tedy barvou duchovní síly živlu vody.

„Jděte,“ řekl Huaizui.

„Dnešní noci se rozhodne, zda uspějete nebo selžete, zda se vrátíte nebo ne,... tak tedy... ach...“

Mo Ran uvažoval o vší té péči, kterou mu ChuWanning věnoval, když žil a v srdci cítil tupou bolest. Nesnesl by už nic dalšího, co Huaizui mohl vyslovit, a tak řekl: „Starší mistr už nemusí nic vysvětlovat. I kdybych měl klečct, plazit se nebo zemřít, přivedu mistra zpátky mezi živé.“

Pokud bude chtít.

Pokud... se bude chtít vrátit se mnou.

Ze Síně věrnosti vyšla tři osamocená světélka a zmizela v hluboké temnotě noci, která bude ještě dlouho čekat na svítání.

二吟和他的白猫师尊

104. kapitola - Mistrovy knedlíčky

Po hoře Sisheng bloudil osamělý lampión a hledal část duše, která se navrátila.

Jakmile se lampión pro přivolávání duší rozsvítil, Mo Ran byl pro živé lidi neviditelný. Šplhal po schodech z modrého kamene, jako by se sám napůl proměnil v ducha, procházel zastřešenými ochozy a stále hledal.

Pavilón rudých lotosů, Síň nebeského mrazu, Plošina tří životů...

Hledal všude, ale nemohl ho najít.

Mo Ran se nemohl ubránit myšlenkám na to, že mistra už možná život unavil a po smrti ho už nechce vidět. Z těch myšlenek ho mrazilo. Zrychlil krok, lem jeho šatů se otíral o trávu pod nohama, když si všiml, že na mostu Naie stojí nějaký člověk, chladný a odměřený, opuštěný a smutný. Dlaně se mu hned začaly potit, rozběhl se k němu a tlukot vlastního srdce mu v uších zněl jako údery bubnu.

„Mistře...“

Ale tvář, která se k němu obrátila, patřila duši, kterou nepoznával, nejspíše to byl někdo z žáků, který zahynul, když se otevřela Nebeská puklina. Bylo vidět polovinu jeho tváře, pokrytou krví. Na Mo Rana se dívaly zmatené oči.

„... Promiň, hledám někoho jiného,“ vykoktal Mo Ran a rychle odešel. Duše, která ztratila schopnost chápat, jen nehnutě sledovala, jak Mo Ran proběhl kolem. Mrtvolně bledé tělo stálo na místě, podobné prázdnému zámotku odhozenému do tohoto světa.

Mo Ran ucítil, že se mu hrud' sevřela ještě víc.

Co má dělat, když mistrova duše bude podobná chodící mrtvola? Když ho najde, dokáže se na něj dívat až do svítání?

Srdce mu bilo ve splašeném rytmu; nohy běžely rychleji a rychleji. Najednou stál u dveří Sálu Mengpo, ani nevěděl, jak se tam dostal.

Mo Ran si pomyslel, že mistr se o jídlo nijak zvlášť nezajímal, takže je nepravděpodobné, že by si jeho vracející se duše ze všech míst vybrala právě toto.

Právě se chtěl otočit a jít, když se ze Sálu Mengpo ozval tichý vzdech.

Ten hlas byl tichý, ale v Mo Ranových uších se zazněl jako dunění hromu. Proletěl dveřmi, zvedl lampión pro přivolávání duší a ruka se mu při tom neovladatelně třásla. Světlo lampiónu zazářilo jako vycházející slunce, hřejivé, ale mírné a ozářilo postavu v bílých šatech.

Klouby na ruce mu zbělely; do dlaně si zařal nehty.

„Mistře...“ zašeptal Mo Ran.

Část Chu Wanningovy duše stála osamocená v obrovské prázdné kuchyni. Jeho rysy byly matné, jako namalované vybledlou tuší, ale nepochybně to byl on.

Měl na sobě šaty z hedvábné látky „zmrzlá mlha“, které nosil, když zemřel. Lem šatů byl nasáklý krví. Jeho pleť vypadala podivně živě, ale přesto byla bledá, skoro průhledná, jako dým nebo opar; zdálo se, že by mohl zmizet v sebemenším závanu větru.

Mo Ran s lampiónem v ruce zíral na přízrak, který měl před očima, jako na odraz květů v zrcadle, jako na obraz měsíce na vodní hladině.

Chtěl mluvit rychleji, protože měl strach, že když bude pomalý, mohl by odejít.

Chtěl kráčet pomaleji, protože měl strach, že když bude spěchat, ta vidina se rozplyne.

V hlavě mu vířily tisíce myšlenek, hrud' mu zalily vina a lítost a oči mu zčervenaly. Měl jen pocit, že mu toho dluží příliš, jeho kroky zpomalily, zastavil se u něj, ale na to, aby mu ukázal svou tvář se příliš styděl.

Lampión se lehýnce houpal.

Teď, když byl blízko něj, viděl, že něco dělá, zdál se být napjatý, ale také nešikovný.

Co to Chu Wanning provádí?

Postavil se za něj a uvažoval, jak té ubohé duši pomoci, ale to, co uviděl, za zasáhlo jako úder blesku. Když se počáteční překvapení rozptýlilo, krutá bolest rozevřela své čelisti a nemilosrdně se mu zakousla do krku.

Mo Ran klopýtl o několik roků nazpět, potřásal hlavou, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. V ten okamžik nemohl cítit větší bolest, ani kdyby mu rozřezali hrud' a vyrvali ven srdce, cévy i svaly.

Spatřil Chu Wanningovy ruce, rozedřené a krvavé, z toho, jak se plazil vzhůru po více než třech tisících schodů, ještě žil a nesl ho, viděl, jak ty ruce šátrají po stole.

Na stole byla mouka, koření a nasekané maso na náplň.

Vedle stolu se v hrnci hřála voda. Voda už se vařila, ale ten hlupák Chu Wanning nevěděl, jak zmírnit žár ohně a ve stoupající páře všechno vypadalo nezřetelně a zamženě ...

A možná že Mo Ran neviděl dobře kvůli páře, ale kvůli slzám, které se mu draly do očí.

Chu Wanningova lidská duše pomalými pohyby balila knedlíčky. Jeho ruce bývaly hbité a obratné, vyrobily nespočetné kusy výzbroje a vykouzily neproniknutelné magické hradby.

Nyní však byly ty ruce rozdrásané a když pečlivě balily jeden kulatý knedlíček za druhým, lehce se chvěly.

Mo Ran zvedl ruku a otřel si oči, ale stále nedokázal pronést ani slovo.

Chu Wanning k němu stál zády; zdálo se, že si konečně všiml, že se voda už nějakou dobu vaří a šel se podívat na hrnec, jestli už se všechna nevypařila. Dotknul se hrnce holýma rukama.

Ano, holýma rukama.

Mo Ran konečně setřásl bolest, ve které se utápěl, a spěšně se vydal za mistrem.

Ted' to chápal.

Když se tři duše rozdělí, každá z nich o něco přijde. Možná o vzpomínky, snad o chápání, nebo o část těla.

Jeho duše ztratila schopnost vnímat.

Tato část Chu Wanningovy duše, která se vrátila z podsvětí, dokázala vidět jen mlhu. Zdálo se, že ani jeho sluch není v pořádku – když něco shodil ze stolu, nedokázal odhadnout, kam to spadlo. Ale i tak se ze všech sil snažil připravit mísu docela obyčejných plněných knedlíčků, jako by to bylo něco, co dělal ve svém životě nejraději, jako by ho ten oblak páry utěšoval.

Když to Mo Ran pozoroval, měl pocit, že mu pukne srdce bolestí, jako by se svět okolo něj opile kolébal a nějakou chvíli nedokázal ani jasně uvažovat, jen stál na místě a díval se.

Klang.

Díky svému zamženému zraku téměř neviděl, a tak převrhl zásobnici se solí pro celý Sál Mengpo. Chu Wanning se zatvářil polekaně, pomalu stáhl ruku zpět a na jeho krvi potřísněném obličejí se objevil úzkostný výraz.

„Co potřebujete...?“ Ozval vedle něj chraptivý hlas, který se mísil s potlačovanými vzlyky a třásl se vinou.

„Já vám pomůžu, ano?“

Chu Wanning vypadal překvapeně, ale snad proto, že jeho duše nebyla celistvá nemohly být jeho pocity a nálady tak prudké, a proto se brzy uklidnil.

Každé slovo, které těžce přešlo přes Mo Ranovy rty však znělo prosebně: „Mistře, dovolte mi, ať vám pomůžu, ano...?“

V hrnci bublá vroucí voda, mrtvý působí vřele a živě, zato živý je strnulý a mlčí. Uplynula dlouhá doba, než konečně uslyšel Chu Wanningův známý hlas, krásný jako cinkání ozdob z kunshanského nefritu.

„Ty jsi tady?“

„... Ano.“

„To je dobře. Chvilku počkej. Až se knedlíčky dovaří, odneseš je Mo Ranovi.“

Mo Ran se zarazil, pozoroval, jak Chu Wanning tápe a pomalu vkládá buclaté, sněhobílé knedlíčky jeden po druhém do hrnce, jeho obvyklý přísný výraz se ve stoupající páře rozpouští a místo toho najednou vypadá velmi laskavě.

„Včera jsem ho potrestal příliš tvrdě,“ řekl. „Nejspíš mě teď kvůli tomu nenávidí. Zaslechl jsem, že Xue Meng řekl, že nic nejí, až mu to doneseš, neříkej mu, že jsem to vařil já. Kdyby se to dozvěděl, nejedl by to.“

Mo Ranova hlava třestila zmatenými myšlenkami, protože se zdálo, že tajemství, které bylo po celou polovinu života hluboko pohřbené, se teď dere ven.

„Mistře...“

Chu Wanning se hořce usmál: „Bojím se, že jsem na něj byl moc přísný, ale je třeba mírnit tu jeho ukvapenost... no, to je jedno, podej mi mísu, nějakou, co má silné stěny. Venku je zima, jídlo musí zůstat teplé.“

Dere se ven, dere se ven.

Téměř slyšel, jak mu v hlavě něco prasklo; vzpomínka se proklubala svou skořápkou, vystrčila své ostré drápy a s kvílením vylétla, aby se na něj vrhla jako pomstychtivý duch.

Všechno ztemnělo.

Knedlíčky.

Shi Mei.

Mistr.

Tehdy poprvé jedl Shi Meiovy knedlíčky. Tehdy nerozvážně utrhnul vzácný květ, který pěstovala paní Wang a Chu Wanning ho za to potrestal. Tianwen ho zbičoval do krve a jeho srdce se obrátilo v popel. Ležel v posteli a odmítal vstát, pořád myslel na to, že ten květ utrhnul proto, aby ho dal mistrovi, a na oplátku dostal jen surové bití. Musel být úplně slepý, když se mu líbil Chu Wanning, musel o něco praštit, když si myslel, že Chu Wanning je hodný, že o něj má Chu Wanning starost.

Tehdy do jeho pokoje přišel Shi Mei a přinesl mísu horkých plněných knedlíčků s pálivou omáčkou. Ten tichý hlas, ten vlídný tón a ta mísa horkých knedlíčků proměnily všechno jeho zklamání z mistra v náklonnost k Shi Meiovi.

Kdo to mohl vědět...

Kdo to mohl vědět!!!

Část duše, která se vrátila stál vedle něj. Každá lidská duše zemřelého byla jiná, když se vrátila – některé byly jako Luo Xianxian – přišly se podívat, co se stalo po jejich smrti; některé byly jako předtím na postava na mostě Naihe, které už nezbyly žádné starosti a obavy, a jen se otupěle toulala po místě, kde kdysi žila.

Chu Wanningova duše ztratila zrak, nedokázala rozeznávat hlasy a ztratila pojem o čase.

Zřejmě se vrátil do světa živých, protože měl pocit, že udělal něco špatného, nějakou chybu a měl z toho výčitky.

A tak se nakonec Chu Wanning rozhodl jinak než za života. Nabral knedlíčky a vysypal je do mísy. Nasekaná jarní cibulka zářila jako zelený nefrit, omáčka byla smetanově bílá a úplně navrchu ležely červené pálivé papričky v oleji.

Chtěl podat mísu „Shi Meiovi“, ale zarazil se.

„Byl jsem k němu bezcitný,“ zamumlal Chu Wanning.

Chvíli bylo ticho.

„No nic, nemusíš mu to nosit. Půjdu za ním sám a omluvím se mu.“

Mo Ran jen zíral, tvář bledou jako nebožtík.

Myslel si, že mistr je chladný, chladný jako železo, tak chladný, že má místo srdce kus ledu. Neměl ani tušení, že mistr k němu byl tolik laskavý...

Že ty výčitky, kvůli kterým se vrátil do světa živých má kvůli němu.

A že se mu chce omluvit.

Led roztál. Byla z něj voda a vody bylo celé moře.

Mo Ran zvedl pomalu ruce a ukryl do nich svou tvář. Ramena se mu roztřásla.

Srdce chladné a tvrdé jako železo? Jako železo?

Tak to není...

Mo Ranovi se stáhlo hrdlo, unikl mu vzlyk, padl na zem a poklekl před duší, která ho nemohla vidět. Zakvílel; lampión pro přivolávání duší ležel na zemi u jeho nohou. Pak zakřičel, jako by měl dávat krev, ale nedokázal už zadržet pláč; plakal hlasitě a zoufale.

Klečel před Chu Wanníngem.

Tak to není...

Plazil se v prachu, sevřel lem Chu wanníngových šatů nasáklých krví.

Tak to není, tvé srdce není chladné a tvrdé jako železo. Tak to není, tvé srdce není tvrdé a necitelné jako kámen. Je to tak, že jsem se v minulosti zmýlil, nechápal jsem ... je to tak ...

„Mistře, mistře...“ Zanaříkal a stočil se do klubička. „Je mi to tak líto, mýlil jsem se, prosím... prosím vraťte se se mnou...“

„Mistře... prosím, vraťte se se mnou, mýlil jsem se, je to moje chyba. Já vás z ničeho neviním, můžu za to já, pořád jsem vás jen rozčiloval. Když mě budete bít nebo mi nadávat, nebudu se bránit, mistře, když se vrátíte, budu vás ve všem poslouchat... budu si vás vážit, budu vás ctít, budu se k vám pěkně chovat...“

Ale Chu Wanníngovy šaty byly tenké jako pavučina a zdálo se, že se každou chvíli v jeho ruce rozpadnou. Mo Ran si přál, aby si mohl otevřít hrud' a dát mu své srdce, jen aby mohl znovu naslouchat úderům v jeho prsou. Přál si, aby mohl jeho krví naplnit jeho žíly, aby mu znovu zružověly tváře.

Udělal by cokoli, aby odčinil své chyby.

„Mistře...“ hlas se mu zlomil.

„Začneme znovu, od začátku, ano?“

Pod Nebeskou věží, pod jabloní haitang.

Učený mistr, elegantní jako bílá kočka, zvedl hlavu, fénixí oči se rozevřely. Cikády ve větvích zacvrlikaly dvakrát nebo třikrát a mladík se na něj zářivě usmál.

„Nesmrtelný pane, dívám se na vás už tak dlouho, proč si mě nevšímate?“

V jediném okamžiku prolétlo dvacet let, dva životy. Všechno to byla minulost.

Bylo to nestydaté, chtivé, ale řekl to.

Mistře, začneme znovu, od začátku. Ano?

Prosím, podívejte se na mě, ano ...

105. kapitola - Mistrova lidská duše

Lampión vrhal své jasné světlo na dvě postavy.

Nebyli už v Sále Mengpo, ale v Mo Ranově pokoji. Chu Wanning pořádně neviděl na cestu; Mo Ran ho sem dovedl za ruku.

Chu Wanningovi chyběly dvě duše, proto nevěděl, co je za den, ani kdo ho drží za ruku a nechal se vést. Mo Ran ho přivedl do pokoje, setřel si z tváře slzy a zavřel za nimi dveře.

Chu Wanning odložil mísu knedlíčků, kterou přinesl. Tápal kolem, až se dostal k lůžku a tiše se zeptal: „Mo Ran ještě spí?“

Nikdo mu neodpověděl, proto Chu Wanning předpokládal, že Mo Ran opravdu pořád spí. Vzdychl, vypadal trochu zklamaně.

Mo Ran to už nemohl vydržet a měl také strach, že by mohl odejít. Posadil se na postel a řekl: „Mistře, já jsem vzhůru.“

Když Chu Wanning zaslechl, jak na něj někdo mluví, zvedl obočí a zabručel, zdálo se, že je v rozpacích a nic dalšího neřekl.

Mo Ran pochopil, že se stydí a pokud si bude myslet, že je tu i Shi Mei, utrousí nanejvýš pár slov a bude chtít odejít. Proto vzal ze stolu jehlici do vlasů a hodil jí na dveře, aby to znělo, jako kdyby Shi Mei zavřel dveře a odešel. Potom se zeptal: „Proč je tu mistr? Kdo vás sem přivedl?“

Chu Wanninga s polovinou duše bylo samozřejmě mnohem snazší oklamat. Chvíli váhal a pak řekl: „Vzal mě sem Shi Mingjing. On odešel?“

„Je pryč.“

„Hm...“

Nějakou dobu bylo ticho. Potom Chu Wanning řekl: „Ta zranění na tvých zádech...“

„Za rány na mých zádech mistr nemůže,“ řekl Mo Ran tiše. „Bez dovolení jsem utrhнул vzácnou rostlinu a trest, který mi mistr udělil, jsem si zasloužil.“

Chu Wanning, který nečekal, že od něj někdy něco takového uslyší, byl trochu překvapený, jeho dlouhé řasy se zachvěly a spustily jako závěsy, když vydechl: „Ještě to bolí?“

„Už to nebolí.“

Chu Wanning zvedl ruku a ledově studenými prsty šátral tak dlouho, dokud se nedotkl Mo Ranovy tváře a řekl: „Prosím nechovej zášť k tomuto mistru.“

Nikdy by taková slova nepronесl, ale ve smrti, když přemýšlel o minulosti a jeho duše sestoupila do podsvětí, zjistil, že nelituje ničeho, kromě toho, jak byl nelaskavý ke svému žáku. Když dostal druhou příležitost, ta nevyslovitelná slova najednou snadno plynula.

Mo Ran se cítil, jako by jeho vyschlé srdce zalil svěží jarní déšť; nenávid, která v něm zůstala i po znovuzrození, staré jizvy, které celá léta nemizely, nevěle usmířit se, jaká trvá do posledního dechu, to všechno se už rozdrojilo na prach, ten teď smyla ta hřejivá slova prosby o odpuštění, a nic z toho všeho nezůstalo.

Ve světle lampiónu pro přivolávání duší hleděl do mistrova obličej. Už na něm neviděl krvavé skvrny a zdálo se, že jeho bledost vystřídala živější barva. Jako by pohlédl napět proti toku času a uviděl Chu Wanningovu laskavou tvář, jako když ho spatřil poprvé.

Mo Ran bezděčně natáhl ruku a sevřel ledově studenou dlaň v té své, horké. „Nechovám k vám zášť,“ řekl. „Mistře, jste ke mně tak hodný. Není to tak, že bych vás nenáviděl.“

Chu Wanning chvíli jen koukal a pak se usmál.

I když byl mrtvý, i když měl na obličej krev a špínu, jeho úsměv byl jako tání ledu zakrývajícího zamrzlý pramen; celý pokoj zaplnila vlhlost jara. Měl zavřené oči, ale mezi jeho řasami se něco třpytilo. Byl to jasný úsměv toho, komu se splnilo jeho poslední přání, hrdý, ale ne odměřený, zářivý a přece skromný, jako když rozkvetne ta nejmohutnější jablonoň haitang, její silné větve se zahalí něžnou červení, obklopí ji vůně a květy se mezi zelenými listy rozsvítí jako nespočetné hvězdy.

Mo Ran se nedokázal než se dívat ...

Bylo to za dva životy poprvé, kdy viděl Chu Wanninga vypadat tak šťastně a bezstarostně. Mo Ran nebyl právě chytrý; v hlavě mu vytanula slova jako kvetoucí úsměv, pak si vzpomněl,

že se říká okouzující úsměv, ale to mu připadalo ještě hloupější. Namáhal si hlavu, ale nedokázal vymyslet nic, čím by popsal ten půvab, který měl právě před očima.

Zmohl se jen na vzdech: *to je ale krása.*

Takový krásný člověk, jak to že... že si toho nikdy nevšiml?

Zmocnilo se ho náhlé nutkání. „Mistře, já bych vám chtěl něco říct,“ zašeptal Mo Ran.

„Ano?“

„Já jsem nevěděl, že ten květ jabloně haitang, který pěstovala paní Wang je tak moc vzácný. Já jsem ho utrhnul, protože jsem ho chtěl dát vám.“

Chu Wanning vypadal překvapeně. Mo Ranův hlas zněl lítostivě a trochu bezmocně, když opakoval: „Ano... byl pro vás.“

„Ale proč jsi pro mě ten květ trhal?“

Mo Ran se nedokázal ubránit tomu, aby se nečervenal. „Já, já, já vlastně nevím, já si jenom říkal, že je tak krásný, já...“

Odmlčel se, zaskočený tím, že si stále pamatuje, co cítil, když ten květ pro Chu Wanninga utrhnul.

Chu Wanning bez svých dvou duší byl mírný jako kočka bez drápů, které zůstaly jen sametové pacičky a břicho porostlé hebkým kožíškem.

Pohládl Mo Rana po hlavě a řekl: „Ty jsi ale hloupý.“

„... Mn.“ Mo Ran na něm visel pohledem. Popotáhl: „Jsem hloupý.“

„Už to víckrát nedělej.“

„Už to nikdy neudělám.“

Když o tom Mo Ran teď přemýšlel, když v minulém životě ztratil naději, začal provádět všechny možné špatnosti, ubližoval lidem a rozčiloval Chu Wanninga tak, až to s ním vzdal a vyřkl nad ním ten ortel – *jeho charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit* – který ho pronásledoval celý život. V srdci se mu vzedmula bouře protichůdných pocitů a řekl: „Mistře, slibuji, že už neudělám nic, čím bych vás zklamal. Já budu hodný, nebudu zlý.“

Nebyl nijak sečtělý a pro jeho slib ho nenapadla žádná vznešená slova, jen cítil, jak mu hrudí stoupá horká krev, jak se mu zdálo, že ta prostá a čistá duše, kterou měl, když byl dítětem, procitla se svého dlouhého spánku.

„Mistře, tento žák není bystrý, až do této chvíle jsem nepochopil, jak moc jste ke mně byl laskavý.“

Oči mu jasně zářily. Vstal z postele a hluboce se Chu Wanningovi uklonil. Když mladík zvedl hlavu, tvářil se nesmírně vážně a odhodlaně.

„Od této chvíle vám Mo Ran už nikdy neudělá žádnou ostudu.“

Mistr a žák seděli bok po boku a dlouze hovořili, i když většinu mluvení zastal Mo Ran. Když k někomu pociťoval náklonnost, choval se roztomile. Chu Wanning tiše naslouchal a tu a tam s úsměvem pokýval hlavou. Aniž si to uvědomili, obloha venku za oknem začala světlat, jako když se huizhouská tuš nařadí vodou.

Dlouhá noc končila.

Mistr Huaizui stál u kamenného mostu, lem mnišského roucha měl provlhlý, protože valící se voda šplíchala, ale zdálo se, že si toho nevšimá a jen tiše čeká.

Na východě pomalu stoupalo slunce, jeho paprsky pronikly listím stromů, dotkly se vířících vod ze Žlutých pramenů a spěchající proud proměnily ve lesklé zlato; spršky vody se třpytily jako křehké dračí šupiny a tam, kde se proud zčeřil vlnami se světlo oslnivě odráželo.

Byl uprostřed propasti, viditelný jen tomu, kdo našel Chu Wanningovu duši. Shi Mei a Xue Meng už prošli kolem, ale ani jeden z nich nemohl spatřit starého mnicha na břehu. Vypadal

klidně, ale ruka, která se probírala korálky růžence, se nevědomky pohybovala rychleji a rychleji s každým dalším uplynulým okamžikem.

Třesk.

Růženec se přetrhnul, korálky ohmatané během tisíců modliteb padají na zem jako kapky deště.

Huaizui polekaně rozevřel oči a pevně stiskl rty. Tvář mu zbledla. To je špatné znamení. Tahal za přetrženou šňůrku růžence a jenom se díval, jak vzedmuté vlny vyplavují korálky zpět na břeh a korálky ze břehu se kutálejí do vody...

Dlouho bez mrknutí zíral a tvář měl ještě bledší.

„Starší mistře!“

Někdo na něj volá.

„Starší mistře!!“

Vzrušeně, radostně.

Huaiuzui se zadíval směrem odkud hlas přicházel a uviděl přibíhat Mo Rana, který nesl lampión pro přivolávání duší, ve kterém se mísilo rudé a zlaté světlo.

První paprsky úsvitu byly už jasné, ale mladíkovy oči byly ještě jasnější než ranní slunce a třpytily se jako křišťály. Zastavil se před Huaizuiem, trochu udýchaný a hodně rozrušený.

„Našel jsem ho,“ Mo Ran si shrnul rozčuchané vlasy a pevně sevřel lampión s Chu Wanningovou lidskou duší a přitiskl ho k sobě. Nebylo to tak, že by mě nechtěl vidět, on ... on je tady.“ Ukázal na lampión, který držel, ale potom zaváhal. Chtěl ho předat Huaizuiovi, ale zároveň se s ním nechtěl rozloučit. Natáhl ruce a pak ucukl.

Huaizui s úlevou vydechl, prohlédl si ho od hlavy k patě a zasmál se: „Když jste ho našel, můžete ho klidně nosit, nemusíte ho dávat mně.“

Mo Ran opatrně zvedl lampión.

Huaizui vzal mnišskou berlu opřenou o strom a lehce s ní poklepal o vodu. Odnikud se vynořil vor z nefritově zeleného bambusu, svázaný bílým lanem, prohnutý jako luk.

„Není času na zbyt, prosím nastupte.“

Bylo obecně známo, že říčka z hory Sisheng je nějak spojená s říší duchů, ale protože mezi oběma světy stála magická hradba, do podsvětí se nebylo možné dostat jen tak, že se jednoduše plavalo po vodě.

Bambusový vor mistra Huaizui byl očarovaný, tak aby pronikl mezi jinem a jangem. Mo Ran strávil půl dne o samotě na voru, který unášel proud, až doplul k vodopádu.

Podsvětní vodopád.

Vodní propast spojovala svět nahoře s nejtemnějšími hlubinami pekel, které neměly žádné hranice, žádný začátek ani žádný konec. Vodní závěs se v kaskádách táhl hluboko dolů, kapky tvořily oblaky vlhké mlhy.

Než se Mo Ran stačil rozhlédnout, bambusový vor ho už nesl přímo skrz vodní clonu, ohromnou jako bájný tvor z počátku času. Neměl čas udělat vůbec nic, když všude kolem něj padala voda silou nespočetných mečů, které řezaly maso a drtily kosti.

„Mistře...!“

Uprostřed nebezpečí měl Mo Ran starost jen o lampión pro přivolávání duší ve svých rukách. Pevně lampión sevřel a přitiskl ho k sobě, aby ho chránil a sám byl vtažen do hřmícího víru, ve kterém se všechno změnilo v temnou bouři chaosu...

Nevěděl kolik času uplynulo od doby, kdy ztichl ohlušující řev vodopádu. I přelud tisíců dopadajících ostří se rozplynul.

Mo Ran pomalu otevřel oči a s ulehčením vydechl, když viděl, že lampiónu pro přivolávání duší se nic nestalo. Potom však vzhlédl a bez dechu zíral na výhled, který se před ním otvíral.

Vodopád, který spojoval světy jinu a jangu zmizel a bambusový vor lehce klouzal po tiché hladině. Tmavě modrá barva jezera byla zkrupena slzičkami hvězdného světla; jeho vodami jako hejna ryb proplouvaly duše podobné prchavým stínům. Břehy jezera lemovalo rákosí a vodní rostliny se slabě zářícími květy, který se pohupovaly v proudu.

Z porostu zprava i zleva se ozýval zpěv mužských i ženských hlasů, spojovaly se ve snovou melodii, tesknou, a přece plnou pokoje.

„Padám do burácející propasti, z mých údů je páchnoucí bahno. Lkám světu, má lebka pukla, oční důlky zaplnil prach. Červení mravenci vykousali mé srdce, supi vyklovali mé útroby... jen duše se vrátí... jen duše se vrátí...“

Modrá voda žlutých pramenů k východu plyne, nenavrací se, co jednou mine.

Mo Ran plul na bambusovém voru ještě dlouho, než se před ním v noční temnotě objevila veliká brána, která se tyčila proti černé obloze.

Když se přiblížil, uviděl, jak je ta obrovská brána ohromující, velkolepá a umně zdobená. Připomínala šelmu ze zlata a nefritu, pokrytou lesklými voskovými perlami, která od nepaměti přikrčená číhá ve tmě a otvírá svou zakrvácenou, páchnoucí tlamu a pohlcuje osamělé duše i ztracené duchy.

Zblízka vypadaly její zlověstné vížky jako tesáky, které by mohly pohltnout slunce a celá stavba působila jako impozantní hlava obrovitého netvora, který leží a naslouchá nářkům světa.

Když se přiblížili ještě víc, zdálo se, že Chu Wanningova duše uvnitř lampiónu zneklidněla, její zlaté světlo poblikávalo, temnělo a znovu se prudce rozsvěcovalo.

„To nic,“ Mo Ran vycítil jeho neklid, přitiskl lampión blíž k sobě a naklonil se, až se jeho rty málem dotkly okraje lampiónu, šeptal konejšivá slova a vлил do něj více duchovní síly, aby poznal, že je tu někdo s ním.

„Mistře, nebojte se, já jsem tady.“

Světlo se chvíli chvělo a pak se ustálilo.

Mo Ran sklopil své husté řasy, zadíval se do lampiónu a neubráníl se smíchu. Pohlídl okraj lampiónu a objal ho ještě pevněji.

V noční tmě náhle zazářil veliký nápis „Brána duchů“, jasný jako by byl napsán čerstvě prolitou krví.

Bambusový vor doplul k břehu a Mo Ran vykročil na cestu do podsvětí; samotná půda byla nasáklá pachem krve.

Jak šel, potkával stále více lidí, muže a ženy, staré a mladé, i plačící děti, které zemřely krátce po narození, ti všichni mířili hlouběji do nitra podsvětí.

Nezáleželo na tom, zda za života byli císaři, generály, nebo ministři a žili obklopení bohatstvím a nádherou, nebo byli jen obyčejnými lidmi či rolníky, teď neměli nic, bez ohledu na to, kolik zlata nebo krásných věcí bylo pohřbeno spolu s nimi.

Tady a teď každý musel jít tou cestou sám.

Mo Ran následoval průvod duší až ke vstupu do říše duchů. Tam seděl muž, který se ovíval vějířem z palmových listů. Podle oděvu šlo nejspíš o vojáka. Zemřel s rozpáraným břichem a čas od času mu vnitřnosti vypadávaly ven.

Strážce brány si rukojetí vějíře nerudně zatlačil střeva zpátky a potom se znuděně začal vyptávat duše novopečeného nebožtíka.

„Jak se jmenujete?“

„Sun Erwu.“

„Jak jste zemřel?“

„No, já umřel stářím.“

Strážný zvedl velké razítko a nedbale do průkazu pro vstup do podsvětí otiskl: „zemřel stářím“ a podal jej Sun Erwuovi. „Neztraťte to, jinak budete muset jít do Sedmnáctého sálu požádat o náhradní doklad. Můžete jít. Další.“

Sun Erwu byl velmi bojácný; po pravdě však každý nový zesnulý měl strach, bez ohledu na to jak statečný nebo rozumný byl za života.

„To pudu před soud? Já jsem dobrý člověk, nikdy jsem ani kuřeti neublížil, snad by můj příští život měl být lepší než ten minulej, kdybych aspoň měl trochu peněz a nějakou ženskou...“

Stařík nervózně mlel páté přes deváté.

Strážného jeho blábolení brzy omrzelo, mávl rukou a prohlásil: „Soud? To je ještě daleko. Tady v říši duchů je tolik duší, že vystát si frontu na znovuzrození vám bude trvat nejméně osm let, pokud ne deset. Jen si pěkně počkejte, až budete na řadě. Není to tady o moc jiné než ve světě živých. To o těch kuřatech a ženských si nechte pro soudce, až přijde čas. Další!“

Sun Erwu byl celý vyjevený a začal koktat v nesrozumitelném nářečí: „Vosum nebo devět járů?“

Mo Ran, který stál kousek za ním byl neméně překvapený: „Co? To určení příštího zrození před soudem trvá tak dlouho?“

„Jistěže. Pro vzbuřence, zloduchy a pokřivené duše to však neplatí,“ zachechtal se zlomyslně strážný, ale smích způsobil, že mu střeva zase vypadla ven a on si je musel nacpat nazpátek do břicha. „Takoví, co mají namířeno do Osmnácti pekel, nemusejí nikdy dlouho čekat.“

Přihloupilý Sun Erwu se chtěl vyptávat dál, ale strážnému došla trpělivost, zamával rukama a vykřikl: „Tak dost, jděte, jděte! Každý si na nové zrození počká, nezdržujte. Další!“

Zamával vějířem z palmových listů a odehnal Sun Erwua jako mouchu.

Další na řadě byla mladá žena s pohlednou tváří. Našpulila ústa; koketní póza a nestydatý pohled hned prozradily, jaká byla její živnost. „Můj pane, tato prostá osoba se jmenuje Jin Hua'er. K smrti mne ubil krutý násilník...“

Duchové trpělivě čekali, až přijdou na řadu, každý měl vlastní vzpomínky a každý zemřel jinak. Zmatené obrazy životů se vršily jeden přes druhý, všechno se pletlo a míchalo. Mo Ran pažemi objímal lampión.

Dlužil to svému mistrovi a o nic jiného se nestaral. Jeho starost byla najít část mistrovy duše.

„Jméno?“

Strážný zívá a pak se podíval na Mo Rana. Mo Ran se chystal odpovědět, ale strážný s oťrásl, jako by poznal, že s tímhle člověkem je něco špatně, vstal a zahleděl se upřeně na Mo Rana.

Mo Ran v duchu zaklel. On už zemřel a kdoví, jak podivná jeho duše kvůli tomu je. I kdyby ne, v rukách drží část cizí duše; to samo je podezřelé. Jenže do říše duchů vede jen jedna cesta, takže jinudy to nepůjde. Nezbylo mu, než se napřímit a pevně se zadívat strážnému do očí.

Strážný přimhouřil oči.

Mo Ran předstíral klid, který necítil a vyslovil své jméno: „Mo Ran.“

Strážný mlčel.

Mo Ranovo srdce dunělo jako buben, ale tvář měl jako z kamene: „Trpěl jsem nerovnováhou qi a nakonec jsem na to i zemřel. Vydejte mi prosím průkaz.“

106. kapitola - Místře, kde jste?

„Zemřel jste kvůli nerovnováze qi...?“ Strážný pomalu zopakoval jeho slova, pak odfrknul.
„Vy jste kultivující?“
„Hm.“
„Kultivující, a ve svém věku jste skončil tady? To je ale hanba.“

Strážný se jízlivě pochechtával. Většina obyčejných lidí neměla dost zásluh z minulých životů nutných pro to, aby je osud ke kultivaci vůbec přivedl, a když se posmívali kultivujícím, nebylo to nic jiného než kyselé hrozny.

„Vaše duše se mi zdá nějak podivná, jako by byla nečistá.“

Mistr Huaizui na Mo Rana vložil kouzlo, které zakrývalo auru živého člověka a umožňovalo mu kontakt s dušemi, takže strážný ho nemohl odhalit, ale přesto vnímal něco nezvyklého. Posadil se, položil nohu přes nohu, přehraboval se v zásuvce stolu, a nakonec vytáhl pravítko, černé jako hlubina propasti.

„To je měřič hříchů,“ řekl pyšně, i když nebylo jasné, na co má být pyšný. Měřič mu nepatřil, ale jak už to bývá, čím bezvýznamnější místo je, tím důležitější je ten, kdo ho zastává. Strážný prásknul pravítkem o stůl a zadíval se na Mo Rana.

„Natáhněte ruku, tento velectěný činovník přezkoumá vaše životní zásluhy.“

Životní zásluhy?

Když to změří, neskončí tak, že ho pošlou okamžitě za soudcem Yanluoem, kde padne do prachu?

Jenže není kam utéct, všichni se dívají. Může jen vydechnout, jednou rukou držet lampión pro přivolávání duší a druhou ruku natáhnout.

Strážný mu položil pravítko na vnitřní stranu zápěstí. V okamžiku, kdy se ho měřič dotknul, začal pronikavě pískat a tmavá plocha se orosila kulatými kapkami krve. Zazněl křik a pláč z tisíců hrdel.

„Kéž po smrti nenajdeš klid...“

„Ať už se nikdy nenarodíš! Mo Weiyu!!“

„Tatínku! Maminko! Proč, ty pse?! Proč!!!“

„Nezabíjejte mě... prosím, nezabíjejte mě...“

Mo Ran odtáhl ruku, tvář mu zbledla.

Duchové stáli v kruhu kolem něj a všichni na něj civěli. Pohled strážného ho spaloval nejvíc. Díval se na něj jako na nějakou nebezpečnou stvůru, pak sklonil hlavu a prohlédnul si měřič.

Měřič přestal rudě zářit, kapající krev zmizela jako přelud, nyní byl dokonale čistý. Na jeho povrchu se však pomalu objevily znaky.

Nenapravitelné hříchy, dopravit na úroveň...

Na kterou úroveň pekla?

Mo Ran stáhl ruku, než měřič hříchů doměřil, takže zbytek zůstal nedopsaný.

Strážný ho hrubě popadl za ruku, upřel na něj oči jako dravec, který se už nemusí namáhat, aby štvál svou kořist. Rozšířily se mu nosní dírky, v očích mu planulo zvláštní světlo; polovina stěv se vyvalila ven, ale on se nezdržoval tím, aby si je namotal zpátky.

„Stůjte klidně, zopakuj měření.“

V obličejí se mu zračila netrpělivost a dychtivost, jako by si už představoval, že přijímá Yanluovu pochvalu.

Pařát ducha se začal do Mo Ranova zápěstí, jak ho silou přitáhl nazpět a nejemně mu znovu přiložil měřič hříchů na ruku. Polapit ducha, který patří do osmnáctého pekla by pro něj znamenalo velký úspěch, povýšení nejméně o tři hodnosti. Už by nikdy nemusel sedět u téhle brány a zapisovat přicházející a odcházející duše.

„Tentokrát budeme měřit pořádně!“

Měřič hříchů se znovu rozzářil. Stejně jako předtím začala vytékat krev a zazněly výkřiky.

Hlasy všech lidí, které Mo Ran kdy zabil, všechny zlé činy, které kdy páchal, to všechno se soustředilo v malém černém pravítku, až se zdálo, že nápoem té zlé síly praskne.

„Nenávidím...“

„Mo Weiyu, nenechám tě nikdy na pokoji, ani po smrti...“

Mo Ranův výraz byl stále znepokojenější. Sklopil oči a pevně stiskl rty, v očích se mu objevilo něco nečitelného.

„Ty nemáš žádné svědomí! Udělal jsi ze světa peklo!!!“

„Až umřu, budu tě chodit strašit!!“

„Ááááá ----!“

Pláč, nářek a kletby.

Náhle mezi všemi těmi hlasy zaslechl tichý vzdech.

„Mo Rane, odpuť mi. Byla to chyba tohoto mistra...“

Mo Ran otevřel oči plné bolesti a žalu. Znovu uslyšel Chu Wanningův hlas, jako tehdy, když byl na pokraji smrti. Byl tak mírný, tak smutný, ale pronikl mu do lebky jako studené ostří, jako by chtěl jeho mu chtěl vyříznout duši.

Hlasy se ztratily. Měřič hříchů už nevydával žádné zvuky.

Znovu se objevil nápis: *Nenapravitelné hřích, dopravit na úroveň...*

Mo Ran tentokrát rukou neucukl, ale nápis přesto nebyl dokončený!

Strážný zamrkal a poklepal na černé pravítko.

„Je to rozbité?“

Díky poklepání se pravítko roztrásl, ale potom, překvapivě nápis zmizel a z povrchu měřiče vystoupila vonná, křišťálově čistá nebeská rosa; celé pravítko se oslnivě rozzářilo.

Z pravítka tentokrát nevyšel žádný pláč ani výkřiky; místo toho zazněla hudba, která připomínala zpěv ptáků mezi oblaky, jako by se do podsvětí snesly nejkrásnější tóny z devátého nebe. Všechny duše jimi byly okouzlené, a neubránil se ani strážný.

Teprve když hudba utichla, strážný se probral. Když se podíval znovu na měřič hříchů, spatřil slova –

Běžný typ duše, vstup se povoluje.

„To není možné!“ křičel strážný.

Nestálo tam před chvílí „nenapravitelné hřích“? Jak to že teď tam je napsáno „běžný typ duše“?

Protože tomu nemohl uvěřit, zkontroloval měřič ještě několikrát; ale pokaždé to dopadlo stejně; nejprve se ozvaly drásavé výkřiky a po nich překrásná hudba, a tak pořád dokola. Pokaždé bez výjimky se objevilo: běžný typ duše, vstup se povoluje.

Strážný byl rozčarovaný, ale neměl žádný důvod, aby mohl zabránit obyčejné duši vejít do podsvětí. Lítostivě si nacıpával střeva do břicha a bručel: „Tss, tak dobrá, měl jste nerovnováhu qi.“

Mo Ran nebyl překvapený o nic méně. Netušil vůbec co a proč se stalo, ale myslel si, že měřič hříchů musela zmást kouzla mistra Huaizui a s úlevou si oddechl.

„Vezměte si ten zatracený průkaz a zmizte. Jen jste tu zbytečně zdržoval. Sakra!“

Mo Ran by rád poslechl, a právě se chystal odejít i s lampiónem pro přivolávání duší, když se strážnému blýsklo v očích a hlasitě zakřičel: „Stát!“

Mo Ranovi divoce tlouklo srdce, ale snažil se na venek zachovat klid a s předstíraným podrážděním odpověděl: „Co je?“

Strážný kývl bradou: „Co to nesete?“

„Aha, tohle...“ Mo Ran pohládl lampión a horečnatě přemýšlel. Pak se usmál: „To je můj pohřební dar.“

„Pohřební dar?“

„Ano, je to magický artefakt.“

„He, zajímavé.“

Strážný ukázal na stůl.

„Odložte tu věc tady, zopakujeme měření. Ten váš magický předmět pravděpodobně ovlivnil měřič.“

Mo Ran v duchu proklínal svou hloupost, ale nemohl dělat nic jiného, než lampión položit a nastavit znovu zápěstí.

Strážný dychtivě přiložil pravítko, byl si jistý tím, že tentokrát to vyjde.

Dopadlo to ale zase stejně.

Stále stejný nápis, stejných šest znaků: běžný typ duše, vstup se povoluje.

Bylo to nad chápání strážného i Mo Rana. Strážný to však konečně vzdal a beze všech zdvořilostí ho propustil.

Mo Ran se neodvažoval zdržovat ani o chvíli déle, popadl lampión pro přivolávání duší a spěchal dlouhým temným průchodem k jeho vzdálenému konci, odkud přicházelo světlo.

Před jeho očima se rozkládala říše duchů. To byla první úroveň pekel. Táhla se do dále, až kam oči nedohlédly. Obloha byla šarlatová, jako by hořela ve věčném západu slunce a z půdy rašily nezvyklé druhy rostlin. Bylo tu množství domů; řady zdvižených střech se vzájemně překrývaly. Na obzoru bylo vidět rozlehlé stavby připomínající paláce.

U brány stál vysoký, otesaný kámen s nápisem: Tvé tělo se obrátí v prach, tvá duše odejde do města Nanke. Brána samotná byla pokrytá červeným lakem a nesla vyřezané zlacené znaky „město Nanke.“ Každý znak měl výšku vzrostlého muže.

První úroveň pekel byla pojmenována město Nanke. Všichni zemřelí – za předpokladu, že na nich nebylo nic zvláštního – tu zůstávali po dobu osmi až deseti let, dokud je nepovolal podsvětní soudce do druhého pekla, aby se podrobili soudu a vyslechli rozsudek.

Mo Ran kráčel, nesl lampión pro přivolávání duší a rozhlížel se kolem. To, co viděl, se příliš nelišilo od obyčejných měst ve světě živých – ulice, domy a obchody. Bylo tu celkem osmáct ulic; devět se táhlo od severu k jihu a devět směřovalo od východu na západ. Ulicemi proudily duše žen, mužů a dětí, některé se vesele smály, jiné naříkaly. Byl to opravdový rej duchů.

Z východní strany byl slyšet pláč nedávno zemřelé ženy. „Co jen budu dělat? Co jen budu dělat? Všichni říkali, že vdovu, která se znovu provdala, rozseknou na dvě poloviny, od hlavy až k patám, aby se dostalo na oba manžely, je to pravda? Může mi někdo říct, jestli je to pravda?“

Vedle ní stálo děvče v roztrhaných šatech, které si rozčuchanými vlasy stíralo slzy: „Já to nechtěla dělat, ale nebyl jiný způsob, jak si vydělat na živobytí. Když jsem ještě žila, šla jsem za odpuštění svých vin do chrámu darovat práh, aby po něm lidé šlapali, když vcházejí a vycházejí, ale starosta vesnice řekl, že mi dovolí tam práh položit, jen když mu zaplatím čtyři sta zlatých ... kdybych takové peníze měla, proč bych prodávala svoje tělo...“

Dál, směrem na západ, počítal nějaký muž: „Čtyři sta jedna dnů, čtyři sta dva dnů, čtyři sta tři dnů... dohodli jsme se, že pro naši lásku zemřeme společně, ale jsem tady dole už čtyři sta čtyři dnů a ona ještě nepřišla. Ach, je tak křehká, co když cestou do Žlutých pramenů zabloudila? Co budu dělat, když se opravdu ztratí?“

U brány města Nanke se shromažďovali duchové nedávno zesnulých lidí, naříkali, plakali, reptali, ale nemohli už dál.

Ve městě byli duchové lidí, kteří zemřeli už před delší dobou, už navštívili svět živých a byli se vším smíření. Byli mnohem klidnější a každý z nich se během čekání na soud něčím zaměstnával.

Na třetí ulici bylo velice rušno, stejně jako na kterémkoli tržišti ve světě živých. Konec konců, byly tu samé duše, které se ještě nerozloučily se svým pozemským životem, ještě nepojedly polévku, kterou rozlévala Mengpo, a nedalo se rozeznat, jestli to jsou živí lidé, nebo duchové. Ti, kteří byli za života pouličními akrobaty, hudebníky a tanečníky tu opět provozovali své umění, bývalí krejčí a švadleny chytali oblaky a šili z nich šaty; řezníci se už neodvažovali nic zabíjet, tak alespoň brousili nože a nůžky. Všude se rozléhalo vyvolávání prodavačů, smlouvání, množství hlasů, které se vzájemně překřikovaly.

Mo Ran se zastavil u ducha, který prodával obrazy a kaligrafie. Duch byl ošklivě vyzábělý a vypadal nezdravě, měl propadlé břicho a vystupující lícní kosti – za života nejspíš neprodal ani obrázek a zemřel hladem.

Když hubený učenec zpozoroval, že se někdo zastavil u jeho stánku, zvedl oči, které byly sice kalné, ale jinak jevil živý zájem: „Mladý pane, chtěl byste si koupit nějaký obraz?“

„Chci, abyste namaloval podobiznu.“

Učenec vypadal zklamaně: „Portréty se jen stěží mohou vyrovnat kráse krajinných scenérií, jen se podívejte na tuto malbu, která zachycuje horu Tiashan čnicí mezi závoji mlh...“

„Nezajímají mě krajinky. Potřebuji, abyste mi někoho namaloval,“ řekl Mo Ran.

„Tak vás nezajímají krajinky, co?“ Učenec na něj vrhal znechucené pohledy. „Říká se, že laskaví lidé obdivují hory a moudří milují vodu. Mladý pán je ještě nepoučený, měl byste si tříbit vkus a načerpat více vědomostí. Pravda, s malbou hory Tiashan bych se nerad loučil, ale když už vás smysl pro krásu zavedl až k mému stánku, měl byste se jím řídit. A co kdybych vám udělal cenu...“

„Chci, abyste mi někoho namaloval.“

Upřeně se na sebe dívali, učenec dlouho nevydržel a sklopil oči, rozčílil se však tolik, až se zdálo, že bledá tvář ducha zrudla.

„Já lidi neportrétuji. Pokud na tom skutečně trváte, bude to desetinásobně dražší.“

„I v říši duchů se musí platit?“ divil se Mo Ran.

„Ano, peníze, které rodina a přátelé spálili při pohřbu jako obětinu,“ odpověděl učenec chladně. „Peníze vládnu i duchům, a ačkoli já jsem se chamtivostí ovládnout nenechal, ušlechtilý muž si své práce cení. Nejsme přátelé ani příbuzní, ani nemáme takový vztah jako Boya a Ziqi, proč bych pro vás měl pracovat zadarmo?“

Podobně blábolil tak dlouho, až literaturou nepoznamenanému Mo Ranovi došla trpělivost. Zamračil se a řekl: „Zkrátka jsem tady, a nikdo pro mě ještě žádné peníze nespálil.“

„Žádné peníze, žádný obchod,“ odsekl učenec.

Mo Ran chvíli přemýšlel a dostal nápad. Ukázal na obraz hory Tiashan a řekl: „Dobrá, žádný obchod. Ale už jsem unavený z toho nicnedělání, můžete mi prosím říci něco o krajinomalbě?“

Učenec se zarazil a jeho hněv se rázem změnil v nadšení.

„Opravdu vás to zajímá?“

Mo Ran přikývl. „Je nutné za vaše vědomosti také platit?“

„Nikoli.“ Učenec se radostně rozzářil a nafoukl ješitností, takže vypadal směšně a politováníhodně zároveň. „Vědomosti jsou zdarma, peníze je nasmějí pošpinit. Vzdělanost nelze poskvřňovat takovými ordinárními záležitostmi.“

Mo Ran znovu přikývl a pomyslel si: ha, takhle na tebe ty hladovej knihomole. Celé to bylo opravdu směšné i politováníhodné. Naneštěstí teď opravdu neměl žádné peníze, jinak by mu raději zaplatil.

Učenec sňal rozvinutý svitek s obrazem, odkašlal si, což jako duch vůbec nepotřeboval, a vzrušeně a nabubřele prohlásil: „Nyní započnu s výkladem.“

Když Mo Ran viděl, že se knihomol chytil na hozenou návnadu, usmál se a řekl: „Prosím, poučte mě.“

Poznámka:

Vztah Boyaa a Zhong Ziqiho představoval ideál hlubokého přátelství a vzájemného porozumění. Měli žít v období válečných států (475 – 221 př.n.l.) Boya byl vysokým úředníkem státu Chu, který mistrně ovládal hru na citeru guqin. Během plavby ve člunu se náhodně setkal s dřevorubcem Zhong Ziqim, který k jeho překvapení měl značné porozumění pro hudbu a přesně pochopil, co svou hrou chtěl vyjádřit. Boya v něm poznal svou spřízněnou duši a slíbil mu, že až splní své povinnosti, opět ho navštíví. Když se však vrátil, zjistil, že Zhong Ziqi zemřel. Zahrál naposledy na guqin u jeho hrobu, poté nástroj rozbil a víc už nikdy nehrál.

107. kapitola - Mistrova podobízna

Učenec se dal do výkladu a pokračoval v něm celé čtyři hodiny, mlel páté přes deváté, samý Konfucius a Mencius, až z toho Mo Ranovi šla hlava kolem. Mo Rana nakonec hlava rozbolela a ztěžkla mu víčka, ale přesto musel stále předstírat zájem, což bylo dost obtížné. Mo Ran byl však v předstírání pozornosti velice obratný.

Začne se tak, že se zamračíte a řeknete: „ó...“ jako byste nechápali, nebo nebyli o věci přesvědčení. Potom necháte řečníka trochu vymluvit, pak přidáte další „ó...“ a přestanete se mračit, abyste vzbudili dojem, že začínáte rozumět. Je důležité vyvalit trochu oči a nechat je zalesknout, pak vypustíte: „óóó“ – abyste dali najevo, že jste právě získali nový náhled a pochopení díky vynikajícímu a vyčerpávajícímu vysvětlení.

Svá tři ó zkoušel i na Chu Wanningových hodinách. Chu Wanning mu na to nikdy neskočil; pokaždé na něj vrhnul ledový pohled a řekl mu, ať je zticha.

Jenže vyzábělý knihomol ještě nikdy předtím neměl tak „zdvořilého“ posluchače a oči mu jen svítily. Měl takovou radost, že vyslovil přání, aby se s Mo Ranem mohl setkat dříve a všechna jeho rezervovanost a povýšenost zmizela.

„Už rozumím,“ prohlásil Mo Ran s úsměvem. „Když se teď po vašem vysvětlení zadívám na tuto krajinomalbu, už chápu, jak je neocenitelná, že její hodnotu nelze vyčíslit penězi.“

Kdyby malý knihomol ještě žil, byl by teď nejspíš celý červený, ale i když mu scházel ruměnc, bylo na něm znát, že je radostí celý bez sebe; nevěděl co s rukama a nohama a zářil jako dítě, vyhublá tvář jen svítala.

Mo Ran ještě nikdy neviděl tak veselého ducha.

To by mělo stačit. Vstal, udělal uctivé gesto a řekl: „Už se připozdívá, budu se muset poohlédnout po nějakém místě, kam bych mohl složit hlavu. Půjdu znovu zítra, pokud učený mistr nebude příliš zaneprázdněn.“

Když učence někdo zčista jasně označil za mistra, tvář se mu rozzářila ještě víc, byl zpola vyděšený a zpola u vytržení. Skromně odmítl: „Ne, ne, ne, stěží se mohu nazývat mistrem. Několikrát jsem se sice zúčastnil státních zkoušek, ale neuspěl jsem ani v prvním stupni, abych dosáhl hodnosti bakaláře, já... ach...“

Mo Ran se usmál: „Hloubku vědomostí nelze měřit tituly a postavením, ale pouze hloubinou srdce.“

Učenec byl upřímně překvapený: „Ne... netušil jsem, že jste schopni takové výmluvnosti.“

„To kdysi řekl můj mistr. Jen jsem si zapůjčil jeho slova.“

„...Vypůjčil jeho slova.“

„Ach, tak se to říká? Hahahaha.“ Mo Ran se smál a drbal si hlavu. „Zase jsem si to špatně zapamatoval.“

Učenec zpozoroval, že už je opravdu dost pozdě a nikdo další se tu už kvůli jeho obrazům nezastaví, a tak začal skládat své krabice a vaky a řekl: „Nemám žádné závazky a nestává se každý den, abych u někoho našel takové porozumění. Ačkoli se říká, že přátelství mezi ušlechtilými muži plyne lehce jako voda, říká se také, že když se setkají přátelé u vína, ani tisíc pohárů nestačí, a tak bych ...“

Mo Ran ho s úsměvem rychle přerušil, aby toho nestačil vysypat ze své školní brašničky ještě víc.

„Chtěl jste říci, že už je pozdě, právě tak čas zajít si někde na číšku vína?“

„Ach, ano, správně, víno pozvedá ducha, že?“

„To zní dobře,“ přikývl Mo Ran. „Když mě mistr tak mile zve.“

Na ulepeném stolku stál talířek s asi tuctem rozlámaných burských oříšků a dva poháry z poloviny naplněné vínem. Celou krčmu osvětlovala jediná prskající svíčka a za pultem otíral prasklou mísu prohnane vypadající hostinský.

„Je to tady poněkud zanedbané,“ poznamenal učenec stísněně. „Já však nemám žádné papírové peníze, mnoho hostinců neznám a tento se mi zdál nejpříjemnější...“

„V pořádku.“ Mo Ran zvedl pohár a pečlivě si ho prohlížel. „Jedí duchové?“

„Je to jen zdání, podobně jako obětiny.“

Učenec si nasypal několik oříšků do úst, žádné však nezmizely. „Vidíte, takové to je. Jen si dejte.“

Mo Ran pomalu položil pohár na stůl; nebyl mrtvý a kdyby něco snědl, prozradil by se.

Po další třech pohárech vína se učenec rozveselil a opustila ho dřívější malomyslnost. Klábosil s Mo Ranem, až došlo na otázku: „Mladý pán Mo po mně chtěl namalovat portrét. To měla být vaše láska?“

Mo Ran odmítavě zamával rukama: „Ne, ne, můj mistr.“

„Aha,“ učenec vypadal překvapeně. „Podnikám tady dole ve svém oboru už dlouhá léta a lidé za mnou chodili hlavně kvůli podobiznám krásků, ale ještě nikdo po mně nikdy nechtěl, abych namaloval jeho mistra. Byl k vám mistr hodně laskavý?“

Mo Rana hryzalo svědomí: „Byl na mně moc hodný.“

„To pak není divu,“ kývl učenec. „A proč chcete mít jeho obraz?“

„Abych ho našel.“

Učenec vydal další udivený vzdech. „I on je v podsvětí?“

„Hm,“ odpověděl Mo Ran. „Slyšel jsem, že zemřelí zůstávají tady, ve městě Nanke osm až deset let. Mám o něj starost, tak jsem ho chtěl najít a dělat mu společnost.“

Učenec ani na chvíli nepochyboval o jeho slovech a byl dokonce dojatý. Chvilí přemýšlel a potom zavzdychal: „Taková oddanost je velmi vzácná ... dobrá! Mladý pane Mo, prokážu vám tu službu!“ Vstal, otevřel svou krabici a vyndal z ní malířské náčiní.

Mo Rana přemáhala radost, děkoval a děkoval a zeptal se ho na jméno, aby, až se dostane zpět do světa živých, pro toho ubožáka spálil hromadu peněz.

Oba se nemohli dočkat, až rozvine papír a rozetře tuš. Ale když se do toho měli pustit, všechno se zadrhlo.

„Můj mistr... on, ehm...,“ Mo Ran zaťal pěst a bubnoval s ní o koleno, ale žádný nápad z něj nevypadl. Váhal a zoufale se probíral svou chatrnou slovní zásobou, a nakonec ze sebe vymáčkl: „On je krásný. Prosím namalujte ho tak.“

Učenec se na něj tázavě zadíval.

„No? Malujte přece.“

„... Jak krásný?“

„Není to úplně jasné? No prostě krásný. Namalujte ho krásného.“

„Chápu, namalovat ho krásného, ale... rozumějte. Jakou má tvář?“

„Jakou má tvář?“ Mo Ran jen hloupě koukal. „... Tvář je přece tvář.“

Učenec začínal být podrážděný: „Vejitou, srdčitou, hranatou, kulatou, jakou?“

„Takové věci já nevím! On má zkrátka krásnou tvář. Zapomeňte na to, když nevíte, co malovat, namalujte mojí tvář, máme podobný tvar obličeje.“

Potom došlo na oči.

„Jaké má oči?“

Mo Ran se chystal otevřít ústa, ale učenec ho zastavil. „Jenom neříkejte, že oči jsou oči.“

Mo Ran mávl rukou: „Já vím, já vím, jeho oči... hm, jak to říct? Přísné, ale okouzující? Chladné, ale laskavé.“

Učenec zahodil štětec a vztekle prohlásil: „Končím! Najděte si někoho jiného!“

„Ne, počkejte!“ Mo Ran ho táhl nazpátek. „Nikdo neumí malovat tak, jako vy!“

Učenec se snažil ovládnout hněv, zadíval se na Mo Rana, ale z jeho tváře vyčetl jen bezmeznou důvěru. Přestal mu odporovat a škrobeně pronesl: „Tak mi dávejte patřičné odpovědi.“

Mo Ran se cítil trochu ukřivděně, nebyly snad jeho odpovědi dost patřičné? Ale darovanému koni na zuby nekoukej. Jen poslušně kývl a pevně k sobě přitiskl lampión pro přivolávání duší.

„Tak ty oči,“ řekl učenec. „Tygří oči? Kulaté oči? Mandlové oči? Fénixí oči? Nebo ...“

Mo Ranovi z všech těch slov začalo být na omdlení. Zavrtěl hlavou, slyšel totiž něco jiného: „Štěrbínovité oči? Ne, takové jsou moc malé, on má oči s koutky zdviženými nahoru, já nevím, jak se tomu říká, ale zdvihají se mu tak pěkně nahoru ...“

„Tomu se říká fénixí oči.“

Mo Ran otevřel ústa, ale když viděl učencovu zamračenou tvář, zase je hned zavřel.

„Tak dobře, štěrbínovité oči, když chcete.“

Učenec se ho vyptával dál: „Co nos, plochý nebo vysoký?“

„Vysoký.“

„Rty má plné nebo tenké?“

„Tenké.“

„Obočí husté nebo řídké?“

„Husté.“

„Silné nebo tenké?“

„Myslím, že takové obyčejné... éé, on má obočí rovné jako meč.“

„Dobrá,“ učenec přidal několik tahů štětcem a pak se zeptal: „Má nějaká mateřská znaménka?“

Mo Ran sklonil hlavu, přemýšlel, nakonec celý zrudl a zamumlal: „Ano...“

„Kde?“

„Na levém uchu,“ řekl Mo Ran dost neochotně. „Má tam malou světlou pihu, a...“

A to místo je tolik citlivé na políbení.

Učenec zvedl obočí: „A?“

„N...“ Mo Ran vrtěl hlavou tak usilovně, až byl v obličejí ještě červenější. „Nic.“

Učenec se na něj tázavě zadíval, ale naštěstí bylo dost šero, takže nemohl vidět jeho rudý obličej. Namočil štětec do tuše a zeptal se: „Jak se obvykle upravuje?“

„Rád nosí bílé šaty, vlasy má sepnuté nefritovou korunkou, nebo nosí vysoko vyčesaný ohon.“ Mo Ran se zamyslel a dodal: „Někdy nosí i rozpuštěné vlasy, a když je tak má, je moc...“

„Hlavně zase neříkejte, že je krásný!“ Učencův pohár trpělivosti přetékal.

„Dobře, tak je půvabný.“

Po té vyčerpávající námaze byl obraz konečně hotový. Mo Ran foukal, aby tuš zaschla a zvedl papír, aby si to pořádně prohlédl. Dospěl k závěru, že podobizna není tak krásná ani půvabná jako Chu Wanning, a není mu vlastně tak úplně podobná, ale pro jeho záměr to stačí. Usmál se a řekl: „Mnohokrát vám děkuji, mistře. Je to úžasné.“

„Chtěl jsem zachytit něco z Pan Ana, Fan Liho, Xi Zi a Diao Chan.“

„Hahaha,“ smál se Mo Ran. „Až svého mistra najdu, určitě se vám odvděčím.“

Ještě nějaký čas popíjeli a rozmlouvali, pak se před hostincem rozloučili a Mo Ran si odnesl Chu Wanningův portrét. Podle učence bylo na páté ulici místo zvané Shunfeng, kde radili těm, kdo nedávno přišli do města Nanke. Tam také zamířil.

U vchodu do domu Shunfeng byl zavěšený prapor s obrazem plovoucího černého hada. Mo Ran otevřel dveře a vešel dovnitř. Uvítal ho pohled na dlouhou přepážku, která přetínala rozlehlou síň. Za přepážkou seděl asi tucet duchů v okrově červených šatech, všichni s tvářemi zakrytými dřevěnými maskami, na kterých byly namalované hněvivé tváře. Před každým duchem s maskou stála dlouhá zakroucená fronta nejrůznějších nebožtíků se svými žádostmi.

U stropu hořely bílé voskové svíčky a vrhaly světlo na zástup mrtvých dole. Bylo tu velmi rušno, duchové bez přestání přicházeli a zase odcházeli.

„Pane, pomůžete mi najít mladšího bratra? Jmenuje se Zhang Bayi, je z Gusu a bylo mu jednadvacet let, když zemřel...“

„Máte jeho podobiznu?“

„N-ne.“

„Dobrá. Ale bude to desetinásobně dražší.“

„Mladý muži...“

Duch s maskou si odkašlal; měl vysoký a jasný hlas.

„Promiňte, nevšiml jsem si, vy jste slečna. Je to tak slečno, že když jsem umřel moje žena řekla, že se docela určitě nevdá, ale já věděl, že na sebe s mým mladším bratrem dělají oči. Já to nenechám jen tak, a chci abyste mi pomohli zjistit, jestli se chová jako slušná vdova, nebo jestli se spustila s mým bratrem!“

„Tady máte ceník za nahlížení do záležitostí světa živých, prosím podívejte se.“

„Promiňte... když jsem ještě žil, byl jsem zamilovaný do jedné dívky, jenže ona byla z bohaté rodiny, bylo nemyslitelné, aby takovému chudému učenci, který ani nedokázal složit císařskou zkoušku věnovala jen jediný pohled a já neměl dost odvahy, abych se jí vyznal. Nakonec se vdala, napřed jsem měl radost; myslel jsem si, že je šťastná... ale ukázalo se, že ten člověk, kterého si vzala... ach, zkrátka se přihodilo neštěstí a ona zemřela dříve než já. Chtěl bych se zeptat na dvě věci. Za prvé, kde je její současné místo pobytu a za druhé... jestli si budeme v příštím životě souzeni...“

„Zajisté, že můžeme zjišťovat poměry budoucího života. Nicméně, neplatí se penězi, ale roky budoucího života. Co se týče místa pobytu té dámy, prosím sdělte její jméno a předložte její portrét.“

„Ó, dobrá. Zde je obraz. Její příjmení je Yao, jméno je Lan...“

Duchové mluvili jeden přes druhého, ačkoli jejich těla dávno tlela v hrobech, nemohli se odloučit od svých světských starostí.

Mo Ran chodil sem a tam, objímal svůj lampión a rozhlížel se vpravo i vlevo. Zjistil, že výměnou za odpovědi lidé v síni Shunfeng platí buď penězi anebo roky svého příštího života.

Peníze neměl a kdyby jim nabídl roky života, mohli by zjistit, že je živým člověkem, který pronikl do podsvětí. Jeho tíseň rostla a v duchu proklínal mistra Huaizuie, že nebyl trochu prozíravější a nedal mu s sebou pro takový případ trochu papírových peněz.

Ale když si prohlédl ceník, nepřišla mu cena za nalezení osoby nijak příliš vysoká. Mo Ran se rozhodl a vydal se zpátky k hostinci. Nějakou dobu mu trvalo, než učence našel a musel vynaložit všechno svůj um, aby ho přiměl půjčit mu pár stříbrňáků. Potom se Mo Ran vrátil do síně Shunfeng. Musel vystát dlouhou frontu, než konečně přišel na řadu.

„Někoho hledám,“ řekl Mo Ran naléhavým tónem. „Tady je jeho portrét.“

Podal obraz. Chystal se vysvětlovat dál, ale k jeho překvapení se muž na podobiznu krátce zadíval, zahihňal se a malbu sroloval.

„Proč ho hledáte?“ zeptal se.

„Co?“ Mo Ran byl zaskočený. „To jste se jednou podíval na ten obraz a už víte, kde je?“

„Samozřejmě. Ale napřed mi povězte, proč ho hledáte?“

„Je to můj známý.“

Muž na něj vrhnul pohled a pak řekl: „Počkejte okamžik.“

Naklonil se ke kolegovi a něco si spolu šeptali. Potom se obrátil k Mo Ranovi a jeho řeč zněla o poznání vlídněji.

„Protože jste přítelem pana Chu, nebude platba nutná.“ Muž vstal a pokynul Mo Ranovi: „Pojďte za mnou nahoru.“

Poznámka:

Fénixí oči 鳳眼 a štěrbinovité oči 縫眼 zní v čínštině (skoro) stejně: feng yan, odtud to nedorozumění.

Pan An (247 – 300 n. l.) byl vysoký úředník a básník pověstný svým půvabným zevnějškem. Jeho jméno se stalo synonymem pro krásného muže. Fan Li byl významný vojenský stratég, politik a úspěšný obchodník, který žil v Období Jar a podzimů (722 – 481 př. n. l.). Pro své značné obchodní úspěchy začal být po smrti uctíván jako bůh bohatství. Fan Li byl také milencem jedné ze čtyř legendárních krásk čínského starověku, Xi Zi. Diao Chan je druhou z těchto krásk a dalšími byly Wang Zhaojun a Yang Guifei.

108. kapitola - Mistrova zemská duše

Mo Ran za ním stoupal po schodišti a neměl sebemenší představu o co jde. Ošlapané dřevěné schody při každém kroku hlasitě vrzaly. Nedokázal mlčet: „Vy jste řekl pan Chu?“

„Správně, samotný vládce Yanluo ho pověřil, aby to tady řídil.“

Mo Ran byl překvapený, ale nic už neřekl.

„A jsme tu.“

Muž s maskou zastavil ve druhém podlaží před obloukem ve tvaru půlměsíce a zaklepal na pootevřené vyřezávané dveře natřené rumělkovým lakem.

„Pane Chu, hledá vás váš známý.“

Chvilí bylo ticho a pak se ozval hlas příjemný, jako když se na plotýnce hřeje víno, jako když se hebké vlasy rozprostřou na polštáři.

„Známy? Zase on? Řekl jsem přece, že ho nechci už nikdy vidět. Řekněte mu, ať odejde.“

Muž s maskou si odkašlal. „Ne, pan Chu se ráčil zmýlit. Tentokrát to není on.“

„Ale kdo jiný to může být?“ Zase bylo ticho a pak se ozvalo: „No nic, pojdte dál.“

Místnost byla zařízená jednoduše a elegantně, vybavení vypadalo až stroze, ale podlahu pokrýval nadýchaný drahocenný koberec. Když Mo Ran vešel dovnitř, nohy se mu zabořily do koberce málem po kotníky. Ve vzduchu byl cítit zvláštní odér připomínající pach zvířecí srsti. Navzdory zápachu stál u okna muž a ořezával kvetoucí větévky. Jeho dlouhé, volně rozpuštěné tušově černé vlasy spadaly na bílé šaty s rukávy tak objemnými, až se dotýkaly podlahy. Sytě červené květy v jeho štíhlých prstech se lehce zachvívaly. V síni Shunfeng zřejmě platilo nějaké takové pravidlo, protože i on měl obličej zakrytý modrou maskou s vyceněnými zuby a vyvalenýma očima. Na jeho tváři ta rozhněvaná maska však vypadala nějak vlídněji.

Odřízl přebytečné výhonky, posbíral je, položil stranou a teprve potom se otočil.

Mo Ranovi vyschlo v ústech. Rozhovor mezi mužem s maskou a Chu Wanningem ho zmátl a začal se cítit nesvůj. Nevěděl, co ztratila tato duše a pokud si ho Chu Wanning nebude pamatovat...

Ještě přemýšlel, když muž odložil květy a vykročil k němu.

Mo Ran, který neměl žádnou bázeň před nebesy ani zemí, zjistil, že ho svírá úzkost a záda mu zalévá pot.

„Mistře.“

Muž k němu přistoupil. Mo Ran zaslechl něco jako odkašlání.

„Mistře?“ řekl. „Mladý pán patrně hledá někoho jiného, že?“

Přesně to si myslel...

Přesně toho se bál.

Mo Ranovo srdce ztěžklo jako skála svržená do nekonečné propasti, která ho stahovala do hlubin. Zíral na muže před sebou, úplně bezradný v tom, co by mu měl říci. Když se nedočkal žádné odpovědi, muž uchopil svou štíhlou, bílou rukou pestře pomalovanou masku, sňal jí a odhalil půvabnou a vyrovnanou tvář.

Mo Ranovi se okamžitě ulevilo. Přetěžká skála zmizela.

Byl překvapený, ale neměl ani stín pochybností a vyhrknul: „Chu Xun?“

Není divu, že se ten člověk tam dole spletl, když uviděl obraz. Chu Xun a Chu Wanning si byli podobní jako vejce vejci, až na to, že Chu Xun byl mnohem laskavější a Chu Wanning zase mnohem studenější, ale rozdíl mohl poznat jen ten, kdo oba dobře znal.

Někdo jako Mo Ran.

Muž, který tu před ním stojí, je opravdu někdejší pán města Lin'anu, kterého spatřil v přeludu událostí z doby před dvěma sty lety, Chu Xun a tak bez přemýšlení vyslovil jeho jméno. Skutečný Chu Xun se s ním však nikdy nesetkal a s udiveným úsměvem se ho zeptal: „... Vy mě vážně znáte?“

Mo Ran odmítavě zamával rukama: „Ne, ne, našel jsem nesprávnou osobu. Ale už jsem se s vámi viděl...“

Zvědavě po něm pokukoval. Chu Xun zemřel před stovkami let, ale ještě se nenarodil znovu, zřejmě kvůli úkolu, který mu svěřil Yanluo a tím mu umožnil dočasně stát mimo koloběh převtělování.

Setkání s Chu Wanningovým předkem bylo to poslední, co Mo Ran čekal, a celý ten zážitek byl dost podivný.

Chu Xun kývl: „Rozumím.“ Pak s úsměvem pokračoval: „Kohopak mladý pán hledá? Když už vás osud dovedl po schodech až sem, pomohu vám s pátráním. Kdo ví, jak dlouho byste tu osobu hledal v tak velickém městě, jako je Nanke s jeho statisíci dušemi.“

Mo Ran se původně chystal záležitost stručně vysvětlit a pak se vrátit dolů, aby ve svém hledání pokračoval. Nečekal, že Chu Xun bude i po smrti mít tak vřelé srdce jako měl za života a nabídne, že mu osobně pomůže. Nabídku však radostně přijal.

„Velice si toho vážím pane Chu, děkuji vám!“ Řekl a podal mu portrét.

Chu Xun obraz rozvinul a prohlédl si jej. Potom se usmál: „Nedivím se, že se dole spletli, skutečně vypadá úplně jako já. Jak se jmenuje?“

„Chu Wanning,“ odpověděl Mo Ran. „Jmenuje se Chu Wanning.“

„Jeho příjmení je také Chu?... Zvláštní náhoda.“

Mo Ranovi poskočilo srdce a hned se zeptal: „Nemůže to být váš příbuzný?“

„To není jisté. Abyste nahlédli do věcí světa živých, musíte jít za devátým králem démonů. Já..., já chovám vůči devátému králi smrtelnou zášť a odmítám ho prosit, aby mi prokázal laskavost, takže o záležitostech světa živých nevím vůbec nic.“

Devátý král démonů, o kterém byla řeč, byl samozřejmě ten, který se prolomil magickou hradbou Lin'anu a zahubil celou jeho rodinu. Když došlo na staré rány, ani někdo tak vyrovnaný nedokázal zachovat klidný výraz.

Mo Ran doufal, že při této příležitosti by mohl zjistit něco o spojení mezi Chu Wanningem a Chu Xunem, ale neočekávaně se to vyvinulo jinak, tak mohl jen potřást hlavou: „To je škoda.“

Chu Xun se pousmál, nic neřekl a místo toho vzal z poličky pozlacený kompas se symboly jinu a jangu a pokynul Mo Ranovi, aby se posadil.

„Tahle věc nám ukáže, kde je?“

„V osmi nebo devíti případech z deseti.“

„A co ten zbývající případ nebo dva?“

„Energie duše některých lidí může být někdy velice zvláštní, a proto existuje možnost, že nemůže být určeno místo, kde se právě nacházejí,“ vysvětloval Chu Xun. „To se však děje jen zřídkakdy, a váš mistr nejspíš nebude mít takovou smůlu.“

Položil kompas, zlatá střílka roztřeseně ukázala k severu, ale pak se otočila k jihu, potom na východ, na západ, a nakonec se jen točila dokola.

„Tak co to znamená?“ zeptal se Mo Ran s obavami.

„Ehm,“ odkašlal si Chu Xun a vypadal poněkud rozpačitě. „Mladý pán... opravdu nemá štěstí.“

Po pravdě řečeno, Mo Ran míval obvykle smůlu, takže věděl, že to nepůjde hladce. Povzdechl si, poděkoval Chu Xunovi a chystal se zpátky mezi to moře lidí, aby pokračoval v hledání Chu Wanninga.

Právě v tu chvíli se kompas přestal splašeně otáčet a jeho střelka se roztřeseně zastavila v jednom směru a pak, jako by si nebyla jistá, se zase pohnula a ukázala jinam.

„Mladý pane, počkejte,“ volal Chu Xun.

Mo Ran okamžitě zastavil, zadržel dech, postavil se ke stolu a napjatě sledoval kompas. Střelka se vychylovala jednou doprava, podruhé doleva a pořád se nemohla ustálit, přesto více méně ukazovala stejným směrem.

Chu Xun sraštil čelo a řekl: „Co to může znamenat...“

„Je to divné?“

„Ani ne tak divné, jako spíš poněkud neobvyklé,“ Chu Xun pozoroval kompas a mračil se čím dál víc. „Jako by byl na dvou místech zároveň.“

Mo Rana to ohromilo.

Jak je to možné?

Právě teď se Chu Wanningova rozumová duše nachází v jeho těle, lidská duše je uvnitř lampiónu pro přivolávání duší, což znamená, že v podsvětí může být jen jeho zemská duše, tak jak Chu Wanning může být zároveň na dvou místech?

„V každém případě, je jedním směrem jihovýchod a druhým severovýchod. Mladý pán by měl hledat v obou směrech. Je možné, že kompas ovlivnilo nějaké kouzlo, proto nemůže ukázat správné místo.“

Mo Rana se zmocnila úzkost; poděkoval Chu Xunovi a spěchal ze Shunfengu na jihovýchod.

Dlouho běžel, ale pak narazil na rozcestí a zastavil. Jihovýchod, nebo severovýchod?“

Lampión pro přivolávání duší nosil obvykle opatrně. Když však nyní lampión, ve kterém byla lidská duše zvedl a zadíval se na něj, zmocnil se ho podivný pocit. S tím pocitem, který v něm vyvolával něco mezi touhou jít dál a dál a touhou utéci pryč, kráčet úzkými pěšinami a temnými stromořadími.

Čím déle krácel, tím ten pocit sílil. Měl dojem, jako když Chu Wanningova zemská duše k sobě vábí lampión, který nese, nebo přímo jeho láká na nějaké určité místo.

Nakonec Mo Ran došel ke dvoupatrovému dřevěné budově.

„Léčebna churavých duší.“

Vzhlédl a přelétl pohledem velkou a zřejmě i těžkou desku s nápisem nad dveřmi. Z desky, která byla dlouho vystavená slunci a větru se odlupoval černý nátěr a její červeně vybarvené znaky už téměř vybledly. Vystupovalo zšedlé, rozpadající se dřevo.

Mo Ran strnul, srdce se mu nad těmi třemi slovy bolestně sevřelo.

Churavé duše... co to znamená?

Proto Chu Xunův kompas nefungoval?

Otevřel dveře, překročil vysoký práh a vstoupil dovnitř.

Záhy všechno pochopil.

Uvnitř byly stovky lůžek, na kterých ležely bezvědomé duše. Pohybovalo se tu přes tucet duchů v bílých maskách a předávali těm, co leželi na lůžkách, duchovní energii.

Léčebna churavých duší nebyla nic jiného než podsvětní nemocnice.

Mo Ran zjistil, že na věci tu dohlíží duch lékaře, zdvořile sejal ruce a oslovil ho: „Doktore, já...“

Lékař však měl napilno a netrpělivě odpověděl: „Předpisy se vydávají ve druhém poschodí, na vyšetření se čeká vlevo.“

„Co mám dělat, když někoho hledám?“

„Když někoho hledáte, tak..., ha? Vy někoho hledáte?“

Mo Ran mu ukázal podobiznu. „Viděl jste ho?“

Přízračný lékař si vzal obraz, pozorně si jej prohlédl a pak se zadíval na Mo Rana, otvory v masce odhalovaly oči plné soucitu.

„Je to váš příbuzný?“

„Mn, ano.“

„Jeho zemská duše je poškozená.“

Lékař ukázal na schodiště: „Je nahoře, na zvláštním oddělení. To onemocnění je nevléčitelné, jen ho můžeme poněkud zpomalit jeho postup. Asi byste ho měl vidět.“

Mo Ran se polekal: „Poškozená? Jak poškozená?“

„Kdo ví? Bytí v koloběhu znovuzrození přináší jen utrpení. Je možné, že jeho duše byla během několika minulých vtělení nějak zraněna anebo, protože byl kultivujícím, možná, že trpěl nerovnováhou qi, která poškodila i duši. Každopádně, pokud mohu odhadovat, co se stalo, jeho duše není celá.“

Mo Ran se ustrašeně zeptal: Ta... ta poškozená zemská duše se nějak projevuje?“

„Projevuje?“ přízračný lékař se zamyslel: „Pokud je poškozena jen jedna ze tří duší, nejde o nic nápadného, neovlivňuje to schopnost převtělit se. Pokud se něco objeví... v příštím životě asi bude žít kratší dobu, nebude mít mnoho štěstí, nebo možná bude mít slabé zdraví.“

Mo Ran se s tím nechtěl smířit, ale nedalo se nic dělat, mohl jen lékaři poděkovat a zamířit po schodech nahoru.

Nebylo tu tak plno jako v přízemí, kde se dalo sotva dýchat. Snad proto, že tu byly duše, které se nedalo uzdravit, nikdo se o ně nijak zvlášť nestaral. Byl tu jen jediný lékař a ten pospával v proutěném křesle u vchodu do pokoje.

Mo Ran mu nevěnoval pozornost a zamířil dovnitř.

Bylo tu spousta místa, rozestlaných bylo jen deset z dvaceti lůžek, které oddělovaly zástěny z růžového dřeva a bílé závěsy.

Vládlo tu mrtvé ticho.

Podlaha pod nohama hlasitě vrzala. Mo Ran uviděl další lůžka vnitřního oddělení; byly tam kruhové dveře vedoucí na otevřený balkón. Měsíční světlo proudilo dovnitř skrz hedvábné závěsy, do kterých se opíral slabý vánek.

Bylo tu asi dvacet nemocných duší, ale Mo Ran tušil, kam přesně má jít.

Snad mu cestu ukázal lampión pro přivolávání duší, ale došel až sem, do vnitřního oddělení, aniž se musel rozhlížet a hledat. Zastavil se v mlžném měsíčním svitu.

Zvedl závěs.

Ležela tu poslední část Chu Wanningovy duše. Měl zavřené oči a bledý obličej. Vypadal úplně jako tělo, které odpočívalo v Síni Nebeského mrazu.

Navzdory tomu, že ho našel, navzdory tomu, že mu získal naději na nový život, Mo Ran si nemohl pomoci; když viděl tu křehkou, bledou postavu, zabořilo ho srdce a začal popotahovat.

Přikradl se blíž a lampión pro přivolávání duší položil vedle postele. Posadil se na lůžko, chtěl držet tu ledově studenou ruku.

Avšak tato duše byla jiná, než předtím lidská duše. Snad to bylo tím, že tato duše byla vážně poškozená, nicméně tělo, které leželo na posteli, bylo naprosto nehmotné. Mo Ran se Chu Wanningovy zemské duše nemohl dotknout; prsty prošly skrz a na narazily na čisté bílé prostěradlo.

Dotyk nehmotného v Mo Ranovi zanechal pocit nesnesitelné ztráty a bolesti.

Kdyby se něco stalo, kdyby mistr Huaizui nepřišel, kdyby Chu Wanningova duše byla poškozená ještě víc, kdyby mistr propadl malomyslnosti a odmítl se s ním vidět...

Sehnul se, i když věděl, že se svým čelem nebude moci opřít o to Chu Wanningovo, nedokázal se zastavit, sklonil se nad lůžkem, jako by tu mlhavou, křehkou zemskou duši objímal.

„Mistře.“

Jeho postava se prolнула s duší mrtvého, zalití měsíčním světlem splynuli.

Mo Ran dlouze vydechl, ale srdce měl těžké a plné hořkosti. Viděl Chu Wanningovo tělo, potom jeho lidskou duši a teď i tu chorou zemskou duši a pokaždé cítil něco jiného. Když poklekl u těla, jeho hřichy a viny ho málem roztrhaly na kusy. U jeho lidské duše se kál a litoval, držel ho ruku a prosil, aby se vrátil.

A u zemské duše...

Snažil se ho obejmout, ale nemohl se ho dotknout, nemohl na něj ani sáhnout. Cítil nekonečné zoufalství. Pomyslel si, že přesně to si zasluhuje.

Tížilo ho příliš mnoho zlých skutků, ruce měl pokryté krví. Co mu dává právo být tu teď s ním, jak si vůbec může dovolit být mu nablízku?

Mo Ran zavřel oči. Po řasách mu stékaly průzračné kapky a vsakovaly se do tenkého polštáře. Kdysi myslel, že nebesa jsou k němu nelaskavá. Teď mu to připadalo jako hloupý žert. Celé to bylo úplně jinak. Nebesa k němu byla velice, velice laskavá. To jeho srdce bylo slabé, všude vidělo jen temnotu a zlo.

Mýlil se.

Najednou pochopil, že zašel příliš daleko po špatné cestě. Chtěl se vrátit, chtěl obětovat zbytek života, aby to všechno napravil, chtěl to splatit svým životem. Nevěděl však, zda to stačí, aby se vrátil zase na začátek.

Aby zapomněl na Taxian Juna, aby zapomněl na císaře říše smrtelníků.

Nic z toho už nechtěl. Chtěl jenom žít dobrý život, být dobrým člověkem, takovým, jakým ho chtěl mít Chu Wanning.

Říká se, že nejdůležitější je poznat své chyby a pak je napravit.

Jenže jeho chyby byly obrovské.

Nevěděl, jak dlouho mu to může trvat, možná že těm nezměrným výčitkám svědomí nebude moci uniknout až nadosmrti. Je to tak, když mečem rozetnete vodu, hladina bude přesto hladká jako zrcadlo, když rozetnete strom, rána tam zůstane už napořád.

„Mistře.“

Po dlouhé době, kdy byl ponořený do měsíčního svitu, ponořený do Chu Wanningovy téměř průsvitné duše, řekl, jako by konejšil dítě: „Pojďme, půjdeme domů.“

Vstal a zvedl lampión pro přivolávání duší. Tiše odříkal zaklínadlo a zemská duše tiše vlétla dovnitř, nezřetelná postava zmizela ve světle lampiónu.

Mo Ran čekal.

Mo Ran stále čekal, až se zemská a lidská duše spojí v jednu a stále čekal, ale nic se nestalo.

Mo Ranův obličej zbledl.

Co se to děje?!

Nemá se Chu Wanning vrátit mezi živé po tom, co se jeho zemská duše a lidská duše spojí?

Znamená to, že kouzlo mistra Huaizuie neúčinkuje?

109. kapitola - Mistrova druhá zemská duše

Otupělý, s rozbolavělou hlavou plnou vířících myšlenek, se ztuhlýma a studenýma rukama i nohama, k sobě Mo Ran přitiskl Chu Wanningovu duši a jako ve snách sešel po schodech dolů.

„Doktore...“

„Zase vy? Co se stalo?“

„Víte určitě, že tam nahoře... že je to zemská duše mého mistra, ano?“

Duch lékaře byl podrážděný: „Samozřejmě, že ano, nemohu se přece takovým způsobem zmýlit.“

Mo Ran se však nevzdával a zkusil to znovu: „Nemohla byt to být rozumová duše, nebo ...“

„Nebo co?!“ prskal lékař. „Člověk má tři duše: zemskou, rozumovou a lidskou. Léčím tu už sto padesát let, kdybych nedokázal rozeznat jednu duši od druhé, ctěný pán Yanluo by mě už dávno vrátil do koloběhu znovuzrození.“

Mo Ran stiskl rty a pak ho něco napadlo: „Doktore, a když tu jste už sto padesát let, neviděl jste někdy někoho, kdo má... dvě zemské duše?“

„Vy budete nejspíš nemocný!“ vrčel lékař. „Zdá se, že máte něco s mozkiem, nejspíš bych vám měl změřit tep!“

Jistě že nemohl dopustit, aby mu duch lékař opravdu změřil tep; mistr Huaizui ho sice vybavil ochranným kouzlem, ale pokud nebude dost opatrný, pořád existuje možnost, že bude odhalen. Mo Ran proto ze sebe překotně vychrtil omluvu a vyběhl z Léčebny churavých duší i s lampiónem s lidskou a zemskou duší uvnitř.

V říši duchů stále panovalo šero. Den a noc se daly od sebe rozeznat jen pohledem na oblohu; pokud za clonou kouřového oparu a těžkých rudých mračen slabě hřálo slunce, byl den, pokud na obloze visel studený měsíc, byla noc.

Ted' byla noc a ulice se pomalu vyprazdňovaly.

Mo Ran se skloněnou hlavou osaměle bloumal ulicemi, v rukou opatrně nesl lampión pro přivolávání duší. Nevěděl, co si má počít a čím déle kráčel, tím si připadal osamocenější a bezmocnější.

Takovou bezmoc a nejistotu denně prožíval v dětství; když nyní musel znovu čelit takovým pocitům, svírala ho úzkost. Vzpomínal na lidi, které kdysi znal, tehdy když byl ještě v nevěstinci. Dům opilého nefritu nakonec pohltily plameny. Všichni zemřeli, naživu zůstal jen on...

Spočítal roky – všichni, až na jeho matku se teprve měli převtělit. Kdoví, na koho může narazit, když se tu bude toulat.

Pak si vzpomněl na Xue Menga.

Myslel na Xue Mengův rozhněvaný křik, jak se mu pokoušel vytrhnout z rukou lampión pro přivolávání duší, jak ho nazval darebákem.

„Jaké ty na to máš právo? To se vůbec nestydíš?!“

Mo Ran k sobě přitiskl lampión; jeho kroky zpomalily a zastavil u zdi. Navzdory vši snaze mu zčervenaly oči. Se skloněnou hlavou se díval na ten malý, zlatý plamínek a tiše šeptal: „Mistře, vy ... vy se nechcete se mnou vrátit?“

Světélko neodpovědělo, jenom pořád tiše svítilo.

Dlouho tak stál, až se zase trochu uklidnil. Podsvětí je tak veliké a on neví kam, nebo za kým by měl jít. Pak si vzpomněl na Chu Xuna a s výrazem tonoucího, který se chytil svého stébla se rozběhl k síni Shunfeng.

Když tam doběhl, v Shunfengu právě zavírali. Duch s maskou zamykal dveře. Mo Ran ho zadržel: „Promiňte, počkejte prosím!“

„To jste vy?“

Byl to ten stejný muž, který ho předtím vedl nahoru po schodišti. Na okamžik se zarazil a pak řekl: „Proč jste se vrátil?“

„Promiňte, že obtěžuji, ale je to naléhavé...“ Mo Ran běžel příliš rychle a teď namáhavě lapal po dechu; oči měl jasné, ale plné strachu. Polknul a chraptavě promluvil: „Chtěl bych znovu navštívit pana Chu.“

Chu Xun upřeně pozoroval rozkvetlou větévku jabloně haitang ve váze z tenkého bílého porcelánu, a byl dost překvapený, když znovu uviděl Mo Rana.

„Proč se mladý pán vrátil? Nemůžete ho najít?“

„Našel jsem ho,“ odpověděl Mo Ran, „ale já... já...“

Chu Xun si všiml, jak je napjatý a plný úzkosti, takže soudil, že ať už ho trápí cokoli, jen těžko se to vysvětluje. Pozval ho dál, zavřel dveře a řekl: „Posaďte se prosím.“

Mo Ran, ve strachu, že když bude lampión pro přivolávání duší pořád držet, mohl by si Chu Xun něčeho všimnout, schoval ho do svého váčku qiankun.

Nemyslel si, že Chu Xun je nějaký záštiplný přízrak, ale v každém případě bude lepší před duchy udržet v tajnosti, že se do podsvětí vetřel živý člověk.

„Vydal se mladý pán na jihovýchod?“

„Hm.“

Chu Xun chvíli přemýšlel a pak řekl: „Byla to Léčebna churavých duší, že?“

Mo Ran kývl a opatrně vážil slova: „Viděl jsem ho v Léčebně churavých duší, ale ta zemská duše byla neúplná, nemohla se hýbat ani mluvit. Dokonce vypadal jinak než ostatní duchové, byl napůl průhledný, zdálo se, že by se ho nikdo nemohl ani dotknout.“

„Poškozené zemské duše obvykle bývají takové,“ Chu Xun se tvářil smutně. „Některé duše jsou tak poničené, že se rozpadnou a není možné je dát znovu dohromady.“

Mo Ran se hryzl do rtu a pak s váháním řekl: „Lékař tvrdil, že lidé s neúplnými dušemi bývají ve svém vtělení nějak oslabení. Ale člověk, kterého hledám... byl za živa v pořádku, tak myslím, jestli se někde nestala chyba...“

Odmlčel se a poté zvedl hlavu a zadíval se na Chu Xuna.

„Pane Chu, je možné, aby někdo měl dvě pozemské duše?“

„Dvě pozemské duše?“ zamrkal Chu Xun.

„Ano.“

Chu Xun se zachoval úplně jinak než lékař v Léčebně churavých duší, který Mo Ranovy úvahy okamžitě smetl. Chu Xun sklopil zrak, důkladně to promyslel a pak řekl: „Mám za to že... to není úplně nemožné.“

Mo Ranových tělem proběhl třas, hlava sebou trhla a oči se mu v matném světle svíček jasně zaleskly.

„Opravdu?!“

Chu Xun naklonil hlavu: „Za běžných okolností má člověk tři éterické duše a sedm duchů kteří chrání hlavní tělesné orgány, ale já jsem kdysi poznal ženu, která měla dvě rozumové duše.“

„Můžete mi tom povědět víc?“

Chu Xun potřásl hlavou, víčka mu klesla, a řasy se zachvěly. Nějakou dobu trvalo, než se uklidnil a prohlásil: „Všechno to je už minulost. Raději bych o tom nemluvil. Ta osoba nyní musí snášet muka sedmé úrovně pekla. Každého, jehož duše vykazuje nějakou abnormalitu, soudce Yanluo pošle do sedmé úrovně pekla a tam ji pomalu odstraní.“

Mo Rana jeho slova zneklidnila ještě víc. V šeru si nevšiml bolesti v Chu Xunových očích, když se zeptal: „Proč měla ta žena navíc jednu rozumovou duši? Lidé obvykle mají sedmý den po

smrti musí sebrat své tři duše a když má někdo navíc jednu rozumovou duši, znamená to, že se musí shromáždit čtyři duše?“

„Patrně to bude ten případ.“

„Ta žena, o které ctěný pán mluvil...“

„Po smrti jí využil devátý král démonů a přinutil jí vrátit se do světa živých...“ Chu Xun se odmíchl. Štíhlé prsty, které spočívaly na kolenou se pomalu svíraly.

„... Do světa živých, kde snědla za živa vlastní dítě.“

Mo Ran si okamžitě vzpomněl na události v Lin'anu, které spatřil, když pobýval v Prameni broskvových květů. Pochopil, že žena, o které Chu Xun mluví, je jeho manželka a jsou to jeho nejbolestnější vzpomínky. Není potom ten důvod, proč Chu Xun zůstal ve městě Nanke a nenarodil se do dalšího života, že čeká až jeho manželce bude odstraněna ta zvláštní duše navíc, vrátí se ze sedmého pekla a znovu se s ním shledá, aby se mohli znovuzrodit společně?

Mo Ran se už nedokázal dál vyptávat.

Chu Xun také mlčel. Těch několik slov: snědla za živa vlastní dítě – ho páliho v hrdle, i když uplynulo dvě stě let, i když se z něj stal duch.

Zavřel oči.

„Duše té ženy byla tak rozervaná a zničená, že se spojila s rozumovou duší dítěte.“ Znovu se odmíchl a pokračoval až po chvíli.

„Ta její zvláštní duše navíc je vlastně duší jejího dítěte, která uvízla v její duši, pomalu se s ní spojila až se stala její neoddelitelnou součástí.“

Tento muž musí ve smrti, stejně jako za života snášet krutou bolest, aby pomohl jiným. Mo Ran se cítil hrozně. Nemohl to říci naplno, tak řekl jen: „Dál už nemusíte nic říkat, já, já to chápu.“

„Proč vám to všechno vykládám - měl byste vědět, že pokud ten mladý pan Chu, kterého hledáte, má opravdu dvě zemské duše, pak s největší pravděpodobností jedna z nich nebude jeho vlastní.“

Mo Ran si to nechal projít hlavou a pak se zeptal: „A není možné, aby se jedna zemská duše rozdělila na dvě?“

„Je to možné, ale ne ve vašem případě.“

„Jak to?“

Chu Xun začal vysvětlovat: „Viděl jsem i duši, která se rozdělila na dvě části, ale to bylo něco úplně jiného. Taková věc se obvykle stane jen když někdo páchá velice zlé skutky a svévolně vraždí, takže jeho duše to neunesou a rozštěpí se. Ale i tak, duše, která se rozštěpí, je vždy lidská duše, odpovědná za morálku a lidskost a nikdy zemská duše nebo rozumová duše.“

„... Rozumím,“ zamumlal Mo Ran.

Jakmile Mo Ran slyšel o páchání zlých skutků a svévolném vraždění, došlo mu, že tohle nebude mít s Chu Wanningem nic společného. Pak pomyslel na sebe a přemýšlel: až jeho život opravdu skončí a přijde do podsvětí, rozpadne se jeho duše opravdu na dvě poloviny, jak si ostatně zasluhuje?

„Navíc, pokud se jedna duše rozdělí na dvě, potom by ani druhá zemská duše nemohla chodit, a i ona by skončila v Léčebně churavých duší,“ dodal Chu Xun. „Protože mladý pán tam viděl jen jednu poškozenou zemskou duši, hádám, že ta druhá by měla být úplná, zdravá duše.“

Mo Ranovi po té poznámce všechno zapadlo do sebe. Celý se rozzářil a vychrlil ze sebe: „Velice vám děkuji, ctěný pane Chu. Tak já... já hned půjdu zase hledat.“

„Výborně. Kompas ukazoval nejen ve směru na Léčebnu churavých duší, ale také na severovýchod. Mladý pán by se měl pokusit vydat tím směrem. Avšak město Nanke je veliké, přichází sem a zase odsud odchází mnoho duchů, kteří čekají na své znovuzrození ...“

Chu Xun povzdechl.

Mo Ran viděl v těch laskavých očích lítost a bylo mu jasné, co chce ještě povědět.

Město Nanke je veliké, procházejí jím tisíce duchů. I když zná směr, nebude nijak snadné tu najít jednu určitou zemskou duši.

Pokud to těm dvěma lidem není souzeno, i když jsou ulice osvětlené tak jasně, že se vůbec nezdá, že je noc, mohou se minout, jeden půjde na východ a druhý na západ, jeden druhého si nevšimne a nikdy se už neuvidí.

A když je v podsvětí takový klid jako teď, všechno se to lehce říká ale o to hůře udělá.

Ale Chu Xunova duše byla laskavá. Zvedl ruku a poklepal Mo Ranovi na rameno.

„Mladý pán má v sobě takovou upřímnou jistotu. Určitě se s ním znovu setkáte.“

Byl tolik podobný Chu Wanningovi. Když to říkal, ze svíčky tiše stekla kapka vosku, plamínek zablikal a jeho tvář zmatnila.

Mo Ranovi se v přítomí zdálo, že vidí Chu Wanningovu tvář, najednou mírnou, že slyší, jak mu Chu Wanning říká, že se spolu znovu setkají.

Mo Ranovi se proti jeho vůli vedraly do očí slzy.

Spěšně sklonil hlavu, sepjál ruce na znamení úcty a chraptivým hlasem řekl: „Jsem vám opravdu velice vděčný.“

Chu Xun však neodpověděl. I když Mo Ran dávno odešel a zavřely se za ním dveře, stál a díval se za ním, fénixí oči byly zmatené.

To byly... slzy... to, co viděl v očích toho mladého muže?

Duchové nemohou plakat. Ošálil ho zrak? Nebo...

Ohlédl se přes rameno na kvetoucí větévku jabloně haitang ve váze. Květy ze světa živých nesnášejí jinovou energii podsvětí; i přes úzkostlivou opatrnost jeden květ upadl a snesl se na lesklou dřevěnou desku starožitného stolu. Chu Xun přišel blíž a sebral zářivý květ. Ten vybledl, uschnul a mezi prsty se mu proměnil v sypký prach.

„Stráž.“

„Pane Chu.“

Okamžitě vešel muž s maskou a uctivě zůstal stát opodál.

Chu Xun se neotočil. Zíral na květy haitangu a tiše se zeptal: „Byla ta osoba nedávno v síni Shunfeng?“

„Ne, nebyl tu. Všechno pokračuje jako obvykle, každých deset dní jedna větévka jabloně haitang. Neodvází se přijít do síně Shunfeng osobně, pokaždé někoho pošle, aby to pro něj doručil.“

„Děje se něco, pane? Stalo se něco, když tady byl ten mladý pán? Pokud se opovažuje posílat sem lidi, co vás mají obtěžovat, můžete požádat pana Yanluoa ...“

„Ne,“ Chu Xun odvrátil pohled, přerušil svého podřízeného a obdařil ho lehkým úsměvem. „O nic nejde,“ vydechl. „Ta osoba ho sem pravděpodobně neposlala. A i kdyby ano, to dítě jen někoho hledá. Se mnou to nemá nic společného.“

„Ale pokud ho ta osoba sem poslala, proč jste se obtěžoval...“

„Nemá s tím zlem nic společného.“

Chu Xun bez hnutí stál u kvetoucí větvičky, jako šaty měly barvu čerstvě napadaného sněhu.

„Nechte ho na pokoji.“

Ulice byly prázdné. Mo Ran opustil síň Shunfeng a zamířil na severovýchod. Šel s Chu Wanningovým obrazem od dveří ke dveřím, ale bylo to jako hledání jehly v kupce sena. Komu obraz ukázal, ten jenom odmítavě mávl rukou, a někteří se na obraz nechtěli ani podívat a vyhýbali se mu.

„Ten člověk na obrázku? Nikdy jsem ho neviděl.“

„Neviděl jsem ho, neviděl jsem ho. Neplette se do mých věcí.“

„Jděte mi z cesty! Obtěžujete! Copak nevíte, kolik je hodin? Zmizte! Jaký portrét? Dejte to sakra pryč!“

Obyvatelé města Nanke byli sice samí duchové, ale tihle duchové se teprve měli oprostít od svých pocitů a tužeb. Jak tady tak žili pohromadě, většina z nich se vrátila k tomu, jak svůj čas trávili za života. Zatímco museli osm nebo deset let čekat, někteří z nich hledali své příbuzné nebo přátele, pořídili si mrtvého psa nebo kočku, zkrátka žili stejně jako když ještě opravdu žili. A tak, třebaže žádný spánek nepotřebovali, když měsíc vystoupal vysoko na oblohu, leželi všichni pěkně v postelích.

Jak padla noc, bylo s ním ochotno mluvit stále méně a méně lidí a nikdo pro něj neměl žádnou novinu, natož aby mu ukázal, kam se vydat.

Osamocený se toulal nekonečně dlouhou ulicí, která se táhla na severovýchod, bušil na každé dveře, vkročil do každého domu a s omluvným úsměvem skláněl hlavu...

„Už jsem vám to říkal! Kouknul jsem se špatně! Přemýšlel jsem o tom a ten člověk, kterého jsem viděl, není ten samý jako na té podobizně. Nemohl byste mi už dát pokoj?!“

Vousáč se chystal, společně s manželkou a dětmi, které si našel ve světě duchů, k nočnímu odpočinku a snažil se zavřít dveře.

Mo Ran na něj narazil na ulici už dříve, když se vracel domů a zeptal se ho, zda neviděl člověka na portrétu. Přemýšlel a pak řekl, že má dojem, že někoho takového před několika dny viděl v okolí východního tržiště, jenže jeho žena se na něj významně zadívala a on zmlknul, jako by mu něco došlo, začal mávat rukama a trvat na tom, že neviděl vůbec nic.

Jenže Mo Ran měl pocit, že něco ví a odmítal to vzdát, šel za ním až k jeho domu a neúnavně se ho celou dobu vyptával.

Muž ho hrubě vystrčil ze dveří a spouštěl dřevěnou závoru. Mo Ran zoufale škemral: „Nemohl byste se nad tím znovu zamyslet? Kde je východní tržiště? Kam šel potom? Prosím...“

„Nevím!“

Rozruch vzbudil pozornost dalších duchů a brzy se vytvořil hlouček přihlížejících. Muž vztekle zařval a znovu se pokusil zavřít dveře, bez ohledu na to, že Mo Ranova ruka stále spočívala na zárubni.

Dveře mu bolestivě drtily prsty. Bylo to nesnesitelné, ale teď na to nebyl čas. Potlačil bolest a nechal ruku ve štěrbině, která se zavírala a vší silou jí otevřel.

„Prosí vás, zamyslete se nad tím ještě, já chci jen vědět kam potom šel...“

Muž rozrazil dveře, aniž si všímal Mo Ranových krvácejících prstů, prudce ho odstrčil a vykřikl: „Už jsem řekl, že nevím! Koukej táhnout!“

110. kapitola - Mistrovi neznámá minulost malého štěněte

Mo Ran se osaměle plahočil ulicemi. V ulicích bloudili přízrační duchové, na schodech z čediče tu a tam rostly trsy mechu, které byly pod jeho nohama vlhké a kluzké...

Teprve teď se po tom zuřivém zápasu trochu uklidnil a všiml si, že má bolavé a zakrvácené prsty. Zárubeň dveří byla osekaná jen hrubě a bylo v ní plno třísek, které se mu zapíchaly do masa, našťěstí byla dost tma, takže duchové si ničeho nevšimli.

Se sklopenýma očima se díval na svou dlaň. Zranění ani necítil, snad proto, že v srdci cítil větší bolest. Pohlédl zpátky na zavřené dveře. Pochopil, že muž za nimi mu už neřekne ani slovo.

Mo Ran podobné odmítnutí nezažil poprvé. Byl tak zvyklý na hrubé a zlovolné jednání, že mu stačilo podívat se člověku do očí a slyšet několik slov a už věděl, zda mu budou jeho prosby něco platné nebo ne.

V okamžiku, kdy muž začal říkat: „neviděl jsem ho“, Mo Ran už podvědomě věděl, že z něj pravdu nedostane. Nechtěl se vzdát, protože tu šlo o Chu Wanningovu zemskou duši, proto naléhal, dokud ho nevyhodili ven a nepráskli za ním dveřmi.

Bylo to už dlouho, co ho naposledy někdo tak drsně odmítl. Někdy čas bolest nezahojí a ani šťastnější poměry nemohou změnit to, co zůstane uvnitř – některé věci prostě proniknou až do morku kostí.

Xue Meng ho kdysi nazval darebákem, lůzou a spodinou.

Je to směšné, ale ta jedovatá slova miláčka nebes jeho důstojnosti ani trochu neublížila. Popravdě jemu každý říkal darebáku a lůzo. Řekli mu to tolikrát, že to ani nedokázal spočítat, nakonec si na to zvykl.

Naposledy se ohlédl po těch pevně zavřených dřevěných dveřích a za posměšku přihlížejících duchů se loudal pryč.

Byl sám mezi jízlivými a výsměšnými hlasy. Už mnoho let nezažil podobnou scénu, při které byl vystavený ponižující bezmoci. Vybavily se mu vybledlé útržky vzpomínek z dětství. Mo Ran se ploužil, co noha nohu mine a snad proto, že k tomu došlo za podobných okolností, neubránil se vzpomínkám na dobu, kdy byl se svou matkou...

Tehdy ještě nebyli v nevěstinci, ale společně se toulali ulicemi Linyi, kde sídlila sekta Rufeng.

Tehdy ještě měl maminku.

Matka ho milovala. Byl ještě malý a matka nechtěla, aby chodil žebrať o jídlo. Nechávala ho v opuštěném dřevníku a sama chodila zpívat a vystupovat někam do ulic.

Byla mrštná a uměla tančit na bambusové tyči. Obvykle se jí podařilo každý den vydělat pár mincí na placku a miskou rýžové kaše, o kterou se matka se synem dělili. Matka chtěla, aby její dítě jedlo víc, ale Mo Ran pokaždé spolknul pár soust a řekl, že placka je moc tvrdá a rýžová kaše mu nechutná, nebo že je přečpaný a dál nejedl.

Nevěděla, že pokaždé, když si povzdechla a dojedla zbylou polovinu placky a rýžové kaše, to dítě, které předstíralo spánek stočené na boku, ji se zamhouřenýma očima napjatě sleduje a oddechne si teprve až si ona naplní žaludek, třebaže jemu kručí v břiše.

Nevěděla, že každý den, když se vydá do ulic Linyi, aby vystupovala na východním tržišti, dítě přeleze hromady dřeva a žebrať o jídlo pouhé dvě ulice od ní.

Matka zpívala krásnou píseň, zároveň balancovala své útlé tělo na deset stop vysoké bambusové tyči a tančila. Země pod ní byla pokrytá ostrými kameny a střepy; kdyby spadla,

pořezala by se. Divákům to však připadalo originální a vzrušující, proto nasazovala svůj život, který beztak neměl žádnou cenu a tančila, aby vyloudila úsměv na obličejích zámožnějších přihlížejících.

O dvě ulice dál její dítě žebrale, chodilo od dveří ke dveřím, jeho ušmudlaná tvářička se smála a pořád dokola opakovalo stejná slova, kterými přálo štěstí, s nadějí, že dostane něco k snědku. Ale nic nedostal, nebo jen zřídkakdy.

Jednoho dne ulicemi kráčela dáma z bohaté rodiny, těhotná, znuděná a se špatnou náladou, až uviděla Mo Ranovu matku tančit na tyči. Přišla blíž a dívala se, zaujalo jí to a poslala za tanečnickí sluhu, aby jí řekl: „Ty střepy a kameny tu jsou jen tak na oko, proč nezkusíte něco opravdu nebezpečného? Paní vzkazuje, že když sem místo nich položíte nože ostrým vzhůru, dá vám za odměnu deset zlatých prutů.“

Ta krutá nabídka znamenala totéž, jako žádat její život.

Matka odpověděla jenom: „Nemohu si dovolit nakoupit nože.“

Bohatá dáma se zasmála a hned někoho poslala do železářství, aby koupil sto ostrých nožů a rozestavil je po zemi.

„Tanči,“ škodolibě přikázala nádherně oblečená žena a pohladila si vyboulené břicho.

Lidé, celí dychtiví té podívané, se začali shromažďovat kolem, jako by se slétl roj krvežíznivých přízraků a démonů, všichni v hedvábí, ověšení nefritovými ozdobami, které se třpytily na slunci. Byli jako hladoví supi, kteří ucítili pach mršiny a pospíchali, aby se nasýtili, natahovali krky a oči se jim leskly.

„No tak tancuj.“

„Když budeš tancovat dobře, odměním se ti.“

„Dostaneš spoustu peněz!“

Na území sekty Rufeng nebyla nouze o majetné lidi. Čeho se nedostávalo, byla zábava, kvůli které jiný dá svůj život.

Kolem mladé matky na bambusové tyči se uzavřela hradba z hedvábí, saténu a zlata, přes kterou nakukovala chudá žena, oblečená v hadrech.

A žena, jejíž život byl stejně bezcenný, jako tráva, která roste podél cesty, se usmála a poklonila davu mrchožroutů, poděkovala jim za jejich přízeň a začala elegantně tančit na vrcholu tyče, hbitá jako vlaštovka.

Tančila nad čepelí, dávala všanc vlastní život.

Vsadila život, aby získala jejich uznání.

Přestože byla obratná, když seskakovala, pohled jí bezděčně sklouzl na řadu ostrých nožů. Bambusová tyč se v té chvíli plné strachu příliš naklonila, z davu se ozvaly varovné výkřiky a ona spadla.

Podařilo se jí vyhnout místu, kde byla naskládaná většina nožů, ale přesto se jich dotkla, pořezala si nohy, vytryskla krev a dav se znovu rozkřičel.

Nedbala na bolest, vyskočila a s úsměvem se omluvně klaněla.

Diváci se ušklíbili: „Slečinka toho zatím moc neumí, měla by víc cvičit.“

„Správně, měla bys něco umět, než se začneš takhle předvádět, s takovým neumětelstvím to moc daleko nedotáhneš.“

Několik laskavějších lidí se rozplakalo a se soucitem řekli: „Ach, už dost, podívejte, ta ubohá dívka je zraněná. Honem běžte do lékárny a dejte si na to něco.“

Žena váhavě odpověděla: „Já... já nemám peníze na léky.“

Lidé si povzdechli, někteří se rukama dotkli svých perel a nefritů, ale nikdo z nich nic neřekl. Několik si jich mnulo oči, jako by tím byli hluboce pohnuti.

„Jak dojemné.“

„Vskutku, vskutku.“

„Když vidím, jak těžký máte život, dám vám nějaké peníze,“ řekla postarší žena s velikým břichem a vytáhla naditý váček, vylovila z něj několik plátků zlata, schovala si je do dlaně a přehrabovala se v měšci dál, dokud nenašla tři měděné mince, ty potěžkala, dvě vrátila zpátky a zbývající měděný penízek vložila matce do ruky.

Když se postarší žena zachovala tak šlechetně, dojetím se nad sebou rozplakala a blahovolně pravila: „Berte slečno, zasloužíte si to.“

Žena stiskla měďák, který jí málem stál život a špitla: „Děkuji vám...“

Děkuji vám...

A ta bohatá dáma, která jí slíbila deset prutů zlata? Ta s kletbami a nadávkami dávno odešla.

Žena za ní vrávorala na krvácejících nohách, chtěla jí poprosit o peníze, ale její sluhové ji srazili na zem a křičeli na ní tak hlasitě, že to bylo slyšet po celé ulici.

„Nosíš neštěstí!“

„Naše paní musí dávat pozor na svoje dítě. Pohled na krev je neblahý! Jestli se to pán dozví, bude mít strach.“

„Ty máš ještě tu drzost chtít peníze, tomu říkáš tanec? Dobře že si svojí krví nepošpinila paní, nebo,... nebo by to s tebou mohlo dopadnout moc špatně!“

„Zmiz, táhni!“

Ženu neurvale srazili na zem, nikdo jí nešel na pomoc, protože šlo o bohatou a vlivnou rodinu z Linyi a nikdo se jim nechtěl protivit. Svíjela se bolestí na zemi jako poraněný hmyz.

Nikdo jí nepomohl vstát...

Nikomu se nechtělo otevřít kvůli ní svůj měšec...

Tančila s nasazením života a všechno, co za to dostala, byl jediný měďák.

Ta hodná žena, která jí ho dala, řekla že si ho zaslouží.

Nemyslela na sebe, ale za celý den vydělala jen jedinou minci, co za to koupí? Za to dostane jen jednu suchou placku, nebo jednu misku rýžové kaše a teď má navíc zraněnou nohu, zítra nebude moci tančit, co její dítě... on je ještě moc malý, je tak hubený, zase bude mít hlad...

To pomyšlení nesnesla. Schoulila se v bahně a hořce se rozplakala, hlas měla třaslavý a ochraptělý. Divákům byl ten zvuk nepříjemný a tak se začali rozcházet.

Právě v ten okamžik se davem prodralo špinavé, páchnoucí dítě.

Mo Ran běžel a řval při tom jako zvíře chycené do pasti: „Mami, mami!“

Objal ji.

Bídne dítě objímalo svou bídnou matku.

Jako brouk, který šplhá po stéblu trávy, jako slaměný pes uvízlý mezi okřehkem.

Když ho žena uviděla, v jejích se objevilo překvapení a strach. Snad je slabá, ale matky jsou silné. Hned přestala slzet – život je už tak dost těžký, den za dnem usíná v pekle a v pekle se zase probouzí – před svým dítětem nechce vypadat bezmocně.

Slzy na tváři jí ještě nestačily oschnout, ale už se usmívala: „Ale, co tu děláš? Mamince nic není, je to jen škrábnutí... ale podívej...“

Vložila mu do dlaně měďák zvlhlý potem.

Mo Ran vrtěl hlavou, slzy mu z tváře smývaly špínu.

„Stačí to na jednu placku, tak běž, kup si jí, maminka na tebe počká, pak můžeme jít domů.“

Domů?

Kde je to doma?

V tom opuštěném dřevníku?

Nebo v tom ovčinci, odkud je především vyhnali?

Mo Ran popotahuje, v očích ho pálí, když říká: „Mami, zůstaň tu a odpočiň si.“

„Kam jdeš? Neproved' nějakou hloupost...“

Mo Ran šel kousek dál, sebral nůž a pak začal hlasitě vykřikovat svým dětským hláskem, aby znovu přitáhl pozornost zástupu, který se začínal rozcházet.

„Dámy a pánové, počkejte prosím! Máme tu dnes zvláštní představení jen pro vás, vašnostové, prosím, račte se podívat ...“

Už od malička v něm byla mocná duchovní síla a byl silnější než jakýkoli obyčejný člověk bez takového nadání, i přesto že nekultivoval.

Mo Ran držel v ruce důkladný ostrý nůž. S hlasitým výkřikem zlomil jeho ostří na dvě poloviny a kusy odhodil na zem.

Dav byl překvapený, hlavně přítomní kultivující.

„Ten kluk není špatný.“

„Ještě jeden!“ řekl Mo Ran, vzal dva nože a zlomil je oba najednou.

„Výborně!“

Někdo v davu začal tleskat.

„Tři nože!“

Malé dítě přidávalo jeden nůž za druhým, zástup byl stále napjatější a napjatější, jak byl ten balíček stále silnější a bylo obtížnější ho zlomit.

„Bratříčci a sestřičky, strýčkové a tetičky, prosím dejte pár penízků a já přidám další nože.“

A ti lidé, celí lační zábavy, hledali nejdrobnější mince a házeli je před něj na zem.

Mo Ran kvůli těm měďákům přidával nůž za nožem, až měl ruce úplně krvavé a už nedokázal zlomit ani želičko. Mrchožrouti roztáhli svá černá křídla a odlétli.

Mo Ran posbíral měďáky, opatrně je nesl ve svých malých ušmudlaných ručičkách, až přišel ke své uplakané matce.

Smál se: „Mami, teď ti můžeme koupit léky.“

Slzy jí nezadržitelně tekly: „Dítě... můj hodný chlapečku... nech maminku, ať se ti podívá na ručičky.“

„Nic mi není...“

Jeho úsměv byl tak nevinný a zářivý. Sevřelo se jí srdce.

Natáhla ruce, objímala ho a plakala: „Máma se o tebe nedokáže postarat... jsi tak malý, a musíš si toho tolik vytrpět...“

„To nevádí,“ zašeptal Mo Ran v matčině objetí. „Nevadí to, jen když jsme spolu, mami... my to zvládneme, a až vyrostu, zařídím, aby se moje maminka měla dobře.“

Zasmála se a setřela si slzy. „Nevadí, když se nebudu mít dobře, jen když vyrosteš a budeš silný a zdravý, to bude pěkné... to bude stačit.“

Mo Ran přikyvoval a pak tiše dodal: „Mami, jestli ze mě bude něco pořádného, už nikdy se nebudeš muset smířit s něčím takovým. Já zařídím, aby všichni ti lidé, aby k tobě přišli a omluvili se, a když to neudělají, tak je donutím, aby oni tancovali na nožích, já...“

„Ty hloupé dítě, na to nesmíš vůbec myslet.“ Laskavá, mírná žena ho hladila po vlasech a šeptala: „Na to nesmíš nikdy myslet, nesmíš nikoho nenávidět. Maminka chce, aby z tebe byl hodný kluk, slib mi, že budeš hodný a laskavý, ano?“

Mo Ran byl tehdy ještě moc malý, jako malý ohebný semenáček – a lehké postrčení ho snadno vrátilo na správnou cestu – a jeho matka, nevzdělaná, ale nezkažená, byla jako maják, který mu ukazoval cestu. Malý Mo Ran chvíli přemýšlel, trochu zmatený, a nakonec velice vážně prohlásil: „Tak dobře.“

„Slibuju, mami,“ řekl.

„Tak, jestli... jestli ze mně bude něco pořádného, postavím strašnou spoustu domů pro lidi, co nemají kde bydlet a pořídím spoustu jídla pro lidi, co nemají co jíst... mami, potom už nikdo nebude muset žít stejně jako my.“

Žena se dívala do prázdna, pak vzdychla: „To bude báječné.“

Chlapec souhlasně kývl: „To bude báječné.“

Tehdy ani jeden z nich nemohl očekávat, že někdo, kdo prohlásí něco takového, skončí tím, že s krvavýma rukama bude kráčet přes pole plná vybělených kostí, za ním se potáhne neštěstí a zoufalství a nad hlavou mu budou kroužit vrány a supi, že se z něj stane císař Taxian Jun, metla smrtelníků.

A metla smrtelníků, císař Taxian Jun se jen zřídka, pokud vůbec, ohlížel za tou kapitolou svého života. Nesplnil slib, který dal matce, když ho držela v náruči, ten slib, který složil s jasnýma očima a pronesl tenkým hláskem.

Tehdy, když ho vychovávala matka, navzdory tomu, s jakou bídou a těžkostmi se museli potýkat, Mo Ran nikdy nikoho nenáviděl, i když tu a tam v něm zůstala trocha vzdorovitosti.

Tak plynul den za dnem. Ale pouliční představení jsou pro chodce zajímavé jen poprvé, podruhé jsou nudné a na potřetí otrava. Nakonec už si nedokázali vydělat ani měďák a museli žebrot.

Mo Ran si pamatoval na chlapce z bohaté kupecké rodiny, který byl asi tak v jeho věku a měl v koutku úst velkou pihu. Vzpomínal, jak tak chlapec seděl u brány do jejich velikého dvora a držel misku. Chlapec nejspíš ještě neuměl zacházet s hůlkami a jedl do zlatova usmažené knedlíčky, tak že si je napichoval na bambusové hůlky. Byl to mlsoun a jedl z knedlíčků jen náplň, těsto vyplivoval a házel je na zem psům.

Nesměle se přiloudal blíž a zůstal stát.

Chlapec, zaražený z toho, jak je špinavý a páchne, se na něj utrhnul: „Kdo jsi?“

Mo Ran tiše prosil: „Mladý pane, nemohl byste mi dát to těsto z knedlíčků?“

„Dát? Proč bych ti to měl dávat?“

„Vy... vy to přece stejně nejíte, tak jsem vás jen chtěl poprosit ...“

„Když to nesním já, sní to náš Wangcai.“

Chlapec ukázal na párek psů s lesklou srstí a rozmrzele prohlásil: „Sotva to stačí pro psy, proč bych ti to měl dávat?“

Mo Ran se křečovitě usmál: „A co když už to psi nebudou chtít ...“

„To sotva! Každý den dostávají dušené maso a nestačí jim to. Těsto z knedlíčků mají tak na dvě oblíznutí a je pryč. Každopádně, pro tebe tu nic není. Huš, huš!“

Když Mo Ran slyšel slova „dušené maso“ neubráníl se pohledu na psy a zároveň ho napadlo, že jsou pěkně vykrmení a kdyby se uvařili ...

Díval se na psy a zároveň polknul naprázdno.

Chlapec si jeho polknutí všiml. Na okamžik se zarazil a pak zděšeně vykřikl: „Co chceš udělat?!“

„Já, nic... já jen...“

„Ty chceš sníst Wangcaie a Wangfua?“

Mo Ran poplašeně vyhrknul: „N-ne, jen mám vážně moc veliký hlad a musel jsem na to myslet, promiňte...“

Ale maličký mladý pán ho už neposlouchal; při slovech „musel jsem na to myslet,“ mu zbledl obličej.

Jak mohlo dítě z bohaté rodiny pochopit, že někdo může považovat jeho milované hlídací psy za jídlo? Ten divný kluk ho celého vystrašil. Začal křičet.

„Pojďte sem někdo! Rychle, vyžeňte ho odsud!“

Seběhli se sluhové a začali Mo Rana tlouct a kopat, dřív, než stačil říct jediné slovo. V dešti ran se snažil co jen mohl posbírat co nejvíc smaženého těsta z knedlíčků, pevně ho sevřel v ruce a nepouštěl, ať do něj kopali sebe-hůř.

Mladý pán byl hrůzou bez sebe. Zahodil zbytek knedlíčků i s hůlkami na zem a utekl.

Mo Ran se namáhavě plazil, své vyzáblé tělíčko zbité do modra vlekl kupředu. Jedno oko ho strašně bolelo a nemohl ho otevřít – zasáhl ho tam kopanec – ale šťastně se usmíval, protože se stačí jen natáhnout a sebrat ty vyhozené zbytky.

Zůstaly dva knedlíčky.

Je v nich i náplň...

Jeden bude pro něj, jeden pro maminku...

Nebo oba pro maminku, jemu stačí to těsto.

Ale než stačil ty knedlíčky sebrat, ze změti těl se vynořila noha jednoho ze sluhů a na knedlíčky nabodnuté na bambusové hůlce se dupnutím šlápla. Smažené těsto zakřupalo a náplň ze sekaného masa se proměnila v nechutnou kaši.

Ohromeně sebral zašpiněnou, zlomenou hůlku, zatímco se na něj snášely další a další rány. Tekly mu slzy, ne proto, že cítil bolest, ale proto, že knedlíčky se už nedaly jíst. Slzy mu tekly mezi oteklými víčky po drobné tvářičce, tak špinavé, že se málem nedalo poznat, jak vlastně vypadá.

Chtěl jen zbytky po jiném dítěti, jídlo, které už nikdo nechce.

Proč to jídlo raději promrhali, rozšlapali v blátě, aby ho nemohl sníst?

Později, když se z Mo Rana stal mladý pán z hory Sisheng, řada lidí se mu pokoušela zavděčit a vetřít se mu do přízně. O narozeninách dostával hromady dárků a blahopřání od lidí, se kterými kdy sotva prohodil slovo.

Dítě, které se kdysi muselo plazit po zemi a sbírat vyhozené těsto z knedlíčků, se nakonec dočkalo spousty chvály a lichotek. Ale když stál před hromadou pečlivě vybíraných dárků, zjistil, že cítí jen mrazivý strach.

Bál se, že dárky najednou zmizí, že se zničí, že se najednou něco stane a všechny budou rozlámané a rozšlapané, jako ty knedlíčky, které už skoro držel v ruce, ale nikdy se do nich nemohl zakousnout. A tak z té hory dárků vybral všechno, co se dalo sníst a hned to snědl, všechno, co se dalo nějak použít rychle použil a co nemohl sníst ani s tím hned něco udělat, ukryl ve skrýši, kterou si vyhloubil ve svém pokoji. Dárky tam schoval, každý den je spočítal a pak je s obavami přepočítával znovu a znovu.

Xue Meng z něj měl náramnou legraci, ukazoval na něj prstem a smál se: „Hahaha, to je jen krabice cukroví z lahůdkářství Qingfengge v Lin'anu, je přece úplně jedno, jestli se zkazí nebo vyhodí, ale podívej se na sebe, ty si je dokážeš nacpat do pusy všechny naráz. To jsi snad v minulém životě umřel hladem? Nikdo ti to nevezme.“

V té době teprve nedávno přijel na horu Shisheng a cítil se nejistě a rozpačitě. Bratrančovým pošklebkům se jen usmál, v koutcích úst měl ještě drobečky, sklonil hlavu otevřel další krabici cukroví.

Xue Menga to překvapilo: „Ty máš ale chuť k jídlu, ještě nejsi přejedený?“

Neodpověděl a jedl dál.

„... Nepřejídej se, já k narozeninám dostávám hromady sladkostí každý rok, ale kdo by to mohl všechno sníst...“

Mo Ran měl pusou nacpanou k prasknutí, tváře se mu bouřily; zakuckal se, protože hltal moc rychle. Usazenýma černýma očima se zadíval na Xue Menga usazeného naproti.

Najednou si vzpomněl na mladého pána, se kterým se setkal, když byl mladší, jak byl mlsný a jídla měl, kolik se mu jen zachtělo, který ze svých smažených knedlíčků vyjídal jen náplň a těsto házel svým psům. Xue Meng nejspíš vyrůstal stejně. Proto mohl tak snadno říct: „když to nemůžeš sníst, tak to vyhod', nikdo ti to nevezme.“

Oběma jim moc a moc záviděl.

Ted' z něj byl mladý pán ze slavné sekty, která žila v blahobytu a měl všechny důvody cítit se v bezpečí a pohodlí i plýtvat a rozhazovat podle libosti.

Ale on nemohl.

Pak vzal odložený šálek a spolknul pár pořádných hltů vody, aby spláchl cukroví, co se mu slepilo v krku a potom jedl dál.

Stejný byl i později, když se z něj stal císař Taxian Jun.

Když všechno pod nebesy patřilo jemu.

Nejrozkošnější krasavice, nejlepší vína, nejvybranější lahůdky, zlato, stříbro, nefrit a perly i nejdrahocennější předměty, všechny ty dary k němu mířily z celého světa jako nevysychající proud.

Jednoho dne přijel nějaký obchodník z Linyi se vzácným deset tisíc let starým černým nefritem, který byl nalezen při dolování a řekl, že jej chce darovat císaři Taxian Junovi.

Lidé jako on přicházeli s dary a s nadějí v získání šlechtického titulu, či místa vysokého úředníka, nebo se jen chtěli zavděčit. Nedali se ani spočítat. Mo jim obvykle nevěnoval žádnou pozornost. Ale toho dne se stalo, že Chu Wanning ulehl s nachlazením. Mo Ran se o něj trochu strachoval. Černý nefrit je výborný prostředek proti nachlazení, a byl by rád, kdyby se ten neduživec brzy uzdravil, je tak mrzuté, že proleží v posteli celý den... a proto souhlasil, že se s bohatým kupcem setká.

Obchodník byl zhruba v jeho věku, trochu při těle a v koutku úst měl velikou pihu, ze které vyrůstal chlup.

Mo Ran seděl na trůnu uvnitř paláce Wushan, štíhlé paže založené, špičkami prstů se dotýkal své brady a jen se beze slova díval, dokud se umaštěnému obchodníkovi nepodlomily nohy a nezpotila záda.

Obchodníkovi se chvěly rty, padl na kolena, začal bít hlavou o zem a kvílel: „Vaše veličenstvo, tato nehodná osoba,... tato nehodná osoba...“

Chvilí koktal, ale nepodařilo se mu říci nic kloudného, a jeho otlé tělo se pod šaty vyšívány zlatem třáslo jako rosol.

Najednou se Mo Ran usmál.

Nikdy na něj nezapomněl, přestože ho viděl jen jednou.

Tehdy jako malý chlapec seděl před nákladným domem své majetné rodiny, bohatství z něj jen čišelo a Mo Ran si myslel, že takovou hojnost nikdy v životě mít nebude. Seděl, bambusovými hůlkami se šťoural v misce plné do zlatova smažených knedlíčků. Rty se mu leskly mastnotou z těch křupavých knedlíčků.

S úsměvem řekl: „Víte, že smažené knedlíčky, které vaří u vás doma jsou velmi chutné?“

Ve skutečnosti je nikdy neochutnal, ale polovinu života jimi byl posedlý. Mo Ran seděl na trůně a pozoroval člověka, který byl nejprve nespůj, pak se začal bát, byl vystrašený, a nakonec hrůzou bez sebe nesouvisle blábolil něco o tom, že svého kuchaře neprodleně pošle na horu Sisheng jako dar císaři Taxian Junovi.

To už Mo Ran dobře věděl, že mnoho lidí si raději klekne a líbá boty silnějšího, než aby se sklonili k slabšímu a ukázali trochu soucitu a laskavosti.

Mo Ran potřásl hlavou, aby zaplašil vzpomínky na dávno uplynulé dny. Na svou minulost vzpomínal jen zřídka; byla to jeho slabina, bolavé místo, kterého se nechtěl dotýkat. Ale

výjev, jak prosil dům od domu a jak ho nemilosrdně vyhnali od dveří, se tolik podobal jeho minulosti, že řetězy a zámky v jeho mysli nechtěně povolily a vyvalila se na něj stará temnota.

Civěl do prázdna. Myslel na to, jak matce jako malý slíbil, že nebude vůči nikomu chovat nenávisť, slíbil, že postaví spoustu domů pro lidi, kteří nemají kde bydlet, aby se všichni mohli smát a být šťastní...

Své slovo však nedodržel.

Nakonec zavinil smrt posledního člověka, který se k němu choval dobře. Zavinil Chu Wanningovu smrt, zavinil smrt svého mistra.

Chu Wanning...

Při pouhé vzpomínce na něj se Mo Ranovi sevřelo srdce. Bezděčně vytáhl z rukávu svitek papíru s Chu Wanningovou podobiznou. Papír se trochu zmačkal; sevřel rty a chtěl papír uhladit, ale když se ho dotknul, objevila se krvavá čmouha.

Vyděšeně ucukl rukou, a z obavy, aby obraz neušpinil se už neodvážil na něj ani sáhnout.

Prošel pátou ulicí až na třetí ulici, pořád neúnavně chodil dům od domu. Všichni duchové však říkali jen: „Toho muže na obraze jsem nikdy neviděl.“

Kráčel osaměle nekonečnou nocí. Byla dlouho taková tma, až se mu zdálo, že se nikdy nedočká svítání, bez ohledu na to jak dlouho a kam půjde. Mo Ran nakonec začal být unavený, celou dobu nic nejedl ani nepil a docházely mu síly. Naštěstí na kraji ulice narazil na stánek s knedlíčky, vydal se hned k němu a koupil si jich miskou, kterou potajmu, aby to nikdo neviděl, zhltnul.

Všechno jídlo v podsvětí bylo studené. Z knedlíčků nestoupala žádná pára. Mo Ran vzal lampión pro přivolávání duší, nabral lžíci knedlíčků a zamával s ním před lampiónem: „Mistr si nedá?“

Žádné odpovědi od mistra se samozřejmě nedočkal.

Tak to Mo Ran všechno snědl sám a mezi sousty mumlal: „Vy jste stejně nikdy neměl rád knedlíčky. Vy máte rád jen sladkosti. Až vás najdu a vrátíme se domů, budu vám každý den péct koláče.“

V nočním tichu stál u osamoceního stánku s knedlíčky jediný chodec s lampiónem. Zafoukal mírný větřík a zvedl pár spadanych listů. Podsvětí najednou vypadalo jako klidné a příjemné místo.

„Broskvový květový koláč, koláč s vonokvětkou, ořechový koláč, oblačný koláč...“ vyjmenovával lampiónu a počítal při tom na prstech, jako by to Chu Wanninga mělo přimět k odpovědi. Ještě chvíli počítal, pak se donutil k úsměvu a řekl: „Mistře, tak kde je vaše druhá zemská duše?“

Mladík svou útlou rukou jemně pohladil hedvábí lampiónu, podobně jako tehdy, když mu bylo třicet let, Chu Wanning zemřel a on držel jeho tělo v náruči, zíral, ale jeho oči nic neviděly a šeptal: Chu Wanningu, já tě tak nenávidím.“ Pak se sklonil a přitiskl své rty na jeho tvář.

„Synku, ty jsi tady nový?“

Hlas zněl jako puklý gong. Stařík, který prodával knedlíčky byl ve svém věku strašně krátkozraký. Dotápal k Mo Ranovi a posadil se vedle něj. Nejspíš zemřel stářím doma ve své posteli. Jeho do tmava opálená tvář byla vráscitá a suchá jako topol uprostřed pouště. Ze záhybů pohřebního rubáše vytáhl dýmku, strčil si jí do úst a začal s Mo Ranem klábosit s vlídností a všetečností, které jsou starým lidem vlastní.

Mo Ran popotáhl a zazubil se na něj: „Hm. Jsem tu první den.“

„Žádný div, že tě neznám. Promiň, že se vyptávám, ale co že jsi umřel tak mladý?“

„Nerovnováha qi.“

„Aha...“ Stařík potáhl z dýmky, třebaže nebyla zapálená. „Ty jsi kultivující, co?“

„Jo.“ Mo Ran přikývl a zadíval se na něj. Nečekal, že to k něčemu bude, ale přesto z rukávu vytáhl obraz a zeptal se: „Dědo, já někoho hledám. Tohle je můj mistr, taky se sem dostal teprve nedávno. Neviděl jsi ho náhodou?“

Stařeček vzal obraz a naklonil se ke světlu, a dlouho, dlouho na něj mžoural kalnými očima.

Mo Ran si povzdechl a chystal si obraz vzít zpátky.

„To nic, už jsem se ptal spousty lidí, nevadí, že jsi ho neviděl, ti ostatní taky...“

„Já ho viděl.“

Mo Ran byl překvapený; krev se mu prudce rozběhla žilami. Popadl staříka a spustil na něj: „Dědo, ty jsi ho viděl? V-víš to určitě?“

„Určitě.“

Stařík zkřížil nohy na lavici a chytil se za chodidlo: „Lidi, co takhle vypadají, nevidám každý den. Byl to určitě tvůj mistr.“

Mo Ran vyskočil, pak se zastyděl, svěsil hlavu a zdvořile se starci uklonil, pak se na něj podíval a pokorně pronesl: „Dědečku, prosím, ukažte mi cestu.“

„Jéje, synku, nemusíš být najednou takový zdvořilý. Všichni jsme duchové, kteří čekají na příští život a máme před sebou nějakých osm, deset let, než vzpomínky na náš poslední život nadobro zmizí. Můj syn umřel moc brzy, tak mám pro vás mladé trochu slabost.“

Utřel si slzy, vysmrkal se do rukávu a pokračoval: „Viděl jsi ten ohromný palác na první ulici?“

„Viděl. Mistr je tam?“

„Jo, právě tam.“

„Co je to za místo?“

Stařec vzdychl: „Je to palác čtvrtého krále démonů. Čtvrtý král démonů tam ale doopravdy nebydlí. Byl postavený pro všechny ty krásky a krasavce, co jeho poskoci v podsvětí vyčmouchají a pochytají. Čtvrtý král démonů je starý nemrava. Čas od času chodí do paláce a vybírá si tam pro sebe konkubíny, ženy i muže. Ti, které si vybere, s ním musejí jít do čtvrtého pekla, a ti, co tam zůstanou si nejspíš rozeberou jeho služebníci, aby měli nějakou zábavu. Ach jo, ten dnešní svět...“

Ještě ani nedomluvil a malý pán Cesty, ve spěchu popadl lampión, který předtím odložil a vyrazil do tmy jako honící pes.

Stařec zmlkl a pak závistivě zašeptal: „Tomu to ale běhá. Jo, mládí.“

